



☎ 0485-325365 / 06-19957296

✉ info@autoschadecuijk.nl

🕒 Ma t/m Za: 08.00 - 17.00

OVER ONS

REPARATIE

SCHADEHERSTEL

OCCASIONS

CONTACT

Over Ons



Trước khi sửa



Sau khi sửa

Sẽ vừa lòng quý khách

Với 7 bằng chuyên môn và có nhiều năm kinh nghiệm :

- * Sơn, sửa các loại xe, bảo trì xe, APK .
- * Giám định xe đụng với bảo hiểm .
- * Làm giấy tờ xe xuất – nhập khẩu .
- * Sửa xe đụng qua bảo hiểm, khách hàng sẽ nhận được 25-35% giảm giá.
- * Phục vụ 24/24 .

Muốn biết thêm chi tiết hãy liên lạc với chúng tôi số điện thoại ghi trên .

Trân trọng cảm ơn sự quan tâm của quý đồng hương

*Autoschade Cuijk is opgericht door Hung Nguyen die ruim 40 jaar in het vak zit. Het bedrijf is gevestigd op een goed bereikbare locatie aan de Korte Beijerd 3B te Cuijk. Het aanbieden van de beste prijs-kwaliteit garantie in de wijde omgeving van Cuijk staat hoog in het vaandel. Hierbij is creatief meedenken aan kosten efficiënte oplossingen vanzelfsprekend zijn

* Autoschade Cuijk werkt voor verzekeringsmaatschappijen, autodealers en particulieren. Naast het schade herstel in alle vormen en maten zijn ze ook gespecialiseerd in het onderhouden en repareren van auto's.



Adres: Korte Beijerd 3b, 5431 NP Cuijk
Provincie: Noord-Brabant

www.autoschadecuijk.nl
Telefoon: 06 19957296

Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Danny Nguyen
- 3 Quan điểm** • Mỗi họa đường cao tốc Bắc Nam
- 6 Bình luận** • Một con ngựa đau, cả tàu không ăn
- 8 Bình Luận Thời sự**
- Trung Quốc đáng đụng với Donald Trump
 - Báo động đỏ
 - Chúng tôi vì khao khát tự do và dân chủ
 - Căn tính di dân từ 1975- 2015
- 21 Phiếm luận** • Phê bực
- 22 Chủ đề** • Tháng sáu nhớ thương
- Góc bạn trẻ** • Căn tính di dân 1975- 2015...
- 26 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
- Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 33 Truyện ngắn** • Ngàn ánh dương rực rỡ
- Người bạn gái của thành phố ngàn thương
 - Chuyển hải hành , vẫn chuyện trên tàu
 - Như chuyện thần tiên
- 47 SuDoKu**
- 48 Truyền thông xã hội dân sự:**
- Quốc gia hưng , thất phu hữu trách
 - Thế nào là từ thiện
- *Thơ** • Trần Trung Đạo • Hoài Tâm Niệm
- Trang đài • Trương Phong Ba
- 51 Vui cười**
- 53 Lời tòa soạn**
- 53 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận
CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese
Vluchtelingen in Nederland
www.congdonghoalan.com
ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Van Der Hagenstraat 711-
6717DK - Ede
Nederland
Email: vietbaohoalan@yahoo.com
Telefoon: +31 (0)318640625

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

Chủ nhiệm & Chủ bút

Nguyễn Quang Kế

Thủ Quỹ

Lê Thanh Sơn

Kỹ thuật

Danny Nguyen

Phát hành

Nguyễn Hữu Phước

&

Với sự cộng tác của

• Bạch Mai • Đinh Ngọc Hiền • Đăng An • Đỗ Văn Bùi • Hoài Tâm Niệm • Vành Khuyên • Lê Quang Kế • Miên Thụy • Lãng Du • Nguyễn Đắc Trung • Ngô Thụy Chương • Nguyễn Quyết Thắng • Tiểu Yên Tử • Ông Năm Chuột • Trúc Hà • Ty Na • Trần Quốc Hiền • Nguyễn Lê Hồng Hưng • Hữu Phước • Nguyễn Hoàng Nguyên • Nguyễn Hiền • Võ Đức Tiến • Thao De Wit • Ý Nga • Trang đài Nguyễn • Topa • Lê lãng Du

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

MÔI HỌA “ĐƯỜNG CAO TỐC BẮC NAM” – CHÍNH LÀ PHÉP THỬ LÒNG YÊU NƯỚC

Từ năm 2017 dự án đường cao tốc Bắc – Nam mà lãnh đạo csVN áp ủ với nhiều tham vọng chia chác, tư lợi riêng, đang vấp phải sự phản bác, chỉ trích gay gắt và giận dữ từ các tầng lớp nhân dân. Cao điểm là một bản tuyên bố của hơn 100 nhân sĩ, trí thức, nhà hoạt động đưa ra hồi cuối tháng 3/2019 “phản đối dự án đường cao tốc Bắc-Nam”. Nội dung của bản tuyên bố trên đưa ra một số quan ngại về chất lượng, tiến độ, an ninh, chính trị, tuyên bố của “các tổ chức xã hội dân sự và người dân khắp nơi” ở Việt Nam yêu cầu chính quyền “không vay vốn và nhận đầu tư từ Trung Quốc” cho dự án này.

Với bề dày thành tích về việc csVN sập bẫy nợ, cộng hưởng tham nhũng, bòn rút ngân sách các dự án và đặc biệt là bán đứng chủ quyền lãnh thổ quốc gia cho Tàu cộng, thì phản đối của người dân Việt Nam trong cũng như ngoài nước với dự án đường cao tốc Bắc – Nam là hoàn toàn chính đáng, chính nghĩa và phù hợp với thời thế hiện nay. Một cựu quan chức là bà Phạm Chi Lan, một trong những cố vấn kinh tế thời thập niên 1990 đã khẳng định rằng: “Dân ta không thể chấp nhận trao cả con đường xương sống của đất nước hay bất cứ đoạn nào của con đường vào tay kẻ đến từ một quốc gia không ngừng muốn biến đất đai, biển trời của ta thành một bộ phận trong vành đai, con đường của họ, không ngừng quấy nhiễu cuộc sống của nhân dân ta. Dân ta đâu có lạ gì những thủ thuật từ nhiều dự án họ đã làm ở nước ta, như bỏ thầu thấp rồi nâng vốn lên gấp hai-ba lần, kéo dài thời gian thực hiện, sử dụng kỹ thuật, thiết bị, vật tư chất lượng thấp, đưa lao động của họ sang làm và tìm cách ăn dờ ở kiếp tại nước ta, rồi hệ quả về môi trường và tệ tham nhũng khi làm với họ...”, quốc gia mà bà Phạm Chi Lan nói tới đó chính là Trung cộng. Không cần phải là một chuyên gia trong lãnh vực kinh tế, một người dân bình thường nếu quan tâm theo dõi hiện tình đất nước thì đều nhận ra rằng 12 dự án mà csVN đã từng hợp tác làm ăn với Trung cộng trước đây như: nhà máy nhiệt điện, gang thép, sơ sợi, đường sắt trên cao Cát Linh – Hà Đông..v.v..., tất cả đều thua lỗ và mất vốn rất lớn. Một sự thua lỗ mà theo cách nói của csVN là rất đúng quy trình đề ra: Thua lỗ thì đổ hết lên đầu nhân dân gánh chịu, miễn là Trung quốc đừng quên phong bì lót tay, hoa hồng đấm mỡ cho quan chức đảng, thì dù con lạch đà có phải chui qua lỗ kim thì đảng cũng làm cho nó lọt qua được dễ dàng.

Những năm gần đây đã nổi lên một vấn đề lớn là Trung cộng thường xuyên dùng bẫy nợ với các quốc gia nhỏ hơn, để đạt cho được tham vọng bá quyền kinh tế và bành trướng lãnh thổ. Tuy nhiên, các quốc gia bị rơi vào bẫy nợ của Trung cộng đều đã nhận thức được hậu quả và âm mưu thâm độc của Tàu cộng đặc biệt là các quốc gia thuộc châu Phi. Riêng csVN đã bị Trung cộng cho sập bẫy nợ chi phí chiến tranh từ khi tên tội đồ Hồ Chí Minh còn sống và Việt Nam đã chính thức mất hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa cho Tàu cộng từ năm 1958. Hiện nay bẫy nợ kinh tế của Trung cộng đã làm cho đảng csVN trở thành một con nợ ngoan ngoãn vâng lời không giới hạn, để phục vụ mọi ý muốn từ Bắc Kinh và họ sẵn sàng đàn áp những tiếng nói của người dân yêu nước phản kháng lại Tàu cộng. Từ thực trạng trên đây và với trách nhiệm công dân trước sự an nguy của quốc gia, toàn dân Việt Nam cần hành động nhanh chóng để ngăn chặn những âm mưu đen tối rước giặc Tàu vào nhà của csVN, đồng lòng giương cao khẩu hiệu: Không vay tiền Trung quốc; Không nhận viện trợ Trung quốc; Không cho Trung quốc đầu tư các dự án của Việt Nam. Dự án đường cao tốc Bắc – Nam chính là phép thử lòng yêu nước chống giặc Tàu của người dân Việt Nam. Nếu toàn dân Việt Nam không hành động dứt khoát trước âm mưu thôn tính nước ta của Tàu cộng, thì sẽ sớm thôi csVN chính là những kẻ sẽ mở toang cánh cửa biên giới để rước giặc vào nhà và giặc Tàu sẽ trông ách nô lệ lên dân tộc chúng ta.

Trần Quốc Hiền



Cộng Đồng Việt Nam Tự Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Van Der hagenstraat 711-6717DK Ede- Nederland, Tel: +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 00015086 64 t.n.v AVVN
www.congdonghoalan.com E- mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 16 tháng 6 năm 2019

Thư mời :

Tham dự lễ tưởng niệm thuyền nhân tử nạn

Kính gửi:

- Quý đại diện tinh thần các tôn giáo
- Quý ban đại diện CĐ địa phương
- Quý tổ chức đoàn thể, đảng phái
- Quý đồng hương,

Để hồi tưởng và nhớ lại hành trình đi tìm tự do, một thứ tự do mà chúng ta đã cá cược cả tánh mạng trong sự may rủi sau biến cố đau thương 30/4/1975, chắc hẳn rằng mỗi người trong chúng ta đều có những tâm tư vui buồn khó tả? bởi trong số những bạn bè, người thân hay những người cùng cảnh ngộ trên con đường vượt biên, vượt biển, có những chuyến đi, chuyến tàu đêm vượt xa ấy đã kém may mắn hơn chúng ta, họ đã mãi mãi bỏ mình trên biển cả, vùi thân nơi rừng sâu! thật đau thương, ngậm ngùi cho thân phận con người khi sống thì lo sợ, khi chết không có nắm mồ, cũng chẳng có người thân bên cạnh lo cho chút hương khói, than ôi vì sao nên nỗi ...?

Để tưởng nhớ đến những vong linh kém may mắn ấy! theo tinh thần buổi họp khoáng đại năm 2018 Cộng đồng VNTNCS/HL chúng ta đã chọn chủ nhật tuần thứ 3 của tháng 9 hàng năm để tổ chức lễ :

“ Tưởng niệm thuyền nhân tử nạn.”

Vì vậy năm nay BCH trân trọng kính mời quý đồng hương dành chút ít thời gian cùng tựu về :

Tượng Đài Thuyền Nhân vào ngày :

Chủ nhật 22/9/2019

Từ 13 giờ 30 đến 16 giờ 00

tại Sumatraweg 350 – 1335 JM Almere

Sự hiện diện của quý vị sẽ là điều vinh hạnh cho ban tổ chức và là niềm an ủi cho những thuyền nhân đã tử nạn.

Trân trọng kính chào và hẹn gặp lại

T/m BCH CĐVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế

Chủ tịch



GIA ĐÌNH QUÂN CÁN CHÍNH VIỆT NAM CỘNG HÒA TẠI HÒA LAN
FVVN Banknr. 4861 397

Hòa-Lan, ngày 10 tháng 6 năm 2019.

Thư mời.

Tham dự: "Bữa cơm tình thương " để yểm trợ thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa (TPB/VNCH) tại quốc nội .

Kính gửi quý niên trường, chiến hữu, cùng quý đồng hương thân mến ,

Cuộc chiến hơn 20 năm bảo vệ nền tự do miền nam đã chìm vào quên lãng nhưng nỗi đau vẫn chưa nguôi trong lòng dân Việt với hơn 300 ngàn tử sĩ nằm rải rác khắp mọi nơi trên đất mẹ, khổ hơn là kiếp sống đọa đầy của mấy mươi ngàn TPBVNCH phải gánh chịu 44 năm qua, theo thời gian ngày càng bi đát hơn !

Hơn 44 năm qua, người dân Việt Nam bình thường chưa được có nụ cười thì thân phận của các anh em TPB/VNCH còn khổ hơn, đắng cay biết bao lần .

Chúng ta đã một thời là đồng đội, là chiến hữu, là tình quân dân như cá với nước, mà ngày qua các em anh đã sa cơ thất thế đang cần đến sự giúp đỡ để sống hết một kiếp người, nhớ lòng nào chúng ta quay mặt làm ngơ, quên đi tình nghĩa ngày xưa ?

Dù khó khăn trở ngại nhưng chúng ta phải cố gắng vượt qua tìm phương cách giúp đỡ, an ủi các anh trong chặng cuối của cuộc đời vốn nhiều đắng cay, thua thiệt. Dịp chúng ta mở rộng lòng thương yêu , đùm bọc, xin hãy dang cánh tay nhân ái để chia sẻ nỗi truân chuyên cùng với anh em qua "bữa cơm Tình thương" cứu trợ TPB/VNCH tại Quốc-nội, do GDQCCVNCH/HL tổ chức .

Địa điểm : **hội trường NICO SCHUURMANHUIS,**
Ketsheuvel 50, 5231 PT , s-Hertogenbosch .

Thời gian : **trưa chúa nhật từ 14:00giờ đến 19 giờ, ngày 13-10-2019**

Mong sự hiện diện đầy đủ của quý NT, chiến hữu cùng quý ân nhân .

Thân kính.

TM.BCH. GDQCCVNCH/HL

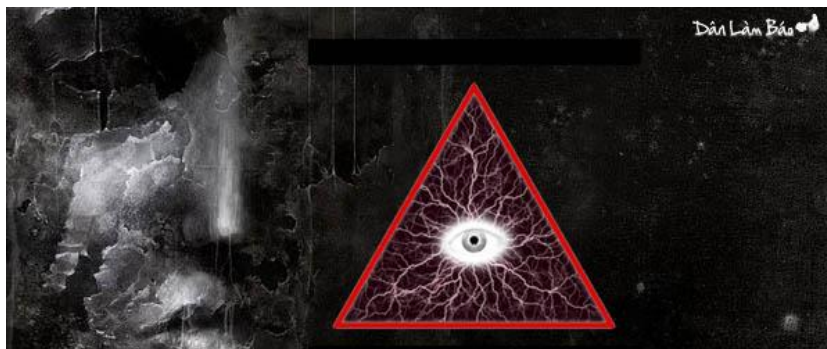
Trương-Hải

Bình luận

Nguyễn Thạch

"Một con ngựa đau, cả tàu không ăn cỏ" liệu còn tồn tại trong tinh thần của người Việt?

Hầu hết dân Việt từ quốc nội đến hải ngoại, dường như đa số đều nói rằng "Tôi không thích cộng sản, vì cộng sản độc tài, bóp nghẹt tự do... Tôi ghét cộng sản vì cộng sản tàn ác và chuyên quyền.... Tôi khinh nhà nước CSVN vì chúng là một bầy sâu đáng tởm"... vân vân và vân vân. Nhưng điều trở trêu thay là lời nói không được đi đôi với sự biểu hiện cụ thể bằng hành động. Ghét cộng sản nhưng không tương trợ, không ủng hộ những người dám hy sinh, dám đứng lên thay ta kháng cộng thì thiết nghĩ đây là những gì không thiết thực và thiếu cả nhiệt tình, nếu không muốn nói là hoang tưởng và bố láo. Cộng sản sẽ không bị triệt tiêu nếu những thái độ vừa nêu trên vẫn cứ còn nhan nhản theo ngày tháng, trong khi nước nhà tan, dân nô lệ đã và đang trở thành hiện thực.



*

Qua vụ việc xuống đường vào hai ngày 10-11-06-2018 ở Phan Rí, Phan Thiết và Sài Gòn cùng một số ít người ở vài nơi khác trong nước, mà nổi bật là tinh thần của người dân vùng biển ở một Thị trấn chỉ có dân số xấp xỉ trên dưới 5 vạn người.

Phan Rí, một cái tên chưa quen với nhiều người Việt Nam cả quốc nội lẫn hải ngoại nhưng người dân Phan Rí đã trở nên nổi tiếng với tinh thần kháng cộng kịch liệt và cao độ. Những hình ảnh can trường nhưng rất bao dung của các thanh niên nam nữ Phan Rí đã khiến bọn tay sai của giặc phải khiếp sợ, cho dù đó là lực lượng Cảnh sát cơ động (CSCĐ), thành phần được huấn luyện kỹ năng tấn công đám đông và đánh dân như đánh trâu bò.

Theo như bài tường trình của 2 anh Nguyễn Hùng, Trần Hoài Nam thì:



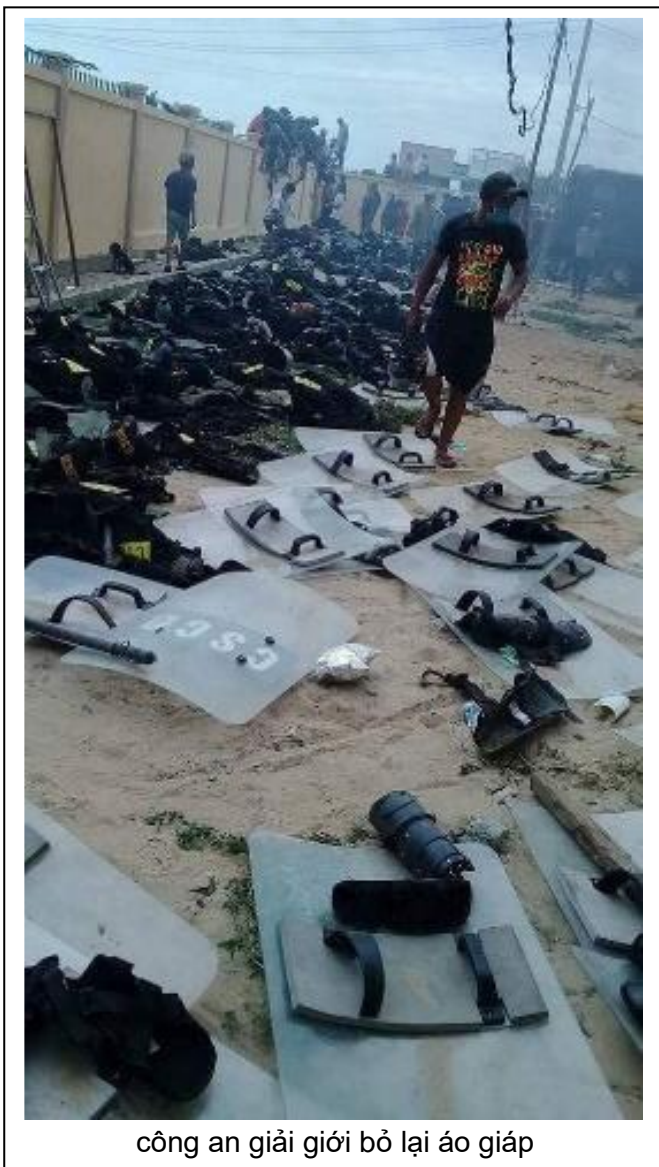
xe chở công an bị dân Phan Rí đốt cháy

"Dĩ nhiên đảng Việt cộng không để cho dân Phan Rí yên thân. Trung ương đảng Việt cộng ra lệnh khủng bố trắng làng chài Phan Rí, bắt nguội các thanh niên tham gia cuộc biểu tình trong hai ngày 10-11/06/2018. Từng đợt từng đợt hàng chục thanh niên bị công an an ninh chìm nổi bắt tra tấn phải nhận tội. Cho đến hôm nay đã có 4 đợt đấu tố với tổng số gần 50 thanh niên nam nữ bị đưa ra kết án tù với số năm kỷ lục 150 năm.

Đối với đảng Việt cộng, hành động trả thù dã man và vô nhân đạo giáng lên những thanh niên Phan Rí yêu nước trong thời gian qua sau bốn lần đấu tố 50 thanh niên với các bản án tù tổng cộng 150 năm không thỏa mãn được lòng tức tối của họ."

Và theo sự liên lạc để tìm hiểu thực trạng hiện nay của các thanh niên này cùng gia đình của họ thì trước nhất họ cảm ơn cho những ai gióng lên tiếng nói để cổ vũ cho lớp người dám hy sinh bản thân và gia đình, anh em, bè bạn để dấn thân trong công cuộc đấu tranh chống tà quyền NHƯNG bên cạnh cũng có những ý thảm trách số đông người Việt còn lại đã THỜ Ơ trước tinh thần quật khởi hào hùng này và họ lo ngại rằng ngọn lửa đấu tranh sẽ nguội dần và lịm tắt, để rồi bạo quyền sẽ còn ngồi ung dung mà cai trị, cũng như hành hạ người dân ở những nơi khác trên phạm vi cả nước.

"Một con ngựa đau, cả tàu không ăn cỏ" liệu còn tồn tại trong tâm hồn của phần đông người Việt Nam chăng?



Đây là sự thật, và chúng ta những người còn may mắn ở nước ngoài hay còn đang thụ khổ hơn ở trong một nhà tù lớn, dường như còn đang nhớn nhơ không mấy bận tâm vận nước và chế độ hung tàn. Thái độ thờ ơ này là một trong những nguyên nhân khiến bạo quyền CSVN vẫn còn tồn tại và ngông nghênh ngồi xỏm trên luật pháp, trên đầu trên cổ dân chúng và xem dân chúng chẳng ra cái cùi bắp gì, muốn bắt thì bắt, muốn đánh thì đánh, muốn giam thì giam. Đất nước muốn dâng thì dâng, muốn bán thì bán!

Những người không bận tâm, chúng ta vô cảm, chúng ta cầu an hay chúng ta ích kỷ? Thực tế đã trả lời rằng: Có lẽ cả 3. Người viết bài này đã nhận bắt được thái độ kẻ trên được thể hiện qua bài viết cho chủ đề nêu lên tinh thần hy sinh và đấu tranh của người dân Phan Rí "Án tù cũ 8 năm 6 tháng chưa đủ, Việt cộng chông thêm án tù mới tổng cộng 28 năm lên hai thanh niên yêu nước Phan Rí" đã được BBT Dân Làm Báo thấy được tầm mức đáng quan tâm và đã được đặt trên top của trang chủ gần 12 tiếng đồng hồ nhưng chỉ với 3 còm lèo tèo. Cho đến khi bài viết nhập kho thì đếm lại sự quan tâm cho những thanh niên cùng người dân của Phan Rí là bao? Việc nhỏ mà chưa làm được thì nói chi đến chuyện quốc gia đại sự.

Hầu hết dân Việt từ quốc nội đến hải ngoại, dường như đa số đều nói rằng "Tôi không thích cộng sản, vì cộng sản độc tài, bóp nghẹt tự do... Tôi ghét cộng sản vì cộng sản tàn ác và chuyên quyền.... Tôi khinh nhà nước CSVN vì chúng là một bầy sâu đáng tởm... vân vân

và vân vân. Nhưng điều trở trêu thay là lời nói không được đi đôi với sự biểu hiện cụ thể bằng hành động. Ghét cộng sản nhưng không tương trợ, không ủng hộ những người dám hy sinh, dám đứng lên thay ta kháng cộng thì thiết nghĩ đây là những gì không thiết thực và thiếu cả nhiệt tình, nếu không muốn nói là hoang tưởng và bố láo. Cộng sản sẽ không bị triệt tiêu nếu những thái độ vừa nêu trên vẫn cứ còn nhan nhản theo ngày tháng, trong khi nước nhà tan, dân nô lệ đã và đang trở thành hiện thực.

Biết rằng sự thật sẽ mất lòng, những mũi kim chích sẽ gây nên đau đớn nhưng hy vọng nó sẽ đánh thức được những cơn ngủ vùi dai dẳng.

Thời sự

Thomas L. Friedman

Tam Nguyen Quy chuyển ngữ

Trung Quốc đáng đụng phải Donald Trump

The New York Times

Thomas Friedman, được xem là quán quân ủng hộ toàn cầu hoá, giờ đã chính thức lên tiếng khen ngợi Trump, biệt danh "tay phá nhà" (a.k.a Human wrecking ball) trong cuộc chiến kim chế TQ. Mời bà con đọc bản dịch bài xã luận của Friedman trên NYT.

Phải cần tới tay chuyên phá nhà mới buộc Trung Quốc chú ý.

Một ông bạn doanh nhân Mỹ làm việc ở Trung Quốc gần đây nói với tôi rằng nước Mỹ không đáng phải có một tổng thống như Donald Trump, nhưng ông ta chính xác là vị tổng thống Mỹ mà Trung Quốc đáng phải đối đầu.

Bản năng của Trump cho rằng Mỹ cần phải cân bằng lại mối quan hệ thương mại với Bắc Kinh, trước khi Trung Quốc trở nên quá mạnh để thỏa hiệp, là chính xác. Và phải cần tới kẻ chuyên phá huỷ như Trump thì mới buộc Trung Quốc phải chú ý.

Đến lúc này khi chuyện đang xảy ra, cả hai bên cần phải nhận ra mức độ xoay chuyển của thời điểm hiện nay là đến đâu.



Sự mở cửa ban đầu giữa Mỹ - Trung Quốc từ thập niên 1970 đã xác định các mối quan hệ thương mại được khôi phục của chúng ta, vốn rất hạn chế. Khi chúng ta để Trung Quốc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới năm 2001, nó đã giúp Trung Quốc trở thành cường quốc thương mại trong khuôn khổ những qui định mang lại nhiều nhượng bộ cho Trung Quốc như là một nước đang phát triển.

Cuộc đàm phán mới này sẽ xác định cách thức Mỹ và Trung Quốc quan hệ với nhau như hai nền kinh tế ngang ngửa, cạnh tranh với nhau các ngành của thế kỷ 21, ở thời điểm mà thị trường hai bên hoàn toàn đan xen nhau. Cho nên đây không phải là tranh chấp thương mại thông thường. Đây là vụ tranh chấp lớn.

Để vụ tranh chấp này kết thúc có hậu, Trump sẽ phải dùng trò châm chích Trung Quốc một cách trẻ con trên Twitter (và thôi nói về việc chiến tranh thương mại để ăn như thế nào). Ông ta phải âm thầm thiết lập một thỏa thuận tái cân bằng tốt nhất mà chúng ta có thể có – dù ta không thể khắc phục mọi thứ cùng một lúc – và chuyển hướng sang chuyện khác, tránh nhảy xổ vào cuộc chiến thuế quan dai dẳng.

Và chủ tịch Trung Quốc, Tập Cận Bình, sẽ phải nhận thấy rằng Trung Quốc không thể tiếp tục tận hưởng những đặc ân thương mại mà họ đã có trong 40 năm qua, ông ta sẽ khôn ngoan nếu thôi kiêu gâm giữ nặng tính dân tộc chủ nghĩa "không ai được phép bảo Trung Quốc phải làm gì" và tìm kiếm thỏa thuận đôi bên cùng thắng tốt nhất có thể. Vì Bắc Kinh sẽ không gánh nổi hậu quả của

việc Mỹ và các nước khác chuyển dịch hoạt động sản xuất, chuỗi cung ứng của họ sang các nước “ABC”, hay bất kỳ nơi nào trừ Trung Quốc.

Đây là nguyên nhân của kết cục này: kể từ thập niên 1970, quan hệ thương mại Trung – Mỹ là khá ổn định: chúng ta mua đồ chơi Trung Quốc, áo thun, giày tennis, máy móc, pin mặt trời, và họ mua của chúng ta đậu nành, thịt bò và máy bay Boeing.

Đến khi cán cân thương mại chệch hướng, vì Trung Quốc tăng trưởng không chỉ nhờ chăm chỉ làm việc, nỗ lực xây dựng cơ sở hạ tầng thông minh và đào tạo dân chúng, mà còn bằng cách ép các công ty Mỹ chuyển giao công nghệ, trợ giá cho doanh nghiệp nội địa, duy trì thuế quan cao, giả lơ các quy định của WTO và ăn cắp sở hữu trí tuệ. Bắc Kinh xoa dịu chúng ta bằng cách mua nhiều máy bay Boeing, thịt bò và đậu nành hơn.

Trung Quốc khẳng khái cho rằng họ vẫn là “nước nghèo đang phát triển”, cần được bảo hộ thêm nữa sau khi đã trở thành nhà sản xuất lớn nhất thế giới tính đến thời điểm này. Tuy nhiên, mối quan hệ này đã có tác dụng đủ lâu với các công ty Mỹ để giúp Mỹ, đương kim siêu cường thế giới, đáp ứng và tạo điều kiện thiết thực cho sự vươn lên của cường quốc thứ hai tiếp theo của thế giới, đó là Trung Quốc. Cùng với nhau hai quốc gia đã giúp cho toàn cầu hóa lan rộng hơn và thế giới thịnh vượng hơn.



Và rồi xuất hiện một số thay đổi quá lớn không thể bỏ qua. Trước hết, Trung Quốc dưới thời Tập Cận Bình tuyên bố kế hoạch hiện đại hóa “Made in China 2025”, hứa hẹn nguồn trợ cấp dồi dào để giúp cả doanh nghiệp nhà nước lẫn tư nhân Trung Quốc đứng đầu thế giới trong lĩnh vực siêu điện toán, AI, vật liệu mới, công nghệ in 3D, phần mềm nhận diện, rô bốt, xe điện, xe tự hành, mạng 5G và vi mạch tân tiến.

Đây là sự chuyển dịch tự nhiên khi Trung Quốc mong muốn thoát khỏi nhóm các nước thu nhập trung bình và giảm phụ thuộc và phương tây về công nghệ cao. Nhưng tất cả những ngành mới nói trên đều cạnh tranh trực tiếp với những công ty tốt nhất của Mỹ.

Kết quả, tất cả những chiêu thức của Trung Quốc từ trợ giá, bảo hộ, qua mặt quy định thương mại, buộc chuyển giao công nghệ và ăn cắp sở hữu trí tuệ từ những năm 70 dần trở thành mối đe dọa ngày càng lớn. Nếu Mỹ và châu Âu cho phép Trung Quốc tiếp tục vận hành theo đúng công thức mà họ đã sử dụng để thoát nghèo và cạnh tranh ở tất cả các ngành nghề tương lai, chúng ta hẳn đã mất trí. Về điều này thì Trump đúng.

Nhưng ông ta sai ở chỗ thương mại không giống cuộc chiến. Khác với chiến tranh, nó có thể là một tiền đề để đôi bên đều thắng. Alibaba, UnionPay, Baidu và Tencent với Google, Amazon, Facebook và Visa tất cả đều có thể cùng thắng, và họ vẫn như vậy tính đến thời điểm này. Tôi không chắc Trump hiểu điều đó.

Nhưng tôi cũng không rõ về phía Tập. Chúng ta phải để Trung Quốc thắng một cách công bằng và ngay thẳng khi công ty của họ giỏi hơn, nhưng họ cũng phải sẵn sàng thua một cách công bằng và ngay thẳng. Ai có thể biết được ngày nay Google và Amazon sẽ trở nên thịnh vượng hơn cỡ nào nếu họ được phép hoạt động thoải mái ở Trung Quốc như Alibaba và Tencent được phép hoạt động ở Mỹ?

Và Trung Quốc đã tiết kiệm được bao nhiêu tiền, để trợ giá cho doanh nghiệp trong nước, khi quân đội của họ ăn cắp đồ án chế tạo máy bay tiêm kích F-35 của hãng Lockheed Martin, và sau đó chế tạo thành phiên bản như của chính mình, mà không phải trả một cắc R&D nào?

Tôi nhắc lại: thương mại có thể là đôi bên cùng có lợi, nhưng phần thắng có thể bị bóp méo nếu một bên vừa cày cuốc vừa chơi chiêu cùng lúc. Chúng ta có thể lờ đi khi thương mại chỉ liên quan tới đồ chơi và pin mặt trời, nhưng khi nó là tiêm kích F-35s và mạng viễn thông 5G, thì thật ngốc.

Nhưng không phải tất cả những điều này đều là mới hay có vấn đề. Chúng ta sống trong thế giới có “tác dụng kép”. Trong thế giới này, “những gì giúp ta trở nên mạnh và thịnh vượng cũng sẽ khiến ta dễ bị thiệt hại”, John Arquilla, một trong những chiến lược gia hàng đầu của Trường Cao học Hải quân đã nói như vậy.

Cụ thể, các thiết bị 5G như của hãng Hoa Vi Trung Quốc, có thể tải dữ liệu và lời thoại với tốc độ siêu nhanh, nhưng chúng cũng có thể là những nền tảng gián điệp nếu cơ quan tình báo Trung Quốc thực thi quyền của họ theo luật nước này, yêu cầu được tiếp cận. Thật vậy, tranh cãi quanh câu chuyện Hoa Vi đã soi rọi bối cảnh hoàn toàn mới hiện nay: Hoa Vi ngày càng chiếm ưu thế trên thị trường hạ tầng mạng 5G, vốn trước đây do Ericsson và Nokia chiếm lĩnh. Hãng Qualcomm của Mỹ hiện là nhà cung ứng chip và phần mềm cho Hoa Vi, cũng vừa là đối thủ cạnh tranh toàn cầu của hãng này.

Nhưng chính phủ Trung Quốc đã giúp Hoa Vi loại bỏ cạnh tranh từ cả công ty nước ngoài lẫn nội địa để hãng này phát triển lớn hơn, nhanh hơn và rẻ hơn. Hoa Vi sau đó sử dụng lợi thế này và sức mạnh giá cả để qua mặt các công ty viễn thông phương Tây, sau đó dùng vị thế chiếm lĩnh thị trường toàn cầu đang lên của mình để ấn định thế hệ chuẩn viễn thông 5G toàn cầu mới dựa trên công nghệ của riêng mình, không phải công nghệ của Qualcomm hay Ericsson của Thụy Điển.

Hơn nữa, trong thế giới tác dụng kép này, bạn nên lo vì nếu bạn sử dụng chatbot của Hoa Vi trong nhà, giống như công cụ Echo của Amazon, thì cũng có nghĩa bạn có thể đang nói chuyện với tình báo quân đội Trung Quốc.

Ngày xưa, khi chúng ta chỉ mua giày tennis và pin mặt trời của Trung Quốc và họ mua đậu nành với máy bay Boeing của ta, thì chẳng ai quan tâm liệu người Trung Quốc có là cộng sản, theo Mao, hay XHCN, hoặc gian lận? Nhưng khi Hoa Vi đang cạnh tranh mạng viễn thông 5G thế hệ mới với Qualcomm, AT&T và Verizon, trong khi mạng 5G sẽ là sống lưng mới của thương mại điện tử, thông tin liên lạc, chăm sóc y tế, giao thông và giáo dục, thì giá trị sẽ là quan trọng, những khác biệt trong giá trị là quan trọng, một chút ít lòng tin cũng quan trọng và pháp quyền càng quan trọng. Điều này đặc biệt đúng khi công nghệ và chuẩn 5G, một khi đã được cài nhúng vào một quốc gia, sẽ trở nên rất khó thay thế.

Và bổ sung thêm một điều nữa: khoảng cách giá trị và sự tin tưởng giữa chúng ta và Trung Quốc đang rộng ra, chứ không thu hẹp lại. Trong nhiều thập niên, Mỹ và châu Âu đã bỏ qua một số gian lận thương mại nhất định của Trung Quốc, vì họ giả định rằng khi Trung Quốc khấm khá hơn, nhờ thương mại và cải cách theo tư bản, nước này sẽ cởi mở hơn về mặt chính trị. Giả định này vẫn tồn tại cho đến một thập niên trước đây.

Trong 10 năm qua, theo James McGregor, một trong những nhà tư vấn kinh doanh Mỹ uyên bác nhất và sống lâu năm ở Trung Quốc, thì rõ ràng “Bắc Kinh thay vì cải cách và mở cửa, lại đã và đang cải cách nhưng đóng cửa.”

Thay vì Trung Quốc giàu có hơn và trở thành bên liên quan có trách nhiệm hơn trong thế giới toàn cầu hóa, họ lại trở nên giàu hơn và quân sự hóa nhiều hơn các đảo ở biển Đông để đẩy Mỹ ra khỏi khu vực. Họ sử dụng đồ chơi công nghệ như nhận diện khuôn mặt, để hiệu quả hơn với chế độ kiểm soát chuyên chế, chứ không phải nói lỏng.

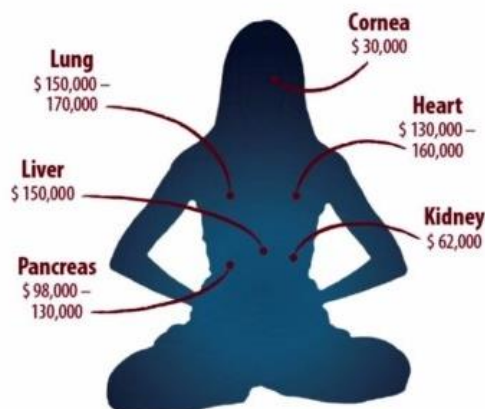
Tất cả những điều này đã không thể tiếp tục bị né tránh trong các cuộc trao đổi thương mại. Mỹ hoặc Trung Quốc phải tìm cách để xây dựng lòng tin hơn nữa, để toàn cầu hóa có thể tiếp tục và chúng ta có thể cùng phát triển trong kỷ nguyên mới, hoặc họ sẽ không tiến thêm được nữa. Trong trường hợp đó, toàn cầu hóa sẽ bắt đầu rạn vỡ, và cả hai sẽ nghèo đi vì điều đó.

Bản tin thời sự

BÁO ĐỘNG ĐỎ! Bọn chệt thu mua nội tạng gái Việt qua hình thức Hôn Nhân

Trước đây, tháng 12/2014 tôi có một bài viết với chủ đề: “Việt Nam nguồn cung cấp nội tạng vô tận cho Hoa Lục”. Tôi đã lên tiếng báo động, hiện tượng cảnh sát TC đang truy lùng hơn 100 cô dâu Việt Nam biến mất không để lại dấu vết cùng với một người mỗi giới từ tháng 11 ở tỉnh Hà Bắc. Một quan chức địa phương được báo chí trích lời nhận định một đường dây buôn người có tổ chức có thể đứng sau các vụ mất tích hàng loạt kể trên. Bọn mỗi giới thường áp dụng chiêu lừa các cô gái VN nhẹ dạ cả tin để đem bán vào các lò mổ nội tạng.

How much are your organs worth?



Source: China International Transplantation Network Assistance Center, 2006

- Giới thiệu tìm việc làm lương cao.
- Tổ chức các cuộc hôn nhân, cưới các cô gái về làm vợ.

Chỉ sau một thời gian sau đó, các cô gái này được những anh chồng Chệt hờ bán sang các lò mổ nội tạng tại Hoa Lục. Lần đầu tiên báo chí TC tiết lộ về các đường dây buôn “thận” gồm 12 tên, mà trùm băng nhóm này là “Chủ tịch Hội đồng Quản trị” của một công ty dược. Băng nhóm tội phạm này đã kiếm được hơn 1,5 triệu NDT (243.600 USD) từ nghề kinh doanh đấm máu “bán thận” trong 2 năm 2011 và 2012.

Các cô gái VN bị các đường dây buôn bán phụ nữ sang Hoa Lục sẽ được phân tán và vỗ béo trong các “chuồng nuôi người” để chờ ngã giá. Nếu được trả đúng giá thì các cô gái này bị đưa vào lò mổ nội tạng. Nếu chỉ bán được một quả thận thì nạn nhân được đưa trở lại “chuồng nuôi người” nghỉ dưỡng để chờ bán nội tạng lứa sau như tim, gan, thận... còn xác chết của họ sẽ được chở tới các công xưởng chế biến thịt hộp sản xuất sang Phi Châu đổi lấy ngà voi, sừng tê giác, da thú quý hiếm...

Từ đầu năm 2012 tới nay, trên địa bàn toàn quốc đã phát hiện hơn 300 vụ mua bán phụ nữ với 380 đối tượng, 490 nạn nhân, đặc biệt là các tỉnh biên giới Việt - Trung như tỉnh miền núi Lào Cai, có đường biên giới dài gần 200 km, một cửa khẩu quốc tế, 2 cửa khẩu quốc gia và nhiều đường mòn tự phát và đường biên giới bỏ ngõ nên rất khó kiểm soát nạn buôn người qua biên giới.

Theo thông báo ban hành của công an Si Ma Cai ngày 2/8/2016: “Tại địa phận giáp ranh Việt Nam - Tàu Cộng, tỉnh Hà Giang trong 6 tháng đầu năm 2016 đã xảy ra 16 vụ/16 nạn nhân bị bắt cóc, mổ lấy nội tạng (gan, thận, tim, mắt...)”

oOo

MỘT BỆNH VIỆN GIẾT NGƯỜI LẤY NỘI TẠNG Ở HOA LỤC:

Hàng triệu người gồm các tử tù, học viên Pháp Luân Công, dân Duy Ngô Nhĩ, gái Việt Nam... có thể đã bị giết tại “BỆNH VIỆN TRUNG TÂM SỐ 1 THIÊN TÂN” nhằm phục vụ cho ngành ghép nội tạng thu lợi nhuận, với lời giải thích của chính quyền là nguồn nội tạng lấy từ các thù nhân bị xử tử chính thức.

Tòa nhà tử thần này được đặt tên là “TRUNG TÂM GHÉP TẠNG ĐÔNG PHƯƠNG” với công suất 500 giường bệnh và diện tích sàn 36.000 m², nó hướng tới trở thành một “Trung tâm cấy ghép toàn diện có khả năng ghép gan, thận, tim, phổi, giác mạc...”, theo Enorth Netnews. Để chế ghép tạng của Bác sỹ Trầm Trung Dung, chủ nhiệm trung tâm cấy ghép tạng tại Bệnh viện Trung tâm số 1 Thiên Tân đã mở rộng đến năm chi nhánh rải khắp Thiên Tân, Bắc Kinh và tỉnh Sơn Đông. Tập

đoàn này tuyên bố đã thực hiện số lượng các ca ghép gan lớn nhất trên thế giới và số lượng ca ghép thận lớn nhất Hoa Lục.

Tháng 9/2006, Bác sỹ Trầm Trung Dung đã được tuyên dương là “người tiên phong vĩ đại trong ngành ghép tạng” của TQ, Bác sỹ Trầm Trung Dung đã thực hiện hơn 1600 ca ghép gan; có rất ít người chú ý đến nguồn gốc nội tạng mà ông ta đã sử dụng. Sự nghiệp của ông bác sỹ này được xây dựng trên rất nhiều xác chết - một điều hiển nhiên - nhưng câu hỏi thực sự là: “những người chết đó là ai?”.

Lời giải thích của chính quyền là nguồn nội tạng được lấy từ các tù nhân bị xử tử chính thức. Từ các tài liệu có thể tìm thấy công khai, tờ thời báo Epoch Times đã tiến hành một cuộc nghiên cứu chi tiết về các hoạt động của những bệnh viện này, từ đó đã tìm thấy đầy đủ bằng chứng dẫn đến một sự nghi ngờ khổng lồ; thậm chí, có thể bác bỏ hoàn toàn báo cáo về nguồn gốc nội tạng của chính quyền. Sự nghi ngờ đơn giản là xuất phát từ con số các ca ghép tạng: “*Nó quá lớn!*” Các nội tạng thực sự từ đâu mà có? Vậy, nguồn nội tạng bí ẩn này được giải thích như thế nào?

Bác sỹ Dana Churchill - Hiệp hội chống Cưỡng bức mổ cướp nội tạng (Tổ chức phi lợi nhuận có trụ sở tại Washington, DC) - nhấn mạnh, không chỉ có người theo Pháp Luân Công, mà người Duy Ngô Nhĩ, người Thiên Chúa Giáo và người Tây Tạng là nạn nhân của các vụ cưỡng bức mổ sống lấy nội tạng. Và có khoảng trên 2.000.000 người theo Pháp Luân Công là nạn nhân của tình trạng kể trên. Theo tổ chức thế giới điều tra đàn áp các học viên Pháp Luân Công đã công bố báo cáo (dựa trên cáo buộc của hàng ngàn học viên PLC trên thế giới), ngày 20/7/1999, Bắc Kinh đã mở chiến dịch bức hại 100 triệu học viên PLC tại Hoa Lục.

Năm 2001, tờ Washington Post đưa tin, bác sỹ Vương Quốc Kỳ vừa làm chứng trước Quốc Hội Hoa Kỳ rằng, ông từng tham gia thu hoạch nội tạng từ tử tù. Ngoài việc trực tiếp tham gia thu hoạch hơn 100 ca phẫu thuật, bác sỹ Vương Quốc Kỳ còn chứng kiến những ca thu hoạch nội tạng cung cấp cho người nước ngoài.

Theo ông Leonidas Donskis - Nghị sỹ Nghị viện châu Âu - họ không thể phát lời việc mạng sống con người được sử dụng như nguyên liệu thô, để cấy ghép tạng hoặc thu hoạch tạng ở thế kỷ 21 và sẽ không dung thứ cho việc làm vô cùng độc ác này:

- Ngày 12/12/2013, Nghị viện châu Âu đã thông qua Nghị quyết RC-B7-0562/2013 kêu gọi Bắc Kinh lập tức chấm dứt thu hoạch nội tạng từ tử tù.
- Ngày 30/7/2014, Ủy ban Đối ngoại của Thượng viện Mỹ thông qua dự thảo Nghị Quyết 281 chống nạn mổ cướp nội tạng ở TQ.
- Ngày 6/11/2014, Tiểu bang Nhân quyền Quốc tế của Nghị viện Canada thông qua kiến nghị phản đối việc mổ cướp nội tạng ở TQ.
- Cô Anne, vợ của cựu bác sỹ phẫu thuật đã lấy đi giác mạc của 2.000 học viên PLC còn sống, cùng với nhân chứng thứ hai là Peter, là những người đầu tiên phơi bày tội ác cưỡng bức thu hoạch nội tạng.

NGHỀ KINH DOANH ĐÀM MÁU: CÂY GHÉP NỘI TẠNG:

Tại Hoa Lục, các Trung tâm cấy ghép nội tạng mọc lên như nấm nở rộ sau cơn mưa theo đơn đặt hàng. Các Trung tâm ghép tạng ồ ạt được xây mới phục vụ cho khách du lịch thập phương đổ về tìm kiếm tạng, cho dù là gan, tim, thận, giác mạc hay bất cứ bộ phận nào khác. Vì để tăng doanh số vốn vô cùng to lớn, các bệnh viện không ngần ngại khoe thành tích và quảng cáo khắp nơi, thậm chí còn có dịch vụ khuyến mãi và bảo hành ngay sau khi ghép nội tạng.

Nhìn vào sự ồn ào náo nhiệt của các giao dịch ghép tạng, ai cũng thấy đây hẳn là ngành kinh doanh siêu lợi nhuận cho Hoa Lục. Món lời hàng tỷ USD dẫn đến sự ra đời của hàng loạt những cơ sở dành riêng nơi chuyên môn cấy ghép tạng như:

- Trung tâm cấy ghép “GAN”, Bệnh viện số 3 thuộc Đại học Bắc Kinh được thành lập vào tháng 10/2002.
- Trung tâm Cấy ghép cơ quan tạng Bắc Kinh được thành lập vào tháng 11/2002.
- Bệnh viện số 309 của QĐGPND 82 được thành lập vào tháng 4/2002.

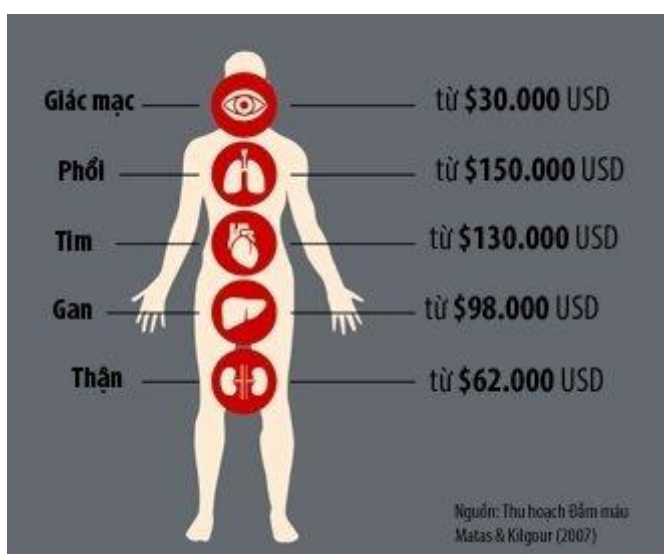
- Viện Nghiên cứu Cơ quan tạng của QĐGPND (Trung tâm cấy ghép cơ quan tạng thuộc Bệnh viện Trường Chinh Thượng Hải) được khánh thành vào tháng 5/2004).
- Trung tâm Y Tế Cấy ghép Cơ quan tạng Thượng Hải được thành lập năm 2001.
- Trung tâm Cấy ghép Cơ quan tạng Đông Phương ở Thiên Tân cũng bắt đầu xây dựng vào năm 2002. Đây là Trung tâm cấy ghép tạng lớn nhất Châu Á.

Chỉ có duy nhất tại Hoa Lục, cấy ghép tạng khuyến mãi, bảo hành, “hàng tươi sống” luôn có sẵn. Họ tích cực quảng bá việc kinh doanh, chào mời rằng thời gian chờ đợi siêu ngắn và khỏe khoắn về số tiền mà họ thu được. Trên toàn thế giới đều có nhu cầu về nội tạng vì nước nào cũng thiếu hụt nguồn cung. Nhưng tại Hoa Lục, các bệnh viện chuyên cấy ghép nội tạng vẫn có thể khuyến mãi.

Bệnh viện Nhân dân tỉnh Hồ Nam đăng quảng cáo trên tờ Hunan Xiaoxiang Morning Herald ngày 28/4/2006 về một gói khuyến mãi đặc biệt của bệnh viện này: Tặng 20 ca cấy ghép gan hoặc thận miễn phí. Chứng tỏ nguồn cung cấp nội tạng người ở đây là vô cùng lớn và “hàng tươi sống” luôn sẵn sàng như kiểu người ta nhốt gà trong các quán ăn.

Trong một cuộc điều tra điện thoại vào giữa tháng 3/2006, Giám đốc Song ở Bệnh viện Trung ương thành phố Thiên Tân đã tự nguyện nói rằng, bệnh viện của ông có tới hơn “10 quả tim đang đập”. Người gọi đã hỏi rằng có phải điều đó có nghĩa là “các cơ thể còn sống” và Bác sỹ Song đã trả lời: “Đúng, đúng vậy đó!”.

Ở hầu hết các quốc gia trên thế giới kể cả Việt Nam, mua bán nội tạng bất hợp pháp được coi là một hành động vô nhân đạo, vi phạm pháp luật nghiêm trọng. Vậy, bạn có thể đoán xem, nội tạng của con người tại thị trường Hoa Lục được bán chợ đen với giá bao nhiêu? Thời giá nội tạng ở Hoa Lục hiện nay, được liệt kê như sau:



- Giác mạc 30.000 USD
- Phổi 150.000 USD
- Tim 130.000 USD
- Gan 98.000 USD
- Thận (1 quả) 62.000 USD

BÁO ĐỘNG ĐỎ:

BỌN CHỆT THU MUA NỘI TẠNG GÁI VIỆT NAM QUA HÌNH THỨC “HÔN NHÂN”:

Tôi vừa được người bạn tù chuyển cho tôi một clip nguồn “Phục Hưng Việt” về các cô gái Việt khoe thân cho bọn Chết Hoa Lục về làm vợ tại một địa điểm kín đáo năm 2019. Quý vị vào trang WEB sau đây để xem toàn bộ cái clip này:

<https://www.youtube.com/watch?v=bslAypNz-Ag>

Tội ác này đã không còn giới hạn trong phạm vi Hoa Lục, có những đường dây buôn bán nội tạng bất hợp pháp xuyên biên giới, đưa người Tàu Hoa Lục xoay sở kiếm nội tạng ở nước ngoài, cung cấp cho các bác sỹ và bệnh viện cấy ghép nội tạng ở Hoa Lục. Chỉ biết rằng, một số quốc gia là nguồn cấp nội tạng vô tận cho Hoa Lục với giá rẻ mạt, đó là Việt Nam, Campuchia. Do đó, một số người Tàu Hoa Lục sang nước ta, thu mua nội tạng thiếu nữ Việt Nam qua hình thức “hôn nhân”. Nhiều thiếu nữ nhẹ dạ bị rơi vào đường dây buôn bán người để mổ cướp nội tạng.

Vì thế, tôi tiếp tục viết bài này để cảnh báo những phụ nữ Việt Nam có cái nhìn đúng đắn để thức tỉnh về tội ác cướp nội tạng bán ra thị trường chợ đen tại Hoa Lục đang thực hiện trên đất nước của họ. Đây là một nghề kinh doanh đẫm máu thu về bạc tỷ USD với vốn 1 lời gấp 10 lần. Tổng chi phí cho một đám cưới năm 2018 là bao nhiêu? Tổng chi phí trọn gói cho một đám cưới thông thường với giá giao động từ 9.500 - 10.000 USD (tương đương trên 200 triệu VND).

Thử làm một cuộc so sánh, trong vai làm người con muốn thay “GAN” cho người cha bị bệnh, phóng viên BBC tên Rupert Wingfield-Hayes tìm đến Bệnh viện Trung Ương 1 Thiên Tân và được cho biết trong 3 tuần lễ sẽ có ngay một lá gan thích hợp với chi phí 94.000 USD, nguồn gốc lá gan được chính bác sỹ giải phẫu trưởng xác nhận là từ một tử tù? Theo BBC năm 2014, Bệnh viện Trung Ương 1 Thiên Tân đã thực hiện: 600 ca ghép gan, 5.000 ca ghép thận và 1500 ca ghép tim.

Chỉ cần lên mạng tìm kiếm là thấy ngay nhiều trung tâm ghép nội tạng tại Hoa Lục đua nhau đáp ứng nhu cầu: Chỉ chờ từ 1 đến 4 tuần với chi phí ghép thận khoảng 62.000 USD, ghép tim 140.000 USD. Việc số lượng bệnh nhân cần cấy ghép nội tạng ở Hoa Lục vượt quá nguồn cung đã tạo ra thị trường chợ đen bùng nổ.

Các bác sỹ Hoa Lục ước tính có hơn 12.000 ca cấy ghép nội tạng đã được thực hiện trong năm 2015. Tuy nhiên, số người cần thay bộ phận cơ thể mới lại lên đến khoảng trên 300.000 người. Khoảng cách cung - cầu chênh lệch đáng kể, tạo cơ hội cho thị trường chợ đen bùng nổ. Do đó, có một số thanh niên Chết hợp tác với các bệnh viện cấy ghép nội tạng, sang Việt Nam đi săn lùng nội tạng các cô gái Việt qua hình thức hôn nhân, rồi đưa họ về Hoa Lục một cách hợp pháp.

Một trong những tên cầm đầu đường dây là Zheng Wei, 46 tuổi. Từ năm 2010 đến năm 2012, nhóm này sang Việt Nam tìm kiếm kết hôn với một số phụ nữ Việt Nam, rồi đưa về các bệnh viện tại Hoa Lục “vỡ béo”, sau đó bán lại cho người mua có nhu cầu cấy ghép nội tạng. Chi phí một đám cưới với phụ nữ VN vào thời giá lúc bấy giờ với giá từ 21.000 đến 25.000 NDT (khoảng 3.200 đến 4.000 USD). Nếu bán được dần dần các bộ phận trong cơ thể những phụ nữ này cho người mua, họ sẽ kiếm được từ 50.000 tới 80.000 USD.

Một bộ phim về thu hoạch nội tạng cưỡng bức được trình chiếu tại Anh Quốc do nữ diễn viên gốc Hoa Anastasia Lin, có tên trong danh sách truy nã gắt gao của chính quyền Bắc Kinh. Sau khi nhận được danh hiệu Hoa Hậu Thế giới Canada năm 2015, thay vì theo đuổi cuộc sống xa hoa của một nữ hoàng sắc đẹp, cô lại quyết định chọn con đường đấu tranh cho nhân quyền tại quê hương của mình.

Ngày 6/9/2016, Anastasia Lin được mời đến Westminster tham dự buổi ra mắt phim mới “Lưỡi dao đẫm máu” (The Bleeding Edge) do cô đóng vai chính, một bộ phim kinh dị kể về ngành thu hoạch nội tạng cưỡng bức béo bở tại Hoa Lục. Tuy nhiên, những câu chuyện bi thảm có thật 100% được mô tả trong “Lưỡi dao đẫm máu” về việc thu hoạch nội tạng các tù nhân lương tâm, người theo Phật giáo Tây Tạng, Kitô hữu, người dân tộc Uighur, những học viên Pháp Luân Công...

Làm thế nào triệt phá các đường dây của bọn Chết Hoa Lục thu mua nội tạng của các cô gái Việt Nam nhẹ dạ qua hình thức hôn nhân? Chỉ còn có một cách duy nhất là xin quý vị độc giả trong và ngoài nước giúp đỡ bằng cách phát tán rộng rãi bài viết này đến với mọi tầng lớp đồng bào, đặc biệt đồng bào ở vùng nông thôn MNVN và vùng rừng núi xa xôi hẻo lánh miền Bắc Việt Nam. Hãy đề cao cảnh giác, đừng để bọn Chết buôn người lừa đảo qua hình thức “hôn nhân” là “TỰ SÁT!”.

Trân trọng cảm ơn quý vị.
Tổng hợp & Nhận định
Nguyễn Vĩnh Long Hồ
18/5/2019

nguồn: <http://www.vietnamdaily.com/?c=article&p=113331>

Joshua Wong bình luận về việc bàn giao Hong Kong 1997: Chúng tôi mong muốn và khao khát tự do, dân chủ

26/6/2017

Tôi là sinh viên hai mươi tuổi, chào đời trước cuộc trao trả một năm.



Lớn lên dưới sự thống trị của Trung Quốc, tôi không có ký ức gì về Hong Kong thuộc địa hay cảm thấy gắn bó với Hong Kong vào thời ấy. Thay vì thế, hàng ngày tôi bị nhồi nhét vào đầu rất nhiều chân lý hiển nhiên: Hong Kong là và sẽ mãi mãi là một "phần bất khả xâm phạm" của Trung Quốc; và Đảng Cộng Sản Trung Quốc, hay ĐCSTQ, luôn luôn hành động cho quyền lợi tốt đẹp nhất của chúng ta dưới khuôn khổ "một nước, hai chế độ".

Nhưng hai mươi năm sau khi chuyển giao chủ quyền, tôi bây giờ biết những sự thật hoàn toàn khác: Bắc Kinh vi phạm Tuyên bố Chung, hiệp ước quốc tế Trung Quốc ký với Anh vào năm 1984, khi vẫn tiếp tục không cho chúng ta quyền bầu cử tự do; do vậy Hong Kong bị sa lầy trên con đường bất tận đến dân chủ; và ĐCSTQ đã mở cuộc tấn công toàn lực vào các quyền tự do dân sự của chúng ta...

Cách đây sáu năm, theo chỉ thị Bắc Kinh, chính quyền Đặc Khu Hành Chính Hong Kong tuyên bố kế hoạch nhằm đưa "chương trình giáo dục quốc gia" vào tất cả các trường tiểu học và trung học trên toàn thành phố. Đây là âm mưu dễ dàng nhận thấy để in sâu vào trong trí thanh niên chúng ta tinh thần yêu nước khờ dại và lòng trung thành mù quáng với ĐCSTQ. Có lẽ những chính khách kỳ cựu quá xa cách với trường lớp nên các đảng đối lập không mấy quan tâm đến tin tức ấy.

Lúc ấy tôi mười bốn tuổi, chỉ mới bắt đầu vào lớp tám. Tôi biết tôi chẳng thể nào ngồi yên không làm gì cả trong khi chương trình giáo dục tẩy não nhiễm độc nền giáo dục chúng ta. Chính lúc ấy tôi thành lập tổ chức học sinh tên Học dân tư triều với nhóm nhỏ học sinh trung học để bảo vệ tự do và độc lập trong lớp học qua những cuộc biểu tình và các cách phản kháng ở cơ sở.

Các chiến dịch của chúng tôi thoát đầu ít người quan tâm đến - các cuộc tuần hành đường phố của chúng tôi chỉ thu hút vài chục người tham dự và các cuộc diễn thuyết ngoài phố của chúng tôi không được báo chí đăng tải nhiều. Đáp lại bao nỗ lực của chúng tôi là tâm trạng cam phận nói chung, vì nhiều người nghĩ chống lại chính sách của Bắc Kinh cũng vô ích.

Đáng trách thay là xã hội Hong Kong chưa hoàn toàn đón nhận quan niệm về học sinh sinh viên đấu tranh. Hệ thống giáo dục dựa trên học thuộc lòng của chúng ta như trước đây và hiện nay vẫn còn quá chú trọng đến điểm số và các kỳ thi chung đến độ bất luận chuyện gì khác đều bị coi là xao lãng học hành. Điều này có thể hiểu. Đối với bao thế hệ người Hong Kong, phương tiện thăng tiến duy nhất và cũng là cách duy nhất đóng góp có ý nghĩa cho xã hội là đạt được mảnh bằng đại học danh giá (ưa chuộng nhất là quản trị kinh doanh) và những nghề nghiệp được chứng nhận (về tài chính, kế toán, luật hay y khoa). Chính trị xa lạ đối với tuổi trẻ đến mức bằng mọi giá khuyên họ tránh xa.

Nhưng tôi thấm nhuần lời dạy của Thánh Kinh. Thánh Phao-lô dặn dò chúng ta đừng "để ai coi thường anh vì anh còn trẻ" và tôi nhập tâm bài học ấy. Vào đêm trước ngày chương trình giáo dục quốc gia được đưa vào nhà trường, không bao lâu sau khi tài liệu do Bộ Giáo dục bảo trợ đã khen ngợi ĐCSTQ là "tổ chức lãnh đạo thống nhất, vô tư lợi và tiến bộ", chúng tôi cuối cùng thành công trong việc kích lệ công chúng tức thời đứng lên chống lại tuyên truyền của chính quyền. Hơn 120 ngàn công dân đã xuất hiện ở "Quảng trường Công dân" bên ngoài trụ sở chính quyền để ủng hộ phong trào chúng tôi, buộc chính quyền Đặc Khu Hành Chính phải rút chương trình ra khỏi nhà trường ngay vào ngày hôm sau...

Tôi tin đã qua rồi thời chính trị chỉ dành cho nhân tài kiệt xuất, và tuổi trẻ nên vạch ra con đường mới để đạt đến dân chủ bởi vì họ là những người chịu nhiều rủi ro nhất trong tương lai của thành phố chúng ta. Tôi cũng tin rằng những thay đổi thật sự được tạo ra không phải nhờ chơi theo luật chơi cũ mà nhờ bất tuân dân sự và tổng nổi dậy, và tuổi trẻ, do không bị ràng buộc bởi áp lực tài chính và gánh nặng gia đình, nên ít bị mất mát nhất nếu họ bị bắt hay bị kết tội và vì thế họ nên đảm nhận vai trò nổi bật hơn.

Những niềm tin ấy giúp chúng tôi đón nhận Phong trào Chiếm đóng trong năm 2014 bằng hoạt động tổ chức từ đáy đưa đến cuộc chiếm đóng thật sự đường phố, cuộc tổng bãi khóa trên toàn thành phố, nhiều cuộc phản kháng tập thể khác nhau và trưng cầu dân ý về cải cách bầu cử với hơn 800 ngàn công dân tham gia. Thực ra, chính quyết định bất ngờ của chúng tôi tái chiếm Quảng trường Công dân vào ngày 26 tháng Chín, hai ngày trước khi cuộc Chiếm đóng bùng phát, đã khai màn cuộc đấu tranh 79 ngày...

Cách đây hai mươi năm, ý tưởng cuộc tổng nổi dậy chính trị gây tê liệt thành phố nhiều tháng trời là hoàn toàn không tưởng. Cũng hoàn toàn phi lý là khái niệm sinh viên có thể tranh cử vào Hội đồng Lập pháp Hong Kong với tư cách là người ủng hộ quyền tự quyết của thành phố. Hai mươi năm sau sau khi trao trả, điều không tưởng và phi lý một thời ấy hôm nay là phần hiện thực chính trị, qua đó chúng minh rằng người Hong Kong không chỉ là những người làm kinh tế như ta tưởng. Chúng ta cũng muốn và khao khát tự do, dân chủ và thượng tôn pháp luật như bao người khác. Cho nên chúng ta sẵn sàng chiến đấu hết sức mình cho tất cả những điều ấy.

Hoang Chi Phong



Joshua Wong reflects on Hong Kong's 1997 handover: "We desire and thirst for freedom, democracy"

By [Joshua Wong](#) June 26, 2017

This extract has been excerpted with permission from PEN Hong Kong from the essay "My Journey as a Student Activist," by Joshua Wong, part of the anthology [Hong Kong 20/20: Reflections on a Borrowed Place](#), out this month from [Blacksmith Books](#). I'm a twenty-year-old university student, born a year before the handover. Having grown up under Chinese rule, I don't have any memory of colonial Hong Kong or feel any attachment to it. Instead, I was spoon-fed daily a hearty serving of

self-evident truths: that Hong Kong is and always will be an 'inalienable part' of China; and that the Chinese Communist Party, or CCP, always has our best interests in mind under the 'one country, two systems' framework.

But twenty years after the transfer of sovereignty, I now know an altogether different set of facts: that Beijing continues to deny us the right to a free vote in breach of the Joint Declaration, an international treaty it signed with Britain in 1984; that, as a result, Hong Kong is stuck in a rut on its never-ending path to democracy; and that the CCP has launched an all-out attack on our civil liberties...

Six years ago, under Beijing's directives, the Hong Kong Special Administrative Region (SAR) government announced a citywide plan to introduce a 'national education curriculum' in all primary and secondary schools. It was a thinly-veiled attempt to inculcate in our youth a sense of unquestioning patriotism and blind loyalty to the CCP. Perhaps because veteran politicians had been so far removed from the classroom, the news drew little interest from the opposition parties.

I was fourteen years old at the time, just starting secondary two. I knew I couldn't stand quietly by while a brainwashing curriculum poisoned our education. It was then that I founded a student organisation called Scholarism with a small group of secondary school students to defend free and independent thinking in the classroom through demonstrations and other means of grassroots resistance.

Our campaigns had little traction at first—our street rallies drew only a few dozen participants and our soapbox speeches didn't get much press coverage. Our efforts were met with a general sense of resignation, as many people thought it futile to try to push back against Beijing's agenda.

More critically, Hong Kong society had yet to fully embrace the idea of student activism. Our rote-based education system was—and still is—so focused on grades and public exams that anything else was considered a distraction. This was understandable. For generations of Hong Kongers, the only means of upward mobility and the only way to meaningfully contribute to society have been to obtain a respectable university degree (preferably in business administration) and a professional accreditation (in finance, accounting, law or medicine). Politics was so far off the beaten path for a teenager that it must be discouraged at any cost.

But the Bible has taught me well. St Paul told us not to 'let anyone look down on you because you are young' and I took that lesson to heart. The night before the national education curriculum was rolled out, not long after literature sponsored by the Department of Education described the CCP as a 'progressive, selfless and unifying ruling body', we finally succeeded in galvanizing the public to stand up against the government's propaganda. More than 120,000 citizens showed up at 'Civic Square' outside the government headquarters in support of our movement, forcing the SAR government to withdraw the plan the following day...

I believe elitism in politics is over, and a new path to achieving democracy should be charted by young people who have the most at stake in the future of our city. I also believe that real changes are brought about not by playing by the old rules but by civil disobedience and mass uprisings, and that young people, free from financial burdens and family demands, have the least to lose should they be arrested or convicted and therefore should take a more prominent role.

Those beliefs enabled us to embrace the Occupy Movement of 2014 by organising, in the lead-up to the actual street occupation, a citywide class boycott, various mass protests and a referendum on electoral reform in which over 800,000 citizens participated. In fact, it was our impromptu decision to retake the Civic Square on September 26th, two days before Occupy erupted, that led to the start of the 79-day struggle...

Twenty years ago, the idea of a large-scale political uprising that would paralyse the city for months was simply unthinkable. Equally implausible was the notion that a university student could enter LegCo [[Legislative Council of Hong Kong](#)] as an advocate for the city's self-determination. Twenty years after the handover, what was once unthinkable and implausible is part of a political reality, proving that Hong Kongers are not just economic beings and are much more than what meets the eye. We desire and thirst for freedom, democracy and the rule of law just like anyone else. And we are prepared to fight tooth and nail for all of those things.

Translated from the Chinese by Jason Y. Ng.

Góc bạn trẻ

Căn Tính Di Dân Việt 1975-2015: Từ Tự Phát Tự Lực Cộng Đồng đến Biểu Hiện Toàn Cầu

Trangđài Glassey-Trànguyễn

PHẦN 5

Phong trào Thuyền Nhân: Nổi Dài và Khoảng Lặng

Một đề tài tang thương khác nổi bật trong căn tính refug-endity của người Việt là kinh nghiệm thuyền nhân. Có nhiều tác giả viết về đề tài này, và có nhiều văn khố thuyền nhân được thiết lập các đài tưởng niệm được xây và những cuộc hành trình “Về Bến Tự Do” của người Việt hải ngoại về thăm lại những trại tỵ nạn cũ nơi mà Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc giải quyết hồ sơ của thuyền nhân đi định cư ở các nước thứ ba. Vì tôi sẽ nói thêm về đề tài này ở phần sau, tôi xin nhấn mạnh ở đây rằng tuy có nhiều tài liệu văn khố và sinh hoạt liên quan đến kinh nghiệm thuyền nhân, nhưng vẫn còn một khoảng lặng: kinh nghiệm của thuyền nhân từ Bắc Việt Nam. Nhóm thuyền nhân này ít được biết đến và có nhiều người đã định cư tại các nơi trên thế giới, đặc biệt là Thụy Điển, với đa số là người Việt gốc Hoa (Glassey-Tranguyen, 2015). Khi nói đến cộng đồng người Việt hải ngoại, người ta thường chú trọng đến người tỵ nạn và di dân ra đi từ miền Nam sau 1975. Tuy nhiên, có một số lớn người miền Bắc xuất ngoại qua nhiều cách: những người đi theo diện xuất khẩu lao động đến các nước xã hội chủ nghĩa, thương nhân, du sinh, các nhà ngoại giao, và thuyền nhân. Đối với thuyền nhân đi từ miền Bắc, cơ hội định cư rất mong manh vì họ ra đi trong những đợt cuối cùng. *Đường Phía Bắc* (2012) của Lê Đại Lãng, một tác giả hiện sống tại Việt Nam, là một tài liệu quý hiếm về những câu chuyện của nhiều ‘nạn nhân’ (chữ mà Lê Đại Lãng dùng để chỉ thuyền nhân từ miền Bắc) đã đến được nước thứ ba, hoặc bỏ mạng trên đường. Họ đối diện với những nguy hiểm của biển cả hãi hùng, những tiến thoái lưỡng nan đầy gian trá trên đất liền, và bị từ chối định cư ở các trại tỵ nạn sau khi Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc áp dụng những quy chế thanh lọc gắt gao và bất công khi xét đơn cho thuyền nhân đi định cư. Tôi cho rằng (Glassey-Tranguyen, 2012b) *Đường Phía Bắc* là một chương sử câm nín của thuyền nhân đi từ miền Bắc, vì kinh nghiệm và câu chuyện của họ vẫn còn bị phong kín và không được biết đến trong lịch sử Việt Nam hải ngoại.



Giữ gìn và Thấu hiểu Di sản Văn hoá Việt Nam

Bên cạnh những biểu đạt về kinh nghiệm đương đại, một yếu tố quan trọng trong văn chương nghệ thuật Việt hải ngoại là những kho báu về văn hoá Việt Nam được trao lại từ ngàn đời và những thấu hiểu hiện nay về những kho báu đó. Những bảo vật văn hoá mà người Việt hải ngoại nỗ lực gìn giữ vốn rất đa dạng: ngôn ngữ, âm nhạc, nghệ thuật, triết học, thuần phong mỹ tục, vv. Một ví dụ điển hình là trở về quá khứ để thỉnh về những hạt ngọc quý ít được thế hệ trẻ hôm nay biết đến và chia sẻ với họ. Nguyên Giác Phan Tấn Hải, Chủ bút Nhật báo Việt Báo, thu thập, chú giải, và chuyển qua Anh ngữ một bộ sách ba tập các bài thơ thiền của những vị thiền sư Việt Nam (Glassey-Tranguyen, 2011b). Bộ sách nổi nhịp cầu cần thiết cho những độc giả lần đầu đọc các dòng thơ cổ uyên bác này, và góp phần vào sự ưa chuộng các phương pháp tu Thiền ngày càng phổ biến ở phương Tây gần đây. Bộ sách là kho tàng quý báu với những áng thơ Thiền mẫu mực của Việt Nam, triết lý Thiền, và tư duy văn hoá Việt. Những người yêu thơ sẽ cảm kích cách diễn đạt tài tình, cách dùng từ chọn lọc, và những nhịp điệu biến thể. Những ai trân quý văn hoá Việt Nam sẽ gặp gỡ những hình ảnh, cảm xúc, và suy tư quen thuộc.

Cộng đồng hải ngoại cũng duy trì một phong trào mạnh mẽ và bền bỉ để bảo tồn và phát huy âm

nhạc Việt Nam ‘truyền thống’. Những sinh hoạt này dần dà trở thành một phần trong chương trình học tại các trường học công lập và đại học. Tiến sĩ Nguyễn Thuyết Phong, tốt nghiệp từ Đại học Sorbonne và sáng lập viên của IVM Institute of Vietnamese Music, và là một Nhạc sĩ Di Sản Quốc Gia của Hoa Kỳ, đã đi khắp nước Mỹ để ghi âm lời hát và tiếng đàn trong các gia đình Việt Nam. Trong quyển *Searching for a Niche* (1995), Nguyễn kể lại việc ông trở thành một trong những người giữ gìn nhạc Việt tại hải ngoại (tác giả chuyển ngữ),

...Tại Nhật và Châu Âu, tôi đã tham gia vào những chương trình nhạc Việt truyền thống từ năm 1973. Tôi đi cùng với những đoàn trình diễn từ Paris đến Amsterdam, từ Lyons đến Bern và Stuttgart và cảm nhận tất cả sức sống của nó. Nhưng mãi đến khi tôi đến Mỹ thì tôi mới bắt đầu chú trọng đến âm nhạc Việt như một đề tài nghiên cứu. The National Endowment for the Arts and the Social Science Research Council đã giao cho tôi công việc đi tìm, nhận định, và đánh giá âm nhạc trong cộng đồng người Việt di dân tại Mỹ. Công việc này cho phép tôi gặp gỡ nghệ sĩ tại nhiều tiểu bang và thấy được âm nhạc của họ trong cuộc sống và cuộc sống trong âm nhạc... Tuy nhiên, chuyến đi cho thấy những nghệ sĩ âm nhạc trong cộng đồng người Việt có một cái nhìn chung: tiếp tục bằng mọi giá, cảm thấy nhu cầu để diễn đạt chính mình qua âm nhạc (tr. 5-6).

(Nguyễn Văn Anh ngữ: "...In Japan and Europe I had been engaged in performances of traditional Vietnamese music since 1973. I traveled with theatrical troupes from Paris to Amsterdam, from Lyons to Bern and Stuttgart and sensed all of its vigor. But it was in the United States that I began dealing with Vietnamese music as a real topic of interest. The National Endowment for the Arts and the Social Science Research Council commissioned me with the task of searching for, assessing, and evaluating music in the Vietnamese immigrant communities across the United States. This provided me an opportunity to meet with artists in several states and see their music in real life and real life in music.... My adventure in this domain revealed, however, that music makers in the Vietnamese communities had one shared view: to continue regardless of whatever happened to them, feeling the need to express themselves through their music (pp. 5-6).

BIỂU HIỆN TOÀN CẦU

Việc thể hiện tính tự lực tự phát của thế hệ tỵ nạn có thể được dòng chính thấy rõ hơn khi nói đến phát triển kinh tế và tham gia chính trị, nhưng không hẳn như vậy trong lãnh vực văn học nghệ thuật. Có thể bởi vì rào cản ngôn ngữ và khoảng cách văn hoá giữa VietnAmerica và dòng chính, hoặc giữa cộng đồng Việt hải ngoại ở nơi khác và văn hoá chủ lưu ở đất nước đó. Nhưng dù không được người ngoài cộng đồng biết đến, tính tự lực tự phát này mạnh mẽ áp ủ những mùa nghệ thuật mới từ bên trong. Tôi cho rằng qua sự tự lực tự phát của mình, những thế hệ người Việt tỵ nạn đã giúp nuôi dưỡng động lực sáng tạo trong những thế hệ sau. Bởi vì, cảm nhận và thực hành sự tự lực tự phát của thế hệ tỵ nạn tạo ra điều kiện thích hợp cho những thế hệ sau tìm được hướng đi cho sáng tạo của mình. Nói một cách khác, khi thế hệ thứ nhất tận hoạt tính tự lập tự phát ở nước tạm dung, họ thúc đẩy những thế hệ sau tìm về quá khứ và đi vào di sản – trong khi cả hai thế hệ cùng thương lượng với khoảng cách thế hệ, rào cản ngôn ngữ, và khác biệt văn hoá. Thế hệ 1.5 và những thế hệ ngoại biên có thể làm chủ những dần thân sáng tạo của mình. Nhưng nguồn tài liệu dồi dào cùng với môi trường thảo luận và những biểu hiện không giới hạn về căn tính refug-ensity của người Việt trong cộng đồng – và ở mức độ thấp hơn trong các văn khối dòng chính – chỉ có thể làm giàu cho sáng tác và cái nhìn của những thế hệ mới.

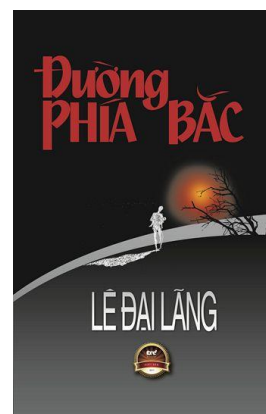
Sự nối tiếp liên-thế-hệ của Refug-ensity

Tôi muốn nhấn mạnh rằng kinh nghiệm sống và quá trình khai mở tâm thức trong gia đình – hay tại quê nhà, đối với thế hệ 1.5 – là những tài sản cốt yếu cho các văn nghệ sĩ ngoại biên nào chọn khai

thác những đề tài liên quan đến căn tính di dân. Những miền ký ức, hồi ức lịch sử, và việc ôn lại trải dài trên các không gian cá nhân, không gian thế hệ, không gian quốc gia, không gian liên quốc gia, và không gian lịch sử. Những miền không gian này lồi lõm, đứt đoạn, không liền lạc, và trơn trượt, như tôi đã bàn đến ở phần đầu của bài này. Nhưng như những văn nghệ sĩ thế hệ ngoại biên đã cho thấy, những không gian này có thể hữu dụng và thúc đẩy sáng tạo trong việc nhận ra cái cá thể và cái chính thể, mở ra những hiểu biết mới và vận hội mới. Trên những không gian này, sự nối tiếp của căn tính di dân sắc tộc refug-ensity được hiển lộ hoàn toàn.

Có thể thấy được một mối nối mạnh mẽ và quen thuộc trong tác phẩm của những thế hệ Việt trẻ ngoại biên, mặc dù chính cha mẹ của họ có thể không phải là văn nghệ sĩ. Qua sáng tác của mình, những văn nghệ sĩ mang cái gia đình, cái cá thể, và quá khứ vào trong bối cảnh toàn cầu cho cả thế giới ngắm nhìn – quá khứ của chính gia đình họ, của Việt Nam, và của cộng đồng sắc tộc. Thật không thể nào bàn đến tất cả những văn nghệ sĩ ngoại biên trong bài viết này, cũng như trong trường hợp của thế hệ tỵ nạn. Do đó, tôi chọn những văn nghệ sĩ nào chú trọng vào các chủ đề tôi cho rằng có liên quan đến refug-ensity để phân tích trong phần này. Tôi cũng có vinh hạnh cộng tác và/hoặc phỏng vấn hầu hết các vị này, và do đó tôi có những tài liệu gốc chưa bao giờ xuất bản về kinh nghiệm tỵ nạn và tác phẩm của họ. Một số tài liệu gốc được trích dẫn trong đoạn này trước đây chỉ được xuất bản bằng tiếng Việt và tôi đã chuyển ngữ để đưa vào bản tiếng Anh của bài này, hoặc từ văn khố riêng của tôi với các tài liệu từ những dự án nghiên cứu tôi đã thực hiện trong cộng đồng Việt Nam hải ngoại trong hai thập niên qua. Tôi cho rằng có một sự tiếp nối của căn tính di dân trong thế hệ trẻ hơn, dù họ có lớn lên trong một gia đình văn nghệ sĩ hay không. Những văn nghệ sĩ dựa trên kinh nghiệm tỵ nạn của gia đình và bản thân, tái tạo và tái thể hiện những kinh nghiệm này qua phim ảnh, thơ, và nghệ thuật tạo hình. Vì vậy, trước hết, chúng ta cần phải hiểu kinh nghiệm tỵ nạn của họ, và làm sao ký ức về những kinh nghiệm này lại hiện về, làm giàu cho nội dung hoặc biến đổi sáng tác của họ. Một ví dụ rõ ràng về mối tương quan giữa kinh nghiệm tỵ nạn của

thế hệ trẻ và nghệ thuật của họ là tác phẩm của Đạo diễn Khoa Đỗ (Glasse-Tranguyen & Đỗ, 2009), với những bộ phim xoay quanh chuyện vượt biển (Đỗ, 2010) và đời sống ở Úc Châu (Đỗ, 2001; 2006). Nhiều gia đình Việt Nam tỵ nạn thường tránh động đến hay những thương tâm của quá khứ, nhưng gia đình của Đỗ bắt đầu nói về những chuyến vượt biên như một cách để tạo tình thân – và tôi cho rằng, cũng để nguôi ngoai. Sinh ra tại Sài Gòn tháng Giêng năm 1979, Đỗ lớn lên trong môi trường văn hoá Việt Nam giữa cộng đồng tỵ nạn ở New South Wales, Úc Châu; nhưng môi trường quan trọng hơn cả, là quanh bàn cơm (Glasse-Tranguyen, 2014a), nơi gia đình anh kể lại những câu chuyện về chuyến vượt biển năm 1980 mà anh không nhớ nhiều. Tôi gọi quá trình này là “tái thiết quá khứ quanh bàn cơm.” Đỗ nhớ lại (Glasse-Tranguyen, 2014c) (tác giả chuyển ngữ):



Thông báo

Tết Nguyên Đán năm 2020 Mừng Xuân Canh Tý

Ngày tết cổ truyền năm nay là thứ bảy 25/1/2020 (tức ngày 1/1 tết âm lịch)

**BCH/ Cộng Đồng VNTNCS/HL sẽ tổ chức mừng xuân Canh Tý
vào ngày thứ bảy 18/1/2020 tại Rijswijk**

Chi tiết BCH/CD sẽ thông báo sau

Phẩm luận

Phây búc

Tiểu Yến Tử

Không biết ai thế nào, chứ Tiểu Yến Tử rất thích Facebook. Ngày nào cũng đảo một vòng Facebook vào lúc ăn sáng. Những lúc như vậy, là thấy ánh nhìn của bà xã không lấy gì là hài lòng cho lắm. Mình có cảm tưởng như đang làm điều gì xấu mà bị bắt gặp, nên vội lướt nhanh một vòng Facebook rồi ăn uống cho nhanh để chuẩn bị đi làm.

Thế Facebook có gì là xấu không? Bà xã mình thì không nghĩ Facebook là xấu, nhưng xem Facebook như công việc của kẻ ăn không ngồi rồi. Nên sử dụng thời gian đó cho những việc cần thiết hơn cho gia đình. Chẳng hạn như rửa bát giúp vợ (haha) hay dạy con học thì hay hơn. Bà xã mình còn có cái lý khác nữa, vì khi “lên phây” là có khả năng sẽ phơi bày chuyện riêng tư ra. Không những thế, chuyện gì đã lên trên mạng rồi là lưu lại dấu vết, sau này có tiếc nuối cũng không biết làm sao xóa. Với lại, có ai biết ông chủ Facebook sẽ sử dụng thông tin của mình làm gì và bán cho những ai?

Ông Facebook sử dụng làm gì thì mình không cần biết cho lắm, nhưng khi thiên hạ “vô tư” phơi bày chuyện riêng tư thì mình có lúc cũng thấy phản cảm, khó hiểu. Như mới gần đây, thằng bạn cũ thời trung học lên Facebook than bị bồ đá thấy tội. Ngày nào cũng lên Facebook than nhớ em, nhớ những kỷ niệm êm đềm ngày nào, mà sao em nở bỏ anh. Mình không hiểu, thằng bạn mình có buồn thật sự vì thất tình hay không, chứ như mình mà thất tình thì sẽ “câm như hến”. Thất tình mà nói ra được cho bàn dân thiên hạ như thằng bạn mình, thì xem như đã giải tỏa được phần nào nỗi buồn ray rứt không nguôi. Im lặng như mình thì cơn đau sẽ gặm nhấm ra riết không thôi. Không chừng phải đi nói chuyện với chuyên gia về tâm lý để giải sầu.

“Lên phây” là xem như đang vào thế giới ảo. Ảnh hay thông tin nào đưa lên phây mà không thấy ai ‘like’ chắc cũng buồn, có nhiều người ‘like’ thì cũng sướng. Được ai đó khen mình đẹp mỹ miều thì xem như cực sướng, cho dù là mình có sắc đẹp như của chị Doãn được Vũ Trọng Phụng mô tả là “có nhan sắc của một người đàn ông không đẹp trai”. Nhưng có khi mình tự hỏi tại sao lại tiếc một cái ‘like’ cho ai đó được vui, nhưng có lúc lại thầm nghĩ chi bằng cứ thành thật với lương tâm để ai đó không xa đà vào thế giới ảo.

“Lên phây” để biết sinh hoạt gia đình bè bạn xa gần đang làm gì thì cũng thú. Biết người thân mình lúc này mập ốm ra sao, nhưng chỉ biết thế thôi, chứ đâu có biết người thân mình đang nghĩ gì, như thằng bạn có thật là thất tình hay không mà cứ tru tréo trên Facebook. Cũng y như những đoạn home video, bao giờ người ta cũng chỉ quay những lúc đang vui và những phong cảnh hữu tình, nhưng có bao giờ thấy được những nỗi buồn, những cái lo đang cần được chia xẻ đâu nhỉ?

Mình lên Facebook còn có lý do “chính trị”, vì mạng xã hội là vũ khí lợi hại chống lại độc quyền thông tin của chính quyền độc tài. Vào Facebook mình mới thấy nhiều thằng bạn mình trong nước thật đáng nể khi viết những “dòng trạng thái” mà mình rất tâm đắc, không phải vì bạn mình “phản động”, mà chỉ vì quá bức xúc với những chuyện thường ngày trái tai gai mắt ở xã hội Việt Nam ngày nay. Và khi cái ác lên ngôi, thì vận nước đã suy rồi đấy.

Trang Quảng cáo	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm 8 số báo
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€.150	€.800
Trang trong bìa sau	Hình màu	€.100	€.600
A 4 Trang trong	Trắng đen	€.80	€.500
1/2 trang trong	Trắng đen	€.50	€.300
1/4 trang trong	Trắng đen	€.25	€.150
1/8 trang trong	Trắng đen	€.15	€.100

Giá quảng cáo trên Việt Nam Nguyệt San

Chủ đề

Truyện ngắn

Tháng Sáu Nhớ Thương!



“Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cũng lay trời mưa. Anh lay trời mưa phong kín đường về. Và đêm ơi xin cứ dài vô tận... Minh dựa vào nhau cho thuyền ghé bến. Sưởi ấm đời nhau bằng những môi hôn. Minh cầm tay nhau nghe tình dân sống nổi. Hãy biến cuộc đời thành những tối tân hôn.....”

Hôm nay là ngày Chúa nhật và, thay vì đi thăm bạn bè, tôi đã ở nhà để dọn lại cái bếp cho gọn sạch, và, cũng để rửa chõng chén và bó dưa mới mua từ tuần trước... thì nghe từ trong cái radio trên phòng khách phát ra tiếng hát thật ngọt ngào và tình tứ của người nữ ca sĩ khả ái Khánh Hà bài, Tháng Sáu Trời Mưa, trong chương trình nhạc yêu cầu. Tôi ngưng công việc lại và đi lên phòng khách mở cái volume cho lớn hơn. Tôi thích nhất bài hát này vì cứ mỗi lần nghe là lại gợi cho tôi nhớ những kỷ niệm của tháng sáu trong những năm tôi còn sinh sống ở quê nhà Việt Nam.

Trong tháng sáu có hai ngày lễ lớn mà chắc chắn tôi sẽ không bao giờ quên được, đó là ngày tưởng nhớ đến công ơn sinh thành của người cha và ngày Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Ngày tôi còn nhỏ thì Cha tôi cũng đã là người lính. Cha cũng từng cầm súng theo đơn vị đi khắp các nẻo đường đất nước để bảo vệ quê hương. Bình chủng mà Cha tôi nguyện hiến dâng thân mình để phục vụ là binh chủng Nhảy Dù. Nhưng, rồi Cha tôi đã bị thương và phải rời xa quân đội.

Tôi chỉ còn Cha và tôi cũng là đứa con duy nhất của Cha. Mẹ tôi đã bị chiến tranh đem ra khỏi cuộc sống trần gian khi mẹ vẫn còn rất trẻ.

Sau này khi tôi đã lớn khôn hơn thì năm nào có diễn binh ngày Quân Lực mười chín tháng sáu là Cha tôi lại cũng đưa tôi đi xem. Những lần đó tôi luôn thấy Cha lấy cái kính có tròng đen đeo lên mắt như để che giấu những giọt nước đang

đọng quanh đôi mắt của Cha. Có lẽ Cha đang nhớ lại những đồng đội và những ngày còn trong quân ngũ?

Tôi vào đời năm tôi mười lăm tuổi với công việc đầu tiên là phụ bán sách. Tôi phải vừa đi làm vừa đi học vì số tiền thương tật của chính phủ cấp cho Cha chỉ đủ cho Cha và tôi sinh sống ngày hai bữa cơm. Nhưng, vì tôi là con gái nên cũng cần có thêm những nhu cầu khác nữa.

Tôi chọn công việc phụ bán sách không chính thức và lãnh tiền hoa hồng trên mỗi quyển sách bán được. Công việc nhẹ nhàng và làm ngày nào thì lãnh lương ngày ngày đó. Có những ngày thật đông khách tôi bán được nhiều sách và nhờ vậy mà Cha tôi có thêm những viên thuốc bổ và có được bữa ăn ngon miệng hơn. Những ngày trời mưa tầm tã không có nhiều khách thì lòng tôi xót xa vô cùng khi trở về nhà với hai bàn tay không. Nhưng, lúc nào Cha cũng tươi cười đón tôi và tỏ ra lo lắng khi thấy tôi buồn.

Tôi là người thiếu nữ rất yếu đuối về thể xác lẫn tinh thần nên thuở tôi mới lớn, thời gian đó chiến tranh đã lan rộng từ địa đầu giới tuyến của quê hương, nơi có cây cầu tên Hiền Lương bắc ngang con sông Bến Hải cho đến điểm tận cùng của đất nước là mũi Cà Mau; nên gần như là mỗi ngày tôi đã được chứng kiến những anh lính trở về trong những cái hòm gỗ có lá cờ Việt Nam phủ lên. Những lần chứng kiến cảnh đó tôi luôn phải đứng lại và xúc động nhìn theo chiếc xe chở quan tài chạy qua rồi mới bước đi tiếp. Có một lần tôi và Cha tôi nhìn thấy cảnh đó. Nhưng, người tài xế thay vì chạy thẳng đến nghĩa trang Quân Đội Biên Hòa thì người tài xế lại vòng xe lại và chạy qua nhiều con đường khác. Cha tôi nói: “Anh tài xế muốn đưa các anh trở lại các con đường trong thành phố một lần cuối như để các anh được nhìn lại nơi các anh đã được sống và đã được chết cho thành phố, cho quê hương đất nước thân yêu mà các anh quyết bảo vệ để những người dân hưởng được cuộc sống yên lành, trong đó có Cha và con; trước khi các anh ra nằm vĩnh viễn trong Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa”.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Bây giờ tôi đã là cô thiếu nữ vừa bước chân vào học năm đầu tiên của bậc đại học. Một đêm kia trên con đường thật vắng vẻ, và tôi đang bước những bước chân cô đơn về nhà thì, bất ngờ có ba người thanh niên xuất hiện và chặn đường tôi lại rồi kéo tôi vào chỗ tối. Sợ quá, tôi la lên thật lớn cầu may và, sự may mắn đã đến với tôi ngay sau tiếng kêu cầu cứu khi có một anh lính từ trong ngõ

hèm đi ra và anh lính ấy đã cứu tôi.

Anh lính bước đến chỗ tôi đang ngồi trong khi tôi vẫn còn đang run rẩy và anh hỏi nhiều như có ý để cho tôi bình tĩnh lại:

- Cô có sao không? Cô đừng sợ vì bọn chúng đã bỏ chạy hết rồi. Nhà cô ở đâu? Nhà của cô có gần đây không? Cô đi một mình hay còn ai nữa? Tôi vẫn chưa hết sợ nên chỉ nhìn ngay vị ân nhân mà chưa biết nói gì.

- Tôi kêu xe cho cô về nhà nhé?

Nghĩ đến đi xe tốn tiền nên tôi liền lắc đầu quây quây mà vẫn chưa thoát ra được một lời nào; chưa biết phải nói gì để cảm ơn anh. Anh lính thấy tôi còn quá sợ nên anh đề nghị:

- Cô có cần tôi đưa cô về nhà không?

Tuy vẫn chưa hết bàng hoàng, tuy vẫn chưa biết nói gì nhưng tôi đã mau mắn gật đầu ưng thuận ngay. Có một người lính đi bên cạnh trên quãng đường vắng vẫn yên tâm hơn.

Anh lính đến thăm tôi vào ngày hôm sau theo lời mời của Cha tôi. Anh có sự tự tin và bạo dạn của người lính chiến. Anh có gương mặt thật dễ nhìn nhưng cặp mắt hơi buồn. Khi nói chuyện đôi chân mày anh thường nhíu lại. Cha tôi nói những người như thế thường đa cảm, thương người nhưng phần số lận đận.

Tôi thấy anh hay hay trong bộ đồ trận. Nhìn anh trong bộ đồ trận bộ binh trông anh thật oai hùng. Anh chỉ là người lính bình thường không cấp bậc nhưng mọi cử chỉ hành động của anh thì rất là lịch thiệp. Anh nói chuyện với Cha tôi thật nhiều và hai người, một già một trẻ mà tỏ ra rất tâm đắc. Ngày hôm đó Cha tôi như đã được sống lại những ngày mà Cha còn phục vụ quê hương trong một binh chủng nổi tiếng thiện chiến của Việt Nam Cộng Hoà. Chiều hôm đó anh xin phép Cha tôi đưa tôi đi dạo phố Sài Gòn mà từ nhiều năm qua tôi chưa hề đặt chân đến.

Sài Gòn tháng sáu trời vẫn còn nóng nhưng đi bên anh tôi quên hết tất cả, quên là mồ hôi đang rịn ra đầy lưng và trên mặt. Tôi chỉ mong được anh đưa tôi đi, đi đâu cũng được miễn là có đi vì, đi bên anh tôi không lo sợ một điều gì cả. Đáng người anh cao ráo và rất hiền ngang phong độ như cái tên Phong của anh vậy. Đi đến trước toà nhà Quốc Hội, nơi có tượng hai người lính Thủy Quân Lục Chiến, anh hỏi:

- Em đói chưa? Em và anh vô nhà hàng Givral mình kiếm cái gì ăn em nhé?

- Anh nói nhà hàng gì?

Anh chỉ tay về phía dãy nhà bên kia đường:

- Nhà hàng Givral đó.

Tôi ngại cho anh nên nói:

- Mình kiếm quán nào... bình dân cũng được anh à.

Anh nhìn tôi cười thật tươi và nói:

- Anh thích ngồi ở Givral hơn. Ngày trước khi gia đình anh còn ở Phú Nhuận anh vẫn thường ngày ngày ra đây ngồi uống cà phê và ăn sáng với bạn bè. Ngồi ở đây em sẽ thấy thích lắm và mình cũng nhìn thấy người người qua lại trên đường phố.

Nói rồi, rất tự nhiên, anh đan năm ngón tay anh vào năm ngón tay tôi rồi cùng đi qua đường và bước vô bên trong nhà hàng. Lần đầu tiên trong đời tôi mới được vào ngồi ăn trong nhà hàng nên tôi không biết phải sử dụng dao nĩa ra làm sao. Anh như hiểu được tâm trạng tôi nên mọi việc anh đều lo lắng thật chu đáo. Tôi cảm thấy mình như thật bé nhỏ nhưng yên tâm nhiều hơn.

Trước khi rời khỏi nhà hàng, anh nói cho tôi biết về sự có mặt của anh tại thủ đô Sài Gòn:

- Đơn vị của anh ở tận ngoài vùng cao nguyên nhưng anh được đại diện đơn vị về đây để tham dự cuộc diễn hành ngày Quân Lực sắp đến.

- Cha em thường đưa em đi xem diễn binh ngày Quân Lực, em thích lắm.

- Vậy sắp tới đây em và Cha cùng đi xem nhé?

Anh gọi tiếng Cha thật tự nhiên. Dù mới biết anh nhưng tôi thật sự có cảm tình nhiều với anh. Người đời thường hay đánh giá con người ở bề ngoài, nhất là thường tỏ thái độ sợ sệt những anh lính trận mặc bộ đồ bông hoa mà lâu lâu mới được về thành phố. Tôi thông cảm cho những anh lính này nếu như mấy anh có những hành động hơi quá đáng một chút. Sự sống và sự chết của các anh được tính từng giây từng phút từng giờ và từng ngày thì, nếu vì quá căng thẳng mà các anh có lỡ làm cho nhiều người dân thành phố buồn lòng thì đó cũng là điều tôi thấy chấp nhận được. Dĩ nhiên tôi sẽ không thể thông cảm cho những thành phần du đảng lợi dụng bộ đồ trận bông hoa để làm bậy.

- Em suy nghĩ gì mà lại mỉm cười vậy? Nói cho anh nghe để anh được góp tiếng cười theo với. Bị hỏi bất chợt, tôi lúng túng hỏi lại anh để khỏi phải trả lời anh về điều tôi vừa nghĩ:

- A... a... sau lễ... anh lại ra đơn vị... ngoài đó hả?

- Làm lính thì phải theo đơn vị mà đơn vị anh ở ngoài đó thì anh phải về đó. Nhưng, nếu em và Cha cho phép anh sẽ trở lại sớm thăm Cha và em.

- Anh đã biết nhà và hoàn cảnh của Cha và em rồi đó. Bất cứ lúc nào anh trở lại, Cha và em cũng đều rất vui mừng được đón tiếp anh.

- Anh sẽ cùng với má anh đến thăm Cha và em. Anh gọi em hai cái địa chỉ của anh. Một ở nhà anh và một ở đơn vị. Nếu em rảnh thì viết thư cho anh.

Tôi nhìn vào hai cái địa chỉ. Một ghi số nhà ở thành phố Nha Trang. Một ghi bốn con số sau ba chữ KBC. Tôi ngây thơ hỏi lại anh:

- Sao anh lại dẫn má anh đến nhà em làm chi?

- Má anh chỉ có mỗi mình anh nên má cũng mong anh sớm lập gia đình để má có cháu bông. Anh thì bận hành quân liên miên nên đâu có thời giờ để làm quen với ai. Em... em hiểu ý của anh chứ?

Tôi cười với anh mà trong lòng trào dâng lên một niềm hạnh phúc vô biên. Tôi nghĩ, nếu anh thật sự yêu tôi và muốn chung sống với tôi, chắc chắn tôi sẽ tạo được hạnh phúc cho anh và cho các con tôi sau này, vì tôi là người biết chấp nhận với những gì mà hiện tại tôi được Thượng Đế ban cho. Tôi gặp anh lúc này khi đã đủ tuổi để cảm nhận một người phụ nữ như tôi cần có người đàn ông như anh bên cạnh. Gặp anh, nói chuyện với anh đã giúp tôi không còn chìm đắm trong nỗi u sầu triền miên của người đã mất tình mẫu tử từ nhiều năm qua. Anh là mẫu người lý tưởng mà tôi cần có.

Tôi đang đứng trước một căn nhà và còn đang ngỡ ngác nhìn vào tờ giấy ghi số nhà thì một người đàn ông từ trong nhà hỏi vọng ra với giọng miền Bắc thật khó nghe:

- Cô tìm ai?

- Dạ thưa ông tôi tìm anh... Tôi tìm người tên Phong...

- Đúng đây nà nhà của ông Phong nhưng ông ấy đã bỏ đi biệt tích rồi sau khi mẹ của ông ấy mất được gần một tháng gì đó. Nhà lầy bây giờ nà của tôi!

Tôi vội vã cảm ơn người đàn ông rồi lùi thủi quay người đi ra đường để đón xe trở về lại thành phố. Thế là hết! Bao hy vọng được gặp lại anh đã tan theo những ngọn gió. Tôi yêu anh. Đối với tôi anh hiện thân là người hùng và bật thiệp tuy anh chỉ là người lính không cấp bậc. Mà, điều đó đối với tôi chẳng có gì để phải so đo để phải suy nghĩ, vì, hiện tại cái quân đội hùng mạnh và nổi tiếng với những trận chiến thắng lẫy lừng đã bị khai tử bởi một mệnh lệnh được phát xuất từ một người chỉ huy không có thực tài.

Bến xe chiều nay có quá đông người chờ đợi để được đi đến các nơi của một đất nước đã được thống nhất từ hai năm nay nhưng, xe thì không có một chiếc nào ở bến cả. Từ hai năm qua những chiếc xe đồ ngược xuôi tấp nập của ngày trước không hiểu vì sao lại từ từ gần như biến mất để thay vô đó là những chiếc xe nhỏ hơn, cũ kỹ hơn được chạy bằng than. Nhiều lần tôi đã tự hỏi không lẽ những chiếc xe đồ của ngày trước cũng đã vượt biên luôn rồi hay sao? Nhìn đám người khốn khổ đứng ngòai vật vã khắp bến xe như bị buộc phải chấp nhận một cuộc sống đầy ải làm than làm lòng tôi lại chùng xuống. Miền Nam thân yêu của tôi mới ngày hôm qua đây thôi còn giàu còn đẹp thế mà nay tất cả phải bị sống trong sự thiếu thốn nghèo nàn và luôn sợ sệt đủ

mọi điều. Đi đến bất cứ nơi nào tôi cũng thấy như có một lớp bụi xám xịt phủ lên cùng khắp. Mặt mũi của con người miền Nam giờ đây nhìn như cũng bị xám xịt lại vì thiếu ăn và cũng vì sợ hãi. Thật khó còn tìm thấy những nụ cười trên môi những con người mới ngày hôm qua đây thôi còn luôn rạng ngời trên khuôn mặt.

Tôi không ngờ ngày Quân Lực năm ấy lại là ngày Quân Lực cuối cùng của miền Nam tự do. Ngày Quân Lực năm ấy Cha tôi đã vỗ tay thật nhiều khi nhìn thấy anh cùng các đồng đội của anh đại diện cho Quân Đoàn Hai đang diễu hành ngang qua khán đài rồi ngang qua chỗ Cha tôi và tôi đang đứng. Nhìn đoàn quân thuộc đủ các binh chủng đang bước đều nhịp với những gương mặt cương nghị ngẩng cao như thách thức với bất cứ những đội quân nào có dã tâm muốn xâm lăng miền Nam. Nhìn đoàn quân diễu hành đó, tôi tin là miền Nam của tôi sẽ không bao giờ bị mất.

Thì ra quân đội miền Nam dù có hùng mạnh đến đâu vẫn phải bị lệ thuộc vào những chính khách nhiều khi là người có hình dáng to cao nhưng bộ óc thì lại nhỏ bé và ngu dần về chính trị nhưng lại ham muốn quyền lực. Quân đội miền Nam dù có ưu thế đến đâu nhưng khi bị chính trị xen vào rồi thì phải bị tan rã. Tôi đã khóc thật nhiều khi quân đội hùng mạnh có tiếng trên thế giới phải bị bắt buộc buông súng đầu hàng.

Sau ngày Quân Lực năm đó anh đã cùng mẹ anh và bạn anh là sĩ quan cảnh sát cũng phục vụ ở Quân Đoàn Hai đã đến nhà tôi nói chuyện với Cha tôi xin hỏi cưới tôi. Và, lễ cưới sẽ được tổ chức trước ngày Quân Lực năm sau. Nhưng, ngày đó vĩnh viễn không còn đến nữa. Và, anh với tôi cũng mất tin nhau luôn. Anh có biết đâu chỉ vì sự có mặt của vị sĩ quan cảnh sát ngày hôm anh đến nhà tôi mà tôi đã bị nhóm người gọi là cách mạng ba mươi, nhóm người đã mau mắn trở cò và trở mặt hạch sách đủ điều bắt tôi phải khai ra người sĩ quan cảnh sát đó, rồi còn cấm tôi không được rời khỏi nơi cư ngụ qua một đêm nào.

Từ căn nhà của anh gần khu Cầu Đá đi ra bến xe tôi cứ miên man nghĩ ngợi là anh đã đi về đâu sau ngày mẹ anh mất? Tại sao anh lại bật tin và không tìm tôi? Anh đã mất rồi hay anh đang ở đâu đó cùng bạn bè ở một nơi nào đó trong rừng sâu núi thẳm? Câu hỏi đó cứ lẩn quẩn theo tôi từ nhà của anh ra đến bến xe và rồi tôi tin chắc rằng anh không bao giờ phản bội tôi. Anh vẫn mãi mãi là của riêng tôi và, chắc chắn anh cũng sẽ luôn nhớ về tôi dù hiện anh đang ở bất cứ nơi nào... Anh sẽ không bao giờ chết. Anh, người lính chiến Việt Nam Cộng Hòa của tôi mãi mãi

vẫn còn sống trong tim tôi. Những người lính miền Nam vẫn sống mãi trong tim của tất cả những người miền Nam đã một thời được sống tự do yên bình dưới sự bảo vệ của các anh. Các anh chỉ tạm thời dừng những bước chân để nghỉ nhưng rồi các anh sẽ lại tiếp tục bước những bước chân oai hùng và dũng mãnh. Bất cứ một chế độ nào dù có sắt máu đến đâu nhưng một khi đã không được người dân đồng tình thì, sớm hay muộn rồi chế độ đó cũng phải bị đào thải.

Cha tôi buồn rầu lo lắng khi thấy tôi, vốn thân xác đã yếu mềm mà cứ bị người của chế độ mới dọa nạt hoài, rồi còn bị bắt đi đào mương cuốc đất, bị bắt đi làm thủy lợi ở những vùng đồng ruộng hoang vắng xa xôi đầy đũa và thiếu thốn đủ mọi thứ; nên Cha tôi mất đi không lâu sau đó. Phần tôi thì sau khi mất Cha, tôi phải ngược xuôi nay đây mai đó để tìm miếng ăn. Và, tôi đã may mắn tìm được cuộc sống yên lành ở đất nước xa lạ này, nơi cách xa quê hương Việt Nam yêu dấu của tôi một nửa vòng trái đất.

“.....Anh vuốt tóc em cho êm khuya tròn giấc. Anh sẽ nâng tay cho ngọc sát kề môi. Anh sẽ nói thầm như gió thoảng trên vai. Và bên em tiếng đời đi rất vội.

Tháng sáu trời mưa trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cố lạy trời mưa. Anh vẫn xin mưa phong kín đường về. Anh nhớ suốt đời mưa tháng sáu.”

Tiếng hát của nữ ca sĩ Khánh Hà vừa dứt và có ai đó đang yêu cầu tiếp một bản nhạc tình thời chinh chiến.

Tôi soi mặt vào kiếng. Tôi thấy gương mặt tôi, đôi mắt tôi, cái miệng tôi, cái mũi tôi sao giống Cha tôi quá. Tôi bật khóc và thảng thốt gọi Cha như con chim non. Tôi sẽ nhớ mãi, nhớ đến suốt đời tôi mỗi khi tháng sáu về. Tháng có ngày tưởng nhớ Cha và có ngày của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà!./.

Topa (Hòa Lan)



Đại lộ Trần Hưng Đạo năm 1965. Phía trước là ngã tư Trần Hưng Đạo – Đề Thám với nhà thờ Tin Lành ở bên trái hình, dãy nhà bên phải là rạp

SÀI GÒN MỘT THUỞ TRONG TÔI



Khách sạn Continental năm 1963

*Tôi yêu Sài Gòn từ tuổi xuân thì
Thành phố có con đường lá me bay rợp bóng
Có xa lộ chiều về gió lộng
Có người thương mơ mộng mắt nai*

*Tôi yêu Sài Gòn khi em vừa tóc rẽ trâm cài
Trường Gia Long nữ sinh thơ ngây áo trắng
Đường Legrand de la Liraye chờ em thâm lặng
Ái tình thơ một huyền thoại đắm say*

*Ngọc ngịu nói lên lời tỏ bày
Mộng mơ muôn điều tươi thắm
Theo em về nhìn những ngôi nhà cổ xây từ lâu lắm
Họa tiết kiều kỳ mê mãi khách phong trần*

*Công viên Tao đàn mỗi buổi vào xuân
Cứ xôn xao bước chân nam thanh nữ tú
Tôi yêu Sài Gòn những đêm không ngủ
Tiếng leng keng hủ tiếu gõ trên đường*

*Nghe sao mà mến, mà thương
Bờ dân giả tâm hồn người nam bộ
Tôi yêu từng con đường, góc phố
Yêu con người bình dị, nhọc nhằn, gian lao*

*Những ngôi nhà thâm thấp, cao cao
Ở kề bên nhau như bức tranh lập thể
Tôi yêu Sài Gòn nhiều hơn thế
Dù Sài Gòn xưa của tôi không còn*

*Ôi Đô thành một thời vàng son
Một thời đã qua Sài Gòn xa mãi
Sài Gòn của tôi thân ái
Sài Gòn của tôi đô hội phồn hoa*

*Sài Gòn ơi xa rồi, hun hút xa
Hòn ngọc viễn đông một thời lưu dấu
Em bỏ Sài Gòn đi lòng em hiểu thấu
Sài Gòn tình người, tình đất phân ly...*

Trương Phong Ba



Đêm văn nghệ gây quỹ cho tù nhân lương tâm (TNLT) Việt Nam



Chị Xứng trưởng ban tổ chức phát biểu

Đêm hội ngộ với chủ đề “tỉnh viên xứ” là tên gọi của buổi sinh hoạt văn nghệ do một nhóm anh chị thiện nguyện đã tổ chức vào đêm 9-6-2019 tại Nieuwegein nhằm gây quỹ hỗ trợ những TNLT tại quê nhà.

Chúng tôi được ban tổ chức (BTC) cho biết: Dự kiến ban đầu là sẽ tổ chức phổ biến rộng rãi đến đồng hương tại Hòa Lan qua hình thức vé vào cửa và bán thức ăn, nhưng kế hoạch đã được thay đổi vào giờ chót vì có sự cân nhắc lợi hại và chương trình được thay thế bằng cách tổ chức khách mời chọn lọc (gesloten kring). Hình thức tổ chức được thay bằng: vào cửa miễn phí, BTC sẽ khoản đãi ẩm thực và kêu gọi sự chung góp tùy tâm tùy sức của mỗi người. Tuy khách mời chọn lọc, đêm văn nghệ “tỉnh viên xứ” đã quy tụ trên dưới 120 khách tham dự ở nhiều lứa tuổi khác nhau.

Chương trình đã được tung bừng khai mạc vào lúc 18:35 và được dẫn dắt bởi hai MC's duyên dáng: Huy Tài & Hoàng Yến.

Anh Nguyễn Văn Xứng, đại diện BTC, đã trình bày lý do của buổi hội ngộ và kêu gọi quan khách mở rộng vòng tay cùng nhau chung góp của ít lòng nhiều để làm một chút quà, một chút tình của đồng hương tại Hòa Lan gửi về quê xa, đúng như tên gọi của chủ đề “tỉnh viên xứ”.



Buổi sinh hoạt được đánh giá là rất vui, hào hứng với sự đóng góp của những ca_, nhạc sĩ thượng thặng tại Hòa Lan.

Bên cạnh đó là những món ăn thuần túy quê hương đã được BTC khoản đãi chu đáo.

Kết quả buổi tổ chức đêm văn nghệ “tỉnh viên xứ” được BTC thông báo trên 5 ngàn euro và sau đó chị Xứng đã tình nguyện ủng hộ thêm 1 ngàn euro, nâng tổng số lên trên 6 ngàn euro.

Với số tiền này đồng hương tại Hòa Lan đã cùng nhau chung góp như một chút tinh thương yêu gửi quê hương để ủi an cho những người con ưu tú của đất mẹ Việt Nam: những TNLT.

Buổi tổ chức đã chấm dứt vào lúc 00:30 sáng, mọi người hài lòng ra về trong niềm hân hoan lưu luyến và hẹn gặp lại nhau trong lần sinh hoạt tới.

Bạch Mai tường thuật

CÓ BAO GIỜ EM HỎI

*Có bao giờ em hỏi
Quê hương mình ở đâu?
Có bao giờ em đợi
Tháng mấy trời mưa ngâu?
Có bao giờ em nói
Câu tình tựa ca dao?
Có bao giờ em gọi
Hồn ta về với nhau!*

*Mùi hương nào gọi nhớ
Vườn trăng thoảng hương cau
Con diều nâu theo gió
Gọi nhạc sáo lên cao
Nhịp võng trưa mùa hạ
Ngày xưa ru ngày sau
Thị ca trên sữa lúa
Tiểu thuyết trên lụa đào...*

Thơ Duyên Anh



Tin Hòa Lan

Thỏa Hiệp Về Hệ Thống Hưu Trí

Sự kiện quan trọng nhất trong thời gian vừa qua trong chính trường Hòa Lan là việc các công đoàn lao động (vakbonden), hiệp hội các chủ nhân (werkgeversorganisatie) và chính phủ đại diện bởi ông Wouter Koolmees, Bộ Trưởng Bộ Xã Hội và Lao Động đã đạt được một thỏa hiệp về sự cải cách hệ thống hưu trí (pensioenakkoord).



Do một số yếu tố, sự cải cách này là một việc gần như không thể tránh được.

Thông thường thì số tiền nghỉ hưu tại Hòa Lan gồm có 2 phần chính.

Khi đến tuổi về hưu, một người cư trú hợp pháp tại Hòa Lan sẽ được chính phủ phát cho đến hết cuộc đời một trợ cấp hàng tháng, được gọi là trợ cấp AOW. Trợ cấp này được chính phủ Hòa Lan ban hành vào năm 1957 bằng một đạo luật mang tên là Algemene Ouderdomswet, viết tắt thành AOW. Nó quy định rằng người già từ 65 tuổi trở lên đều có quyền nhận khoảng trợ cấp nói trên.

Bên cạnh trợ cấp AOW do công quỹ phát thì những người đi làm và có đóng bảo hiểm hưu trí còn nhận thêm một khoảng tiền hưu do các quỹ hưu trí tư nhân (pensioenfondsen) cấp.

Cho đến cuối thế kỷ 20 thì hệ thống hưu trí này đã tỏ ra rất hữu hiệu, đủ sức bảo đảm cho tuyệt đại đa số người già một cuộc sống an nhàn. Thế nhưng một số diễn biến lịch sử cũng như xã hội và kinh tế đã khiến cho việc duy trì hệ thống này ngày càng khó khăn hơn.

Để có tiền phát trợ cấp AOW cho người nghỉ hưu, chính phủ Hòa Lan phải dựa vào sự đóng góp vào công quỹ của người đi làm. Vấn đề là số người già ngày càng tăng, mà số người trẻ còn lao động ngày lại ít. Như chúng ta biết, trong thập niên sau Đệ Nhị Thế Chiến, tức là những năm khoảng từ 1946 cho đến 1955, các quốc gia Tây Âu cũng như Hòa Kỳ đã chứng kiến một làn sóng sinh nở rất ngoạn mục thường được gọi bằng danh từ tiếng Anh là "baby boom." Tại Hòa

Lan, đã có 2,4 triệu em bé được sinh ra trong gian đoạn này, một sự kiện chưa từng xảy ra trước hay sau đó. Vào đầu thế kỷ 21, những đứa trẻ ngày xưa đã dần dần đến tuổi lãnh trợ cấp AOW, trong khi số người sinh ra sau họ, còn đi làm để đóng tiền vào công quỹ thì lại giảm dần. Ngoài ra, tuổi thọ của thế hệ babyboom cũng tăng cao hơn tuổi thọ của các thế hệ trước. Khi AOW vừa được ban hành, thì người về hưu trung bình hưởng được 15 năm khoảng trợ cấp này. Đến năm 2008 thì người về hưu được dự đoán là sẽ hưởng trung bình 20 năm tiền AOW. Đứng trước thực tế chi phí leo thang trong khi số người phải đài thọ chi phí đó lại đang đi xuống, hệ thống AOW không thể không bị thay đổi.

Thực tế "già tăng, trẻ giảm" cũng có tác động cực kỳ tiêu cực vào hệ thống hưu trí dành cho người đi làm của các quỹ hưu trí tư nhân. Trong các thập niên qua, nhân viên trẻ cũng như nhân viên già hàng tháng đều đóng một số tiền như nhau vào một quỹ hưu trí chung. Quỹ hưu trí dùng số tiền đó làm vốn đầu tư kiếm lời để có thể phát tiền hưu cho người đã về hưu. Dưới phương pháp làm ra tiền này thì nhân viên trẻ là nguồn năng lực chính, khiến cho hệ thống hưu trí có thể vận hành. Nhân viên trẻ đi làm và đóng tiền bảo hiểm trong thời gian mấy chục năm họ làm việc để quỹ hưu trí có phương tiện làm ra tiền trả cho nhân viên già đã về hưu. Đến khi người trẻ trở thành người cao niên nhận tiền hưu thì những người trẻ kế tiếp sẽ phải làm việc mà họ đã từng làm.

Thế nhưng, như đã nói, thực tế "già tăng, trẻ giảm" đã làm cho hệ thống hưu trí này lỗi thời. Khi những người bây giờ còn trẻ già đi thì số người trẻ tiếp theo họ sẽ không đủ lớn để cung cấp cho họ một mức tiền hưu tương đương với mức tiền những người hiện giờ đã về hưu được cung cấp. Để tránh tình trạng người trẻ phải đóng tiền đài thọ cho người già để rồi đến lúc chính mình già thì lại không có người khác đài thọ cho mình, hệ thống hưu trí tư nhân cũng phải bị thay đổi.

Những sự thay đổi gần như không thể tránh được nói trên là việc khả đoán, nhưng rất khó thi hành, vì người già Hòa Lan trong suốt 25 năm qua đã dùng lá phiếu của mình để ngăn chặn sự cải cách hệ thống hưu trí mà họ cho là sẽ có hại cho thu nhập của họ. Sự thảm bại của đảng CDA vào cuộc bầu cử Hạ Viện năm 1994 và của đảng PvdA vào cuộc bầu cử Hạ Viện năm 2006 cho thấy sức mạnh đáng sợ của khối cử tri cao niên trong vấn đề này.

Tuy nhiên đến năm 2019 thì những thành phần quan trọng nhất trong nền kinh tế Hòa Lan đã chấp nhận việc họ cho là không thể tránh được với kết quả là thỏa hiệp được nói đến ở đầu bài.

Thỏa hiệp này rất chi tiết. Ở đây chúng ta chỉ sẽ lưu ý đến hai điều thay đổi nổi bật trong đó.

Thứ nhất, về tiền trợ cấp AOW, vào năm 2024, người đến 67 tuổi mới được nhận trợ cấp này. Sau đó mức tuổi được nhận tiền AOW sẽ từ từ tăng lên theo đà gia tăng của tuổi thọ. Tóm lại, con người được dự đoán sống lâu thêm bao nhiêu thì sớm muộn gì mức tuổi được nhận tiền AOW cũng sẽ tăng theo thêm.

Thứ hai, về hệ thống hưu trí tư nhân, người đi làm sẽ không còn đóng tiền vào một quỹ chung nữa. Mọi người sẽ đóng vào một quỹ dành riêng cho chính cá nhân mình. Quỹ hưu trí sẽ dùng số tiền đó để đầu tư cho riêng cá nhân đó. Tiền ai đóng thì người đó sau này sẽ hưởng. Như vậy sẽ không còn có tình trạng người trẻ trợ cấp cho người già qua một quỹ chung. (RTLZ.nl: "Iedere euro die jongeren aan pensioen betalen, gaat straks in een eigen potje.")

Theo giới quan sát cho biết thì thỏa hiệp hưu trí 2019 có hai nhóm thắng cuộc và một nhóm thua cuộc.



Nhóm thắng cuộc thứ nhất là những người bây giờ đã về hưu. Thu nhập của họ sẽ không bị ảnh hưởng tiêu cực ở mức đáng kể.

Nhóm thắng cuộc thứ hai là thành phần nhân viên trong lứa tuổi thanh niên. Họ không còn phải gián tiếp trợ cấp cho người già.

Trái lại, nhóm người đi làm từ 45 tuổi trở lên là những người chịu nhiều thiệt thòi nhất. Trong khoảng trên 20 năm qua họ đã đóng tiền tài trợ cho người già qua quỹ hưu trí chung. Nhưng khi họ về hưu thì họ sẽ không được hưởng một sự tài trợ tương tự. Do đó nên giới quan sát đã nói rằng họ là những kẻ thuộc bên thua cuộc. (RTLZ.nl: "Zij hebben ruim twintig jaar relatief veel premie betaald, maar gaan daar als ze straks zelf oud zijn geen vruchten meer van plukken. We kunnen dan ook wel zeggen dat de 45-plussers de grote verliezers zijn van dit pensioenakkoord.")

16/06/2019

(Ông Năm Chu ột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và mạng lưới thông tin toàn cầu.)



Tin Thế giới

[QHT tổng hợp]

BBC: Mỹ và TQ nhất trí về các vấn đề thương mại chính nhưng 'vẫn còn vướng mắc'



Tổng thống Donald Trump nói rằng Hoa Kỳ đã đồng ý được một số điểm cứng rắn nhất trong các cuộc thảo luận thương mại với Trung Quốc. Ông nói rằng một thỏa thuận có thể sẽ được đưa ra trong vòng bốn tuần tới, nhưng nói thêm rằng hai bên vẫn còn một số điểm then chốt chưa giải quyết được. Chủ tịch Tập Cận Bình cũng tỏ ý lạc quan, theo tường thuật của Tân Hoa Xã. Tổng thống Mỹ nói rằng nếu như có một thỏa thuận thì ông sẽ họp thượng đỉnh với Chủ tịch Tập.

"Đây là một thỏa thuận hào hùng, có tính lịch sử - nếu như đạt được," ông Trump nói: "Đây là thỏa thuận quan trọng hơn hẳn so với mọi thỏa thuận khác, và chúng ta sẽ xem liệu thỏa thuận này có đạt được không. Cơ hội để nó xảy ra là rất cao.". Hoa Kỳ cáo buộc Trung Quốc đánh cắp tài sản trí tuệ của các hãng Hoa Kỳ và buộc các hãng phải chuyển giao công nghệ cho Trung Quốc. Washington muốn Bắc Kinh có những thay đổi trong chính sách kinh tế của Trung Quốc, mà Mỹ cho là tạo ưu đãi một cách không công bằng cho các công ty nội địa của Trung Quốc thông qua trợ giá và cung cấp các hình thức hỗ trợ khác. Mỹ muốn Trung Quốc mua thêm hàng hóa của Mỹ để kiềm chế tình trạng thâm thủng thương mại.

Biendong: Vừa 'động thủ' ở vùng tranh chấp, Trung quốc bị đối thủ 'phản công'

Lực lượng Không quân thuộc Hải quân Trung Quốc đã triển khai 2 chiếc máy bay ném bom Xian H-6G cùng với một chiếc máy bay trinh sát và chiến tranh điện tử Shaanxi Y-9JB đến khu vực Biển Hoa Đông.



Động thái của Trung Quốc đã buộc Lực lượng Phòng không Nhật Bản phải ra lệnh cho máy bay của họ cất cánh khẩn cấp đi chặn đối thủ. Theo một bản báo cáo được Bộ Quốc phòng Nhật Bản đưa ra, không phận của nước này không bị xâm phạm bởi máy bay của Trung Quốc. Tuy nhiên, vụ việc mới nhất đánh dấu lần thứ hai máy bay của Lực lượng Phòng không Nhật Bản phải cất cánh khẩn cấp đi đánh chặn máy bay Trung Quốc ở biển Hoa Đông kể từ hôm 30/3 đến giờ. Hôm 30/3, 4 chiếc máy bay ném bom tầm xa Xian H-6K cùng một chiếc máy bay chiến tranh điện tử Shaanxi Y-9JB, một chiếc máy bay tình báo điện tử Tupolev Tu-154MD và ít nhất hai chiến đấu cơ khác của Trung Quốc đã bay qua Eo biển Miyako, từ The Diplomat đưa tin.

Eo biển Miyako là đường biển nằm giữa hai quần đảo Miyako và Okinawa của Nhật Bản. Eo biển này có vai trò quan trọng về mặt địa lý bởi nó là một trong những tuyến đường biển hiểm hoi cho phép Hải quân thuộc Quân đội Giải phóng Nhân dân Trung Hoa (PLA) tiếp cận với Thái Bình Dương từ biển Hoa Đông. Hải quân thuộc PLA thường xuyên sử dụng Eo biển Miyako để tiến hành các cuộc tập trận quân sự.

Căng thẳng giữa Tokyo và Bắc Kinh đã gia tăng sau khi Trung Quốc hồi tháng 11 năm 2013 đơn phương tuyên bố thiết lập Vùng Nhận diện Phòng không (ADIZ) ở bầu trời biển Hoa Đông. Vùng ADIZ có nghĩa là Trung Quốc đòi hỏi tất cả các máy bay đi qua khu vực phải thông báo cho họ. Nhật Bản đã lên tiếng phản đối mạnh mẽ vùng ADIZ của Trung Quốc bởi vùng ADIZ này bao gồm cả khu vực quần đảo tranh chấp Senkaku/Điếu Ngư. Ngoài ra, rất nhiều nước khác cũng phản đối hành động của Bắc Kinh bởi họ tin rằng đó là nỗ lực của Trung Quốc nhằm củng cố sức mạnh ở khu vực Châu Á-Thái Bình Dương.

Mối quan hệ giữa hai cường quốc hàng đầu Châu Á đang xấu đi một cách nghiêm trọng vì

cuộc tranh chấp nóng bỏng xung quanh quần đảo Senkaku/Điếu Ngư ở biển Hoa Đông.

RFA: Tổng thống Philippines dọa đưa quân cảm tử đến Trường Sa chống Trung Quốc



Tổng thống Philippines Rodrigo Duterte hôm 4/4 lên tiếng kêu gọi Trung Quốc phải rời khỏi đảo Thị Tứ thuộc quần đảo Trường Sa đang tranh chấp, nếu không ông sẽ gửi quân cảm tử đến để bảo vệ chủ quyền của Philippines.

Phát biểu của Tổng thống Duterte được đưa ra chỉ vài giờ sau khi Bộ Ngoại giao nước này cáo buộc Trung Quốc tố cáo Trung Quốc cho 275 thuyền đến gần đảo Thị Tứ do Philippines kiểm soát, và gọi đây là hành động vi phạm chủ quyền của Philippines. Phát biểu tại thành phố Puerto Princesa ở Palawan, Tổng thống Duterte cảnh báo Trung Quốc không được chạm vào Thị Tứ mà Philippines gọi là Pagasa. Ông cảnh báo nếu Trung Quốc có bất cứ hành động nào thì câu chuyện sẽ khác hẳn và Philippines sẽ gửi quân đội đến. "Hãy chuẩn bị cho một nhiệm vụ cảm tử", ông Duterte nói. Ông cũng nói thêm rằng những lời nói của ông không phải là cảnh báo mà chỉ là một lời khuyên dành cho một người bạn.

Đây là một trường hợp hiếm hoi khi Tổng thống Duterte lên tiếng mạnh mẽ với Trung Quốc về tranh chấp chủ quyền ở Trường Sa vì từ khi lên nắm quyền vào năm 2016 ông luôn có chủ trương thân thiện với Trung Quốc. Tổng thống Duterte còn thậm chí gạt sang bên phán quyết của tòa Trọng tài quốc tế đối với vụ kiện giữa Philippines và Trung Quốc liên quan đến vấn đề Biển Đông, vốn được đánh giá là có lợi cho Philippines và bất lợi cho Trung Quốc.

RFI: Thủ tướng Anh yêu cầu dời ngày Brexit đến 30/06

Hôm 05/04/2019, thủ tướng Theresa May đã yêu cầu Bruxelles cho dời ngày Luân Đôn chia tay Liên Hiệp Châu Âu đến 30/06 để cố vượt qua

khủng hoảng chính trị hiện nay tại Anh Quốc. Trong khi đó, chủ tịch Hội Đồng Châu Âu Donald Tusk đề nghị cho gia hạn Brexit một cách « linh động », với thời hạn có thể lên tới một năm.



Tuy nhiên, nước Anh hiện đang giữa cơn khủng hoảng chính trị với việc Quốc Hội đã ba lần bác bỏ thỏa thuận Brexit của chính phủ và các cuộc thảo luận với Công Đảng đối lập chưa đạt được kết quả nào. Công Đảng tuyên bố họ sẵn sàng đi đến một thỏa hiệp với điều kiện phải tổ chức một cuộc trưng cầu dân ý, yêu cầu mà cho tới nay thủ tướng Anh vẫn không chấp nhận. Về phần chủ tịch Hội Đồng Châu Âu Donald Tusk, ông muốn đề nghị Liên Hiệp Châu Âu cho gia hạn Brexit một cách « linh động », với thời hạn có thể lên tới một năm.

Nhưng đề nghị này không được toàn thể các thành viên Liên Hiệp Châu Âu hưởng ứng, vì nhiều nước lo ngại là sự vận hành của khối này sẽ xáo trộn nếu để Anh Quốc một chân trong Liên Hiệp, còn chân kia thì ở bên ngoài.

VOA: Mỹ sẽ định danh quân đội của Iran là tổ chức khủng bố



Mỹ dự kiến sẽ định danh lực lượng Vệ binh Cách mạng tinh nhuệ của Iran là một tổ chức khủng bố nước ngoài, Reuters đưa tin dẫn lời ba quan chức Mỹ. Bước đi này sẽ đánh dấu lần đầu tiên Washington chính thức định danh quân đội của một quốc gia khác là một tổ chức khủng bố.

Quyết định này dự kiến sẽ được Bộ Ngoại giao Mỹ công bố, có lẽ sớm nhất là vào ngày 8/4, Reuters dẫn lời các quan chức này cho biết. Những người chỉ trích cảnh báo nó có thể khiến các quan chức quân đội và tình báo Mỹ chịu những hành động tương tự của các chính phủ không thân thiện ở nước ngoài. Reuters cho biết Lầu Năm Góc từ chối bình luận và nói nên đặt câu hỏi cho Bộ Ngoại giao. Bộ Ngoại giao và

Nhà Trắng cũng từ chối bình luận. Phái bộ Iran tại Liên Hiệp Quốc không hồi đáp ngay lập tức yêu cầu bình luận, Reuters nói. Thông báo này sẽ được đưa ra trước dịp kỉ niệm tròn một năm Tổng thống Donald Trump rút khỏi thỏa thuận hạt nhân năm 2015 với Tehran và áp đặt các chế tài vốn đã làm tê liệt nền kinh tế của Iran.

RFA: Nhật thu hồi hơn 18.000 chai tương ớt Chin-su của Masan vì có chứa chất cấm



Mới đây Trung tâm Y tế cộng đồng thành phố Osaka, Nhật Bản, đã ra lệnh thu hồi 18.168 chai tương ớt Chinsu của công ty Masan nhập khẩu từ Việt Nam vì có chứa chất phụ gia benzoic acid bị cấm ở nước này. Theo công bố trên công thông tin của thành phố Osaka, nhà nhập khẩu đã thiếu sót trong ghi nhãn. Đại sứ quán Việt Nam tại Nhật đã xác nhận thông tin đăng trên trang thông tin của thành phố Osaka vào ngày 2/4 vừa qua. Trang thông tin ghi rõ sản phẩm Chinsu của Việt Nam đã vi phạm khoản 2 điều 11 luật vệ sinh thực phẩm Nhật do benzoic acid không được phép sử dụng trong tương ớt ở Nhật Bản.

Sau khi thông tin này được báo chí đăng tải đồng loạt vào ngày 6/4, công ty Cổ phần Hàng tiêu dùng Masan đã có phản ứng chính thức. Công ty khẳng định luôn tuân thủ quy định ghi nhãn của Nhật khi xuất hàng vào thị trường này.



Tin Việt Nam

RFA: Việt Nam chi hơn 4 tỷ đô la trả nợ trong quý đầu năm 2019



Bộ Tài chính Việt Nam hôm 5/4 cho biết Việt Nam đã chi hơn 4 tỷ đô la trong quý đầu năm để trả nợ bao gồm hơn 3,6 tỷ đô la nợ trong nước và hơn 648 triệu đô la nợ nước ngoài.

Như vậy, mỗi ngày, chính phủ Việt Nam phải chi hơn 47 triệu đô la để trả nợ. Báo cáo được Bộ Tài chính công bố hôm 5/4 cho biết thu ngân sách của Việt Nam trong quý 1 năm 2019 là hơn 16 tỷ đô la, tăng hơn 13% so với cùng kỳ năm ngoái. Trong số này, doanh thu từ xuất khẩu dầu thô của Việt Nam là hơn 517 triệu đô la. Tuy nhiên, chi ngân sách của Việt Nam trong quý 1 là hơn 13 tỷ đô la, tăng hơn 7% so với cùng kỳ năm ngoái. Theo báo cáo mới Việt Nam đạt thặng dư ngân sách là gần 3 tỷ đô la.

VOA: Việt Nam tiếp tục 'biết ơn' tử sĩ Trung Quốc hy sinh cho độc lập quốc gia

Source: Reuters - image via gettyimages.com



People bow their heads in silence in remembrance of Chinese martyrs at a cemetery in Vietnam's northern province of Thai Nguyen, April 4, 2019. Here is a cemetery in Linh Son commune, Thai Nguyen city, Thai Nguyen province, about 80 km from Hanoi. (Photo by AP)

Khoảng 50 người, bao gồm Đại sứ Trung Quốc Hùng Ba và các quan chức Việt Nam, cúi đầu tưởng niệm các liệt sĩ Trung Quốc trong buổi tưởng niệm ngày 4/4/2019. Các quan chức Việt Nam vừa cùng với Đại sứ Trung Quốc tại Việt Nam, ông Hùng Ba, tham dự một buổi lễ dâng hương tưởng niệm các tử sĩ Trung Quốc tại Việt Nam vào ngày 4/4.

Trong khi truyền thông trong nước im lặng trước thông tin này, hãng thông tấn chính thức của nhà nước Trung Quốc, Tân Hoa Xã, hôm 5/4 có bài

viết lớn tường thuật chi tiết sự kiện, và cho biết ngoài Đại sứ Hùng Ba, các doanh nghiệp, sinh viên và nhân viên truyền thông Trung Quốc, còn có các quan chức địa phương, đại diện Hội Hữu nghị Việt-Trung và các thanh niên tình nguyện Việt Nam tham dự lễ dâng hương tại Nghĩa trang liệt sĩ Trung Quốc ở xã Linh Sơn, thành phố Thái Nguyên, tỉnh Thái Nguyên trong dịp lễ Thanh Minh. Dẫn thông tin từ Đại sứ quán Trung Quốc, Tân Hoa Xã nhắc lại rằng Bắc Kinh đã cử hơn 320.000 lính Trung Quốc sang Việt Nam chiến đấu giúp bảo vệ độc lập theo yêu cầu của đảng Cộng sản Việt Nam, và hơn 1.400 binh sĩ Trung Quốc đã ngã xuống trên đất Việt Nam. "Những anh hùng đó đã hy sinh tại Việt Nam để giành độc lập cho đất nước chúng ta, vì hòa bình thế giới. Việc chăm sóc phần mộ của họ là cách mà chúng tôi thể hiện lòng tri ân và kính trọng những gì họ đã làm", Tân Hoa Xã dẫn lời ông Vũ Xuân Hùng, Phó Chủ tịch xã Linh Sơn, nói tại buổi lễ.

BBC: Nữ sinh Hưng Yên bị bạo hành: dư luận phần nộ khiến Bộ Giáo dục vào cuộc



Hôm 29/3, truyền thông Việt Nam đưa tin một nữ sinh lớp 9 ở trường THCS Phù Ủng, huyện Ân Thi, tỉnh Hưng Yên, đã bị một nhóm bạn nữ cùng lớp bạo hành, lột quần áo và quay clip. Hai ngày sau, 31/3, Bộ trưởng Giáo dục và Đào tạo Phùng Xuân Nhạ đã cùng lãnh đạo Hưng Yên về làm việc với lãnh đạo trường Phù Ủng.

Vụ việc được cho là xảy ra hôm 22/3 sau giờ học vì một 'mâu thuẫn nhỏ'. Em N.T.H.Y bị năm bạn nữ đánh đập nhiều lần vào vùng mặt, và lột quần áo ngay trong lớp học mà không có sự can ngăn của giáo viên hay các học sinh khác. Theo lời ông Nguyễn Văn Doanh, chú ruột của nạn nhân H.Y, sau khi sự việc xảy ra, em H.Y bị bắt ốm về tinh thần và đang được điều trị tại Bệnh viện tâm thần Hưng Yên, báo Việt Nam đang tải. Facebooker Nguyễn Thanh Bình bày tỏ sự phẫn nộ trong một bài viết có tựa đề "Nền giáo dục thối nát". "Tôi giận run người khi xem clip một em học sinh nữ lớp 9 ở Hưng Yên bị 5 bạn học cùng lớp lột sạch áo quần và đánh tập thể ngay ở trong lớp đến mức phải nhập bệnh viện tâm thần, trong khi còn nhiều bạn đứng xung quanh xem và quay clip để tung lên mạng. Không một

đưa nào thấy thương xót, không một ai vào can ngăn.

"Vì sao nên nổi? Giận nhóm học sinh đánh bạn một thì giận cả đám bạn đứng xem đó mười. Một xã hội vô cảm, không một ai biết động lòng đến nỗi đau người khác, thậm chí còn xem đó là một niềm vui. "Hệ quả của một nền giáo dục bao biện, che đậy, thối nát. Cô quan hệ với học sinh dưới 16 tuổi đáng ra phải đi tù thì vẫn để đi dạy vì nhân văn ??? Gian lận thi cử tràn lan, tước đi quyền lợi chính đáng của những em học hành nghiêm túc, họ cũng im đi vì nhân văn ??? Thế nào là nhân văn ? Nhân văn thế này thì giáo dục đi về đâu ? Xã hội đi về đâu ? Thối nát!"

RFA: Việt Nam trục xuất người tị nạn Bắc Hàn



Hà Nội vừa trục xuất 3 người tị nạn Bắc Hàn sang Trung Quốc giữa lúc có những lo ngại là những người này sẽ bị Trung Quốc trao trả lại cho Bắc Hàn nơi họ sẽ phải chịu những trừng phạt vì chạy trốn khỏi đất nước, Washington Post và tờ The Chosunilbo của Nam Hàn loan tin này hôm 4/4.

Sự việc diễn ra chỉ một tháng sau hội nghị Thượng Đỉnh Mỹ - Bắc Hàn tại Hà Nội. The Chosunilbo trích lời giới chức ngoại giao Nam Hàn cho biết Bộ Ngoại giao Nam Hàn đã có những biện pháp cần thiết đối với những người đào tỵ Bắc Hàn bị Việt Nam bắt giữ ở khu vực biên giới thuộc tỉnh Hà Tĩnh hôm thứ Hai, ngày 1 tháng 4. Những người này được cho biết đã chạy khỏi Bắc Hàn và sang Trung Quốc trước khi tìm cách vượt biên vào Việt Nam. Bộ Ngoại giao Nam Hàn cho biết Đại sứ quán Nam Hàn ở Hà Nội đã biết về vụ việc và đã yêu cầu giới chức Việt Nam không trục xuất những người này về Bắc Hàn và vì vậy những người này chỉ bị trục xuất về lại Trung Quốc. Tuy nhiên, một cựu quan chức ngoại giao được the Chosunilbo trích lời cho biết nếu phía Nam Hàn làm mạnh mẽ hơn thì những người đào tỵ Bắc Hàn đã có thể ở lại Việt Nam. Tờ Washington Post hôm 4/4 trích lời ông Sokeel Park, Giám đốc tổ chức có tên tự do cho những người tị nạn Bắc Hàn qua biên giới và sống ở Nam Hàn cho biết ông lo lắng rằng mối quan hệ ngoại giao giữa Chủ tịch Bắc Hàn Kim Jong Un với phía Việt Nam đã có tác động

và khiến những người đào tỵ Bắc Hàn bị Việt Nam trục xuất.

Theo Washington Post, con số người đào tỵ Bắc Hàn chạy sang Nam Hàn đã giảm một nửa kể từ khi ông Kim Jong Un lên nắm quyền vào năm 2011. Các dân biểu Nam Hàn cho rằng nguyên nhân là vì việc siết chặt kiểm soát ở biên giới và Trung Quốc thường gửi trả những người tị nạn về cho Bắc Hàn.

RFI: Trung tâm Văn bút Đức phản đối vụ trục xuất Nguyễn Quang Hồng Nhân

Trung tâm Văn bút tại Đức bất bình về việc nhà hoạt động Nguyễn Quang Hồng Nhân và vợ của ông bất ngờ bị Đức trục xuất từ Nuremberg về Việt Nam vào ngày 26/03/2019, trong lúc họ đang chờ xét đơn xin tị nạn ở Canada, sau khi bị bác đơn xin tị nạn ở Đức.

Hai vợ chồng nhà văn Nguyễn Quang Hồng Nhân đã bị cơ quan di trú của thành phố Nuremberg trục xuất về Việt Nam mặc dù ông đã từng bị xem là « kẻ thù của Nhà nước » và đã từng thọ án tù 20 năm tại Việt Nam vì tội « tuyên truyền chống Nhà nước ». Hơn nữa, sau khi bị đột quy, nhà hoạt động này đang cần được điều trị đàng hoàng. Trong bức thư ngỏ đề ngày 04/04/2019, gửi bộ trưởng Nội Vụ bang Bayern và giám đốc Sở Liên bang về Di cư và Tị nạn, ông Ralf Nestmeyer, phó chủ tịch Trung tâm Văn bút PEN CLUB ở Đức đã bày tỏ thái độ « bàng hoàng » của ông về vụ trục xuất ông Nguyễn Quang Hồng Nhân về Việt Nam.

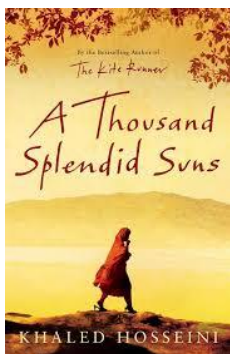


Trả lời RFI hôm qua, 05/04/2019, ông Nestmeyer tuyên bố :

« Ông ấy đã bị trục xuất về Việt Nam cách đây vài ngày. Chẳng ai quan tâm đến ông và để ý đến việc ông đã bị cầm tù suốt 20 năm ở Việt Nam. Tôi cho rằng việc trục xuất ông Nguyễn Quang Hồng Nhân thật là quá đáng. Bình thường, chúng ta không thể trục xuất một người đã thọ án tù lâu như vậy về nước của người ấy. Tôi rất bàng hoàng và tôi kêu gọi cơ quan liên bang về di trú hãy xét lại quyết định của mình, để ông Nguyễn Quang Hồng Nhân được trở về Đức. Con gái của ông ấy vẫn đang sống ở Hambourg. Chúng tôi hy vọng cô có thể sống ở đây lâu dài và nhất là được gặp lại bố mẹ. Ông là một nhà văn, còn tôi là phó chủ tịch PEN CLUB ở Đức. Trách nhiệm của tôi là phải nói rằng chúng ta không thể nào trục xuất một người về Việt Nam, quốc gia nổi tiếng về đàn áp và kiểm duyệt. »

QHT(tổng hợp)

Truyện



Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini
Trúc Hà dịch

Chương 42

Laila

Aziza bỏ mấy thứ này vô cái túi giấy: cái áo kiểu bông và cặp vớ duy nhất của nó, đôi găng tay len hai chiếc khác nhau, cái mền cũ màu cam lấm chấm ngôi sao và sao chổi, cái ly nhựa mẹ miệng, một trái chuối, bộ xúc xắc của nó.

Hôm đó là một buổi sáng lạnh vào tháng Tư năm 2001, ngay trước ngày sinh nhật thứ hai mươi ba của Laila. Trời xám xịt và từng cơn gió lạnh thấu xương làm rung cánh cửa lưới.

Trước đó vài ngày, Laila nghe tin chỉ huy trưởng Ahmad Shah Massoud đi Pháp để phát biểu trước Quốc Hội Âu Châu. Giờ đây Massoud đang ở phía Bắc nơi quê ông và đang lãnh đạo Liên Minh Bắc, là nhóm đối lập duy nhất vẫn còn chiến đấu chống quân Taliban. Lúc đến Âu Châu, Massoud đã cảnh báo Tây phương về những trại quân khủng bố đặt ở A Phú Hãn, và đã khẩn cầu Hoa Kỳ giúp ông để chống lại Taliban.

“Nếu Tổng thống Bush không giúp chúng tôi,” ông đã nói, “bọn khủng bố này sẽ gây nguy hại cho Hoa Kỳ và cho Âu châu một ngày rất gần.”

Một tháng trước đó, Laila đã nghe nói Taliban đặt chất nổ trong khe của các pho tượng Phật ở Bamiyan và cho nổ tan tành vì chúng cho đó là những đối tượng của sự thần tượng hóa và tội lỗi. Cả thế giới lên tiếng phản đối, từ Hoa Kỳ đến Trung Quốc. Các chính phủ, các nhà sử học, và các nhà khảo cổ khắp toàn cầu đã viết thư khẩn cầu Taliban đừng phá hủy hai di tích lịch sử quan trọng nhất của A Phú Hãn này. Nhưng Taliban đã vẫn tiến hành và đã châm ngòi nổ bên trong hai tượng Phật hai ngàn năm tuổi này. Họ niệm danh Allah-đáng-duy-nhất theo từng đợt nổ, họ cổ vũ mỗi lần các tượng mất đi cánh tay hay cái chân đổ xuống tan thành cát bụi. Laila còn nhớ

đã từng cùng ba nó và Tariq đứng trên đỉnh pho tượng lớn nhất, hồi năm 1987, gió thổi mát và nắng chan hòa trên mặt họ, theo dõi con diều hâu lượn vòng trên thung lũng trải dài bên dưới. Tuy nhiên khi nghe tin hai pho tượng đã bị phá hủy, Laila chẳng cảm thấy gì. Hầu như không quan trọng. Làm sao cô có thể quan tâm đến những pho tượng khi chính cuộc đời của cô đang tan thành tro bụi.

Laila ngồi bệt dưới đất trong một góc phòng khách, không nói gì, mặt bất động, tóc từng lọn rối bời rũ quanh mặt, cho tới khi Rasheed nói đã tới giờ đi. Dù hít thở mạnh đến đâu, Laila vẫn có cảm tưởng phổi mình không đủ dưỡng khí.

Trên đường đi đến khu Karteh-Seh, thằng Zalmai nhún nhảy trên tay Rasheed, còn Aziza thì nắm tay Mariam trong lúc bước nhanh bên cạnh cô. Gió thổi chiếc khăn dơ buộc dưới cằm Aziza và làm dợn gấu áo đầm của nó. Aziza giờ đã âu sầu hơn, như thể sau mỗi bước đi, nó đã bắt đầu cảm nhận là mình bị lừa. Trước đó, Laila đã không có đủ nghị lực để nói cho Aziza biết sự thật. Cô chỉ nói là nó đi học, một trường học đặc biệt ở đó học trò ăn, ngủ và không đi về nhà sau giờ học. Bây giờ, Aziza cứ hỏi miết những câu nó đã hỏi từ mấy ngày nay. Học trò ngủ riêng từng phòng hay tất cả ngủ chung một phòng lớn? Nó sẽ có bạn không? Laila có chắc là các thầy dễ thương không?

Và nhiều lần, con phải ở đó bao lâu? Còn hai dãy nhà nữa thì đến tòa nhà rộng và thấp kiểu trại lính, họ dừng lại. “Tôi với Zamai chờ ở đây,” Rasheed nói. “A, trước khi quên...” Rasheed móc trong túi ra một cây kẹo cao su, món quà chia tay, và chìa cho Aziza với vẻ kẻ cả, cứng ngắt.

Aziza đưa tay nhận và lẩm bầm nói cảm ơn. Laila thầm phục sự duyên dáng của Aziza, sự rộng lượng vô ngần của nó, và mắt cô bỗng mờ lệ.

Tim cô thất lại, cô lịm người nghĩ đến trưa nay sẽ không có Aziza nằm ngủ trưa bên cạnh, sẽ không cảm thấy cánh tay mỏng manh của con bé đè lên ngực cô, cái đầu của nó nhấn vô be sườn của cô, hơi thở của nó phả nóng lên cổ cô, góc chân nó chọc vô bụng cô. Lúc Aziza bị dẫn đi, thằng Zalmai bắt đầu khóc, kêu Ziza! Ziza! Nó quằn quại và đá lung tung trên tay ba nó, nó kêu đòi chị, cho tới khi con khỉ lên giây thiêu bên kia đường đánh lạc hướng chú ý của nó.

Mariam, Laila và Aziza, họ đi một mình qua hai dãy nhà cuối cùng. Gần tới tòa nhà đó, Laila nhìn

thấy mặt tiền nhà bị phá hư hết, mái xệ xuống, mấy tấm ván đóng bít khung vì cửa sổ đã mất, chớp cửa cái xích đu nhô lên khỏi bức tường đổ nát.

Họ dừng lại trước cửa, và Laila lập lại những gì cô đã nói với Aziza trước đó.

“Và nếu người ta hỏi về cha con, thì con nói sao?”

“Thánh chiến quân giết chết rồi,” Aziza thận trọng nói.

“Tốt lắm. Con có hiểu không, Aziza?”

“Tại vì đây là một trường học đặc biệt,” Aziza nói. Bây giờ đã đến đây, tòa nhà sừng sững đó, con bé có vẻ hoang mang rõ rệt. Mũi dưới cửa nó run rẩy, mắt nó chỉ chực khóc, và Laila thấy nó phải cố gắng lắm mới giữ được can đảm.

“Nếu mình nói thật,” Aziza nói thật nhỏ, “họ sẽ không nhận con. Đây là một trường học đặc biệt. Con muốn đi về nhà.”

“Mẹ sẽ đến thăm con luôn,” Laila cố gắng lắm mới nói được. “Mẹ hứa.”

“Dì cũng vậy,” Mariam nói. “Dì sẽ đến thăm con, Aziza, và mình sẽ chơi với nhau như trước giờ. Con ở đây một thời gian ngắn thôi, tới khi nào ba con tìm được việc.”

“Ở đây có cơm ăn,” Laila run rẩy nói, thảm cảm ơn cái áo dài trùm kín khiến Aziza không nhìn thấy cõi lòng tan nát của cô. “Ở đây con không phải chịu đói. Họ có cơm, với bánh mì và nước, có thể cả trái cây nữa.”

“Nhưng không có mẹ. Và dì Mariam cũng không ở đây với con.”

“Mẹ sẽ đến thăm con mà,” Laila bảo. “Mẹ sẽ đến hoài. Nhìn mẹ này, Aziza. Mẹ sẽ đến thăm con. Mẹ là mẹ của con. Có chết mẹ cũng tới thăm con.”

Giám đốc viện mồ côi là một người đàn ông lưng khòm, ngực lép, với gương mặt dễ nhìn. Ông hỏi đầu, có bộ râu rậm rạp, mắt như hai hạt đậu. Tên ông là Zaman. Đầu đội mũ chụp. Cái trông mắt kính bên trái bị mẻ.

Trên đường dẫn họ đến văn phòng, ông hỏi tên Laila và Mariam, hỏi Aziza tên gì, mấy tuổi. Họ đi qua những hành lang tối mù, bọn con nít tránh đường cho họ qua và nhìn theo dõi. Tóc chúng rối bù hay đầu chúng cạo trọc. Áo len chúng mặc sờn tay hết, quần jeans rách lòi đầu gối, áo khoác vá vúi bằng băng keo. Laila ngửi được mùi xà-bông và phấn, mùi a-mô-ni-ắc và nước tiểu cùng nỗi sợ đang tăng lên của Aziza đang bắt đầu thút thít khóc.

Laila thoáng trông thấy khoảng sân đầy cỏ dại, cái xích đu ọp ẹp, mấy cái bánh xe cũ, một trái bóng rổ xỉ hơi. Những căn phòng họ đi ngang qua đều trống rỗng, cửa sổ che bằng những tấm

bạt nhựa. Một thằng bé phóng ra, nắm lấy khuỷu tay Laila để cố tréo lên tay cô. Một người giúp việc đang dọn dẹp hình như vũng nước tiểu, đặt khăn lau nhà xuống và đến gỡ thằng bé ra.

Ông Zaman ra vẻ hơi chủ nhân ông với lũ trẻ mồ côi. Khi đi qua, ông vỗ nhẹ đầu mấy đứa, nói vài lời thân mật với chúng, vò tóc chúng. Mấy đứa nhỏ thích thú được ông chạm vào. Đứa nào cũng nhìn ông, chờ đợi được khen, Laila nghĩ. Ông dẫn họ vô văn phòng của ông, một căn phòng chỉ có ba cái ghế xếp và một bàn viết bừa bãi những đồng giấy.

“Bà là người từ Herat,” Zaman bảo Mariam. “Tôi nghe giọng là biết.”

Ông ngả lưng vô ghế và đan hai tay trước bụng, nói ông có người anh rể từng sống ở đó. Ngay cả trong những động tác bình thường này, Laila cũng nhận ra những cử chỉ lịch sự của ông. Và mặc dù ông mỉm cười nhẹ, Laila cũng cảm nhận có điều gì đó bồn chồn và tổn thương bên trong ông, sự thất vọng và đầu hàng được che đậy bằng bề ngoài vui vẻ.

“Anh ấy là thợ làm thủy tinh,” ông Zaman nói. “Anh ấy làm những con thiên nga màu xanh ngọc thạch tuyệt đẹp. Cầm đưa ra ánh sáng mặt trời thì chúng lấp lánh bên trong như nằm ngọc li ti vậy. Bà đã trở lại đó chưa?”

Mariam nói chưa.

“Tôi là người ở Kandahar. Bà có bao giờ đến Kandahar không? Không hả? Đẹp lắm. Những khu vườn đẹp làm sao! Còn nho nữa! Ôi những trái nho, ăn mê làm sao.”

Vài đứa trẻ tụ tập ngoài cửa phòng, len lén nhìn vô. Zaman nhẹ nhàng đuổi chúng đi tiếng A Phú Hãn.

“Dĩ nhiên tôi cũng thích Herat. Thành phố của nghệ sĩ và văn sĩ, của giáo sĩ và huyền bí. Chắc bà biết câu nói đùa xưa, là không thể đuổi chân ra mà không chọc vào mông một nhà thơ.”

Đứng bên cạnh Laila, Aziza phì cười.

Ông Zaman làm bộ giựt mình. “A. Ta đã làm được cho con cười. Cái đó khó đó nhe, hồi này ta hơi lo. Tường phải cựa tác như gà hay kêu be be như lừa chứ. Nhưng con cười rồi. Và con dễ thương lắm.”

Ông gọi một người giúp việc vô trông chừng Aziza một lúc. Aziza nháy vào lòng Mariam, đeo cứng ngắt.

“Mẹ chỉ trò chuyện với ông thôi,” Laila bảo. “Mẹ ở đây mà. Ở tại đây.”

“Mình ra ngoài một chút nhe Aziza?” Mariam bảo. “Mẹ con cần nói chuyện với bác Zaman một chút xíu. Nào, mình đi nào.”

Còn lại hai người, Zaman hỏi ngày sinh của Aziza, lý lịch bệnh lý của nó, nhưng thứ nó dị ứng. Ông hỏi về cha của Aziza, và Laila đã phải trải qua một kinh nghiệm lạ lùng là phải nói dối một điều mà chính ra là sự thật. Ông Zaman lắng nghe, mặt không lộ vẻ tin mà cũng chẳng hoài nghi. Ông nói ông điều hành viện mồ côi dựa trên danh dự. Nếu một bà nói chồng mình đã chết và bà không nuôi con nôi, ông không thắc mắc tại sao.

Laila bắt đầu khóc. Ông Zaman đặt bút xuống. “Tôi xấu hổ quá,” Laila thì thầm, tay bưng miệng. “Bà hãy nhìn tôi.” “Mẹ gì mà bỏ rơi con mình?” “Hãy nhìn tôi.”

Laila đưa mắt nhìn lên. “Đó không là lỗi của bà. Bà nghe tôi nói không? Không phải tại bà. Chính những kẻ man rợ đó mới đáng trách. Họ làm cho những người A Phú Hãn như tôi phải xấu hổ. Họ đã sỉ nhục dân tộc tôi. Và bà không phải là người duy nhất đâu, thưa bà. Chúng tôi gặp những người mẹ như bà hoài – hoài hoài - những bà mẹ đến đây vì họ không nuôi nôi con mình, bởi vì quân Taliban không cho họ đi ra ngoài để làm việc kiếm tiền. Cho nên bà đừng tự trách mình. Ở đây, không ai trách bà đâu. Tôi rất hiểu.” Ông ta nghiêng người về phía trước. “Thưa bà, tôi rất hiểu.”

Laila kéo áo lau nước mắt. “Còn nơi này,” Zaman thờ dãi, đưa tay ra dấu, “như bà thấy đang trong tình trạng thảm hại. Luôn luôn thiếu tiền, luôn luôn xáo trộn, phải nghĩ ra đủ cách để giải quyết cấp thời! Chúng tôi nhận được rất ít hay không nhận được chút nào sự hỗ trợ của chính quyền Taliban. Nhưng chúng tôi cố gắng xoay sở. Cũng như bà, chúng tôi làm những gì chúng tôi phải làm. Allah rộng lượng và Allah ban phước, ngày nào ngài còn ban cho, tôi sẽ lo cho Aziza được ăn và được

Laila gật đầu. “Vậy nhé?” Ông Zaman mỉm cười thông cảm. “Nhưng đừng khóc bà ạ; đừng để con bé thấy bà khóc.” Laila lại chùi nước mắt. “Xin Chúa ban phước lành cho ông,” Laila nhiệt thành nói. “Xin Chúa ban phước lành cho ông.” Tuy nhiên đến giờ chia tay, cảnh lại xảy ra đúng như Laila lo sợ. Aziza hoảng loạn lên.

Suốt trên đường về nhà, tựa vào Mariam, Laila còn nghe tiếng khóc thét của Aziza. Trong đầu cô, Laila còn thấy hai bàn tay to dày, chai sạn của Zaman nắm hai cánh tay của Aziza; thoát

đầu kéo nhẹ, rồi mạnh hơn, sau đó hết sức mới gỡ Aziza ra được. Laila thấy Aziza đá lung tung trong khi Zaman vội vã bế con bé đi khuất, Laila nghe Aziza hét thật to như thể Laila sắp biến mất khỏi mặt đất. Và Laila thấy mình cầm đầu chạy ra khỏi hành lang, tiếng rú dang trong cổ.

Về đến nhà, Laila bảo Mariam, “Em ngửi thấy mùi con em.” Đôi mắt thất thần và thâm đen của Laila nhìn xuyên qua vai Mariam, xuyên qua sân, qua vách tường, tới tận dãy núi đàng xa. “Em ngửi thấy mùi ngái ngủ của con em. Chị có ngửi thấy không?”

“Thôi Laila,” Mariam nói. “Thôi. Có ích gì? Ích lợi gì?” **(còn tiếp)**

Hoa Nắng

*Bông Đào đỏ thắm cành cao
Cúc vàng rộ nở lao xao gốc đào
Hương thơm thoang thoang ngọt ngào
Hai màu phản chiếu thanh tao cảnh vườn*

*Thoáng nhìn nắng đã thắm thương
Dừng chân ghé lại tơ vương tỏ tình
Sợi dài sợi ngắn xinh xinh
Xuyên qua hành lá lung linh gọi mời*

*Đẹp lòng gió đến lã lơi
Rung cây động nhánh làm rơi sắc ngà
Long lanh ví hạt Châu Sa
Kết thành những cánh nắng hoa mịn màng*

*Tung tăng uyển chuyển nhịp nhàng
Cành thon cuống mỏng dịu dàng mảnh mai
Vươn dài mở nhụy khoan thai
Vàng dương tỏa sáng hoa khai khắp cùng*

2013 HTN



Người Bạn Gái Của Thành Phố Ngàn Thông.



Nếu như tôi không bực tức vì trò chọc ghẹo của mấy đứa bạn cùng lớp trong giờ ra chơi, thì, có lẽ còn lâu tôi mới biết mình là đứa bé mồ côi cha lẫn mẹ trong chuyến vượt biển tìm tự do... Khi đó tôi mới được sinh ra đời khoảng chín tháng. Tong năm học cuối cùng của bậc tiểu học, một hôm mấy đứa bạn người Hòa Lan cùng lớp đã đến trước mặt tôi rồi lấy hai ngón tay trở để vào đuôi hai con mắt và kéo ra thật dài để con mắt hí lại rồi cả đám cười lên hô hố. Đây là hành động ám chỉ tôi là người Tàu. Những dân tộc đến sinh sống tại đất nước nhỏ bé và thấp hơn mặt nước biển này, thì, người Tàu được xem là một cộng đồng lớn nhất trong các cộng đồng gốc Á Châu. Hành động của các đứa bạn đã làm cho tôi buồn lắm, nhưng, tôi không bao giờ nghĩ đó là hành động kỳ thị. Tôi buồn vì chợt nhận ra hai người đang nuôi tôi và tôi gọi là ba mẹ, lại không phải là ba mẹ ruột của tôi.

Tuổi trẻ vốn ham chơi nên dù có buồn thì lại cũng vui mau và quên. Thời gian lặng lẽ trôi qua cho đến một ngày kia người mà tôi gọi là ba bị bệnh nặng đến phải vô nằm trong bệnh viện. Vị bác sĩ điều trị cho ba tôi nói, ba sẽ chỉ sống thêm từ hai đến ba tuần nữa thôi, vì vậy vị bác sĩ cho ba xuất viện về nhà.

Trong nhà bây giờ không khí buồn đến ảm đạm. Buồn đến không ai còn có thể cười, nói như trước kia được nữa; mặc dù cũng rất muốn để cho ba được vui.

Một tối kia, sau khi cơm nước xong, ba tôi gọi mẹ tôi và tôi vô phòng ba cho ba nói chuyện. Ba tôi nắm chặt bàn tay tôi rồi nói: - Con ơi, con cũng đừng buồn nhiều mà phải vui sống cho mẹ con vui theo. Con người có sinh ắt có tử, đó là định luật tự nhiên. Hôm nay ba muốn nói cho con nghe một câu chuyện mà, theo ba nghĩ thì con cũng muốn biết nhưng con chưa có dịp tìm hiểu.

Bây giờ con cũng gần mười sáu tuổi rồi, đã khôn lớn rồi nên con cần phải biết về chuyện của con với ba mẹ. Mười lăm năm trước đây, đó là năm 1980... khi đó ba là thuyền trưởng của chiếc tàu chở dầu Smit-Lloyd. Một đêm kia khi hành trình của chiếc tàu đang trong vùng biển Đông thì ba phát giác có một chiếc ghe nhỏ đang chạy vòng vòng trong vùng có nhiều cá mập. Ba biết chắc đó là chiếc ghe đang trên đường đi tìm tự do của người Việt Nam vì, thời gian đó người Việt Nam đang bỏ nước ra đi đến độ thế giới phải báo động. Ba nghĩ, nếu như chiếc ghe đó không được cứu thì chắc chắn nó sẽ bị chìm vì bão sắp đến. Chiếc ghe nhỏ xíu bằng cây chỉ dài độ mười một thước thôi nhưng chứa đến hơn trăm con người mà, chỉ còn sống sót có ba người lớn và một đứa bé được chín tháng. Chiếc ghe bị chết máy và trôi lênh đênh trên biển đã hai mươi sáu ngày mà không có nước ngọt và thức ăn. Trong lòng ghe khi ba qua xem thì thật là quá khủng khiếp. Ba nhìn thấy một hình ảnh mà ba không bao giờ quên được. Một người đàn ông đã chết nằm trong tư thế dang cánh tay ra cho người đàn bà gối đầu lên, và, bà này cũng đã chết. Người đàn bà cũng trong tư thế dang cánh tay ra cho một đứa bé khoảng chín tháng gối đầu lên. Đứa bé đang ngậm núm vú của người mẹ... chỉ còn là miếng da, nhưng, đứa bé còn sống. Ba ẵm đứa bé qua tàu của ba để chăm sóc. Ba đã đem đứa bé đó về đây. Đứa bé đó chắc con cũng biết là ai rồi. Trong đời của ba có lẽ một lỗi lầm lớn nhất đó là ba đã không tìm kiếm trong người ba mẹ của đứa bé để may ra sẽ gặp được giấy tờ hoặc hình ảnh.

Sau khi người mẹ Hòa Lan của tôi qua đời nhiều năm sau đó, tôi ước muốn sẽ có ngày được đến thăm nước Việt Nam. Dù gì thì Việt Nam cũng là quê hương thật sự của tôi. Tôi cần phải tìm người đi cùng cho vui và cũng để được an tâm. Tin tức gần đây mà tôi được biết, thì nơi đó đã xảy ra rất nhiều điều nguy hiểm cho những người từ xa đến. Công việc đầu tiên mà tôi cần phải làm là tìm sách để học tiếng Việt. Trong một lần vô một thư viện ở Hòa Lan, tôi thấy quyển tạp chí giới thiệu ở quận 13 bên Paris có nhiều tiệm quán của người Việt Nam. Tôi nghĩ tôi phải đến đó thì có thể dễ dàng tìm được sách học tiếng Việt.

Mọi chuyện đã diễn ra hết sức thuận lợi đến độ tôi không ngờ. Trước tiên tôi đã may mắn gặp được cặp vợ chồng người Việt Nam lớn tuổi nhưng không có con cháu hay người thân thích và đang sống tại quận 13 thủ đô Paris; cho tôi mượn phòng với giá tiền vừa phải. Hai ông bà khi biết mục đích của tôi đến Paris để tìm sách

học tiếng Việt thì ông bà đồng ý dạy tiếng Việt miễn phí cho tôi.

Mười một tháng sống ở Paris, mỗi ngày tôi cũng thường đến các chỗ buôn bán của người Việt để tiếp xúc với người Việt Nam nên trình độ tiếng Việt của tôi tiến triển rất nhanh. Một buổi sáng nọ tôi ngồi uống café gần tháp Eiffel, tôi thích thú khi nghe hai người thiếu nữ Việt Nam ngồi gần bàn tôi nói chuyện với nhau:

- Trái đất quả là tròn nên tao và mày mới được gặp lại nhau. Chắc mày còn nhớ, ngày xưa tao là con nhỏ hay phá phách. Còn ảnh là học sinh thành phố. Thường thì mỗi cuối tuần ảnh về thăm nhà. Ảnh và tao thường hẹn gặp nhau ở nhà ga để xem hoa. Hoa mimosa là loại hoa tao thích nhất. Cảnh trí ở quanh nhà ga thật đẹp và yên tĩnh. Đứng ở đó mình có thể nhìn thấy toàn vùng với những ngọn đồi trồng nhiều loại rau. Khi nghe ảnh nói ảnh sẽ qua đây làm việc với người chú của ảnh thì tao chấp nhận theo ảnh... Không ngờ vừa qua đến đây thì ảnh bị tai nạn rồi qua đời. Tao trở thành người bơ vơ nơi xứ lạ. Tao không có nghề chuyên môn nên phải làm đủ mọi công việc mới tạm sống qua ngày. Tao muốn về lại Việt Nam nhưng lại sợ bị chê cười. Nhìn các kiến trúc của nước Pháp làm tao nhớ đến cái nhà ga nhỏ ở quê tao quá. Theo tao thì đất nước mình may mắn được người Pháp đến khai phá. Nhờ họ mà nhiều kiến trúc được xây dựng lên và còn tồn tại đến bây giờ.

- Mày phải về. Mày đừng để ý đến những người chung quanh. Họ cười mặc họ. Mỗi người một hoàn cảnh. Mày chẳng may thì phải chịu vậy. Tao sợ rồi đây người ta sẽ xóa bỏ nhiều công trình xây dựng của Pháp. Người ta muốn xây dựng thành phố nhưng kiến thức hạn hẹp và không có kinh nghiệm...

Trái tim tôi đập mạnh. Đây là dịp để cho tôi trao đổi với người phụ nữ "hay phá phách lúc nhỏ". Và, cuối cùng thì tôi đã đạt được ý nguyện trong trường hợp như thế đó. Nàng tên Hoa và rất có duyên. Hoa còn trẻ. Hoa ba mươi bảy tuổi nhưng nhìn như cô gái hai mươi lăm. Khi biết tôi muốn đến thăm nước Việt Nam, Hoa đồng ý làm hướng dẫn viên và hứa sẽ đưa tôi về thăm quê của Hoa. Điều mà Hoa rất muốn và tôi cũng vừa biết trước đó.

- Em có những năm tháng tuổi thơ êm đềm và thật đẹp ở đây. Thành phố này được bác sĩ người Pháp tên là Yersen tìm ra và rồi người Pháp đã xây dựng lên.

Tôi rất vui khi đứng trước vườn hoa nhỏ trồng toàn hoa mimosa tại một nhà ga mà nay đã trở thành phế tích. Hoa chỉ tay về phía một căn nhà không còn mái mà chỉ còn bốn bức tường đá xanh, Hoa nói:

- Đó là nhà ga xe lửa Trạm Hành. Khi em sinh ra đời thì nhà ga và đường ray đã bị nhà cầm quyền phá bỏ rồi. Họ muốn lấy đường ray ở đây đưa qua làm đường xe lửa Xuyên Việt. Vì thiếu kiến thức và kinh nghiệm mà bị mất đi một công trình phải nói là vĩ đại. Nếu đường xe lửa và các nhà ga còn tồn tại đến ngày nay thì...

Hoa ngừng nói và hướng ánh mắt nhìn về phía các khu rừng có vẻ như tiếc nuối. Thấy vậy tôi nói về sự hiểu biết của tôi mà tôi đã đọc trong những quyển sách ở thư viện:

- Anh cũng có biết, có đọc qua sách... Những chuyến xe lửa chạy từ Phan Rang Tháp Chàm về thành phố Đà Lạt mà rất nhiều quãng đường có dốc thật cao phải nhờ đến đường răng cưa. Cảnh trí thật hùng vĩ và thật thơ mộng. Nếu như đường ray đừng bị phá bỏ thì Hoa và anh... và nhiều người sẽ được tận hưởng những kỳ công do chính con người tạo dựng nên.

Tôi quay nhìn qua vườn hoa mimosa và nhìn chung quanh. Tôi nhớ đến vườn hoa Luxembourg và những pho tượng trắng trong đó mà khi tôi ở Paris thì thường mỗi cuối tháng tôi vẫn đến đó. Mùa thu ở Paris... lá thu đầy trong vườn đã làm cho vườn hoa đẹp hơn.

Bây giờ đang là cuối mùa đông. Mùa xuân sắp đến cũng là mùa hoa mimosa gần tàn. Bất giác tôi lại nghĩ về tôi và về con người của miền Nam Việt Nam. Nếu không có những hành động khủng khiếp của những con người gọi là đồng chủng thì làm sao tôi và mấy triệu người phải bỏ nước ra đi; phải lưu lạc đến tận bên trời Âu và các nơi trên khắp quả địa cầu. Với cái tuổi hiện tại, tôi có cần phải đi tìm kiếm, phải tranh đấu... là điều cần thiết hay không. Tranh đấu cho mọi người được đối xử công bằng thì không bao giờ là không cần thiết và, cũng không hạn chế tuổi tác. Tôi thấy đời tôi gặp nhiều may mắn cũng như hôm nay khi đứng trước những cây hoa mimosa. Nhưng, rồi cũng sẽ tàn và sẽ chỉ còn lại những chám vàng. Tôi muốn nói điều gì đó mà tôi không thể diễn tả hay nói ra với Hoa được.

Mấy ngày qua Hoa đã đưa tôi đi khắp thành phố... trước khi đến chốn này, nơi mà ngày xưa Hoa đã tìm được tình yêu bên người thanh niên cùng xóm làng. Thung Lũng Tình Yêu ngày xưa có lẽ thơ mộng và đẹp lắm nên người xưa mới đặt cho cái tên thật lãng mạn như vậy. Nhưng, theo tôi thì Thung Lũng Tình Yêu hiện tại chỉ là... thung lũng của đồng tiền. Nơi đây chỉ còn... tình yêu lừa lọc và xảo trá thôi. Tôi không thể hình dung được cái thành phố rất đáng yêu này rồi sẽ ra sao khi mà Hoa cho tôi biết nhà cầm quyền đã quyết định phá một vài di tích để xây dựng lên thành phố công nghiệp. Có thể một lỗi lầm tai hại nữa lại được tái phạm sau cái lỗi lầm phá bỏ đường xe lửa Đà Lạt chăng?

Mặc dù mới đến thành phố này có mấy ngày nhưng, tôi mến thành phố này vì vậy mà tôi có cảm tưởng mình là người đã được sinh ra ở đây. Trước kia tôi thích món ăn Tàu nên tuần nào cũng phải đi ăn trong tiệm Tàu. Bây giờ thì tôi thích món ăn Việt hơn. Ít chất béo và lại có nhiều các loại rau. Tôi mê món chả giò cuốn với xà-lách. Và, vì mê món ăn này mà tôi nghiệm ra được một điều. Có nhiều - rất nhiều - người Việt Nam không hiểu thế nào về sự khác biệt của món ăn rất ngon và nổi tiếng này. Theo tôi hiểu thì, người miền Bắc gọi là nem, nem rán. Người miền Nam gọi là chả giò. Nem là tiếng đã được ghi trong tự điển Larousse. Tiếng Bắc đã gọi là chả thì trong đó không có rau, chỉ có thịt là phần lớn. Chả rán không có rau trong đó. Chả giò thì có rau như giá, cà rốt, củ sắn v.v... Người Trung gọi là chả ram vì ram tiếng Trung có nghĩa là chiên riu riu. Đầu tiên chiên lửa lớn cho nó săn mặt, sau đó bớt lửa, chiên cho tới chín. Chả ram thường có thêm tôm, vì suốt dọc bờ biển miền Trung không thiếu tôm.

Phi trường Liên Khương sáng hôm nay thật nhộn nhịp người đi người đến. Hai mươi ba ngày qua tôi đã thật sự được tận hưởng một cuộc sống trọn vẹn của một người Việt Nam trên quê hương của mình chứ không phải là du khách. Hoa đã hướng dẫn cho tôi rất tận tình nên tôi mới có cái cảm giác đó. Tôi hứa với Hoa là tôi sẽ mau trở lại đây thăm Hoa và thăm thành phố này. Hoa xúc động bắt tay tôi nhưng không nhìn tôi mà nhìn xuống chân. Chia tay thì có vui bao giờ nên tôi cũng im lặng. Nhưng, tôi biết tôi đang bỏ lại sau lưng một thành phố tuyệt đẹp và thơ mộng. Một thành phố nổi tiếng với những dinh thự và công trình đã làm nên tên tuổi của thành phố mà ai đã đến thăm một lần rồi sẽ luôn nhớ mãi trong đời.

Tôi thích cuộc sống nay đây mai đó nên thường phải đánh đổi nhiều thứ. Nhưng, hồi ức về ba mẹ... về hai người Hòa Lan đã bao bọc đã nuôi nấng tôi vẫn là niềm tin và hy vọng mỗi khi tôi bị thua thiệt hay thất bại về công việc nào đó. Lúc đó tôi thường nghĩ đến hai người, nghĩ đến khung cảnh gia đình đầm ấm thương yêu ngày nào. Đó là tất cả những gì còn lại để giúp tôi bước về phía trước./.

Topa (Hòa Lan)



XIN ĐỜI HÃY HỒN NHIÊN

Trương Phong Ba



*Nhiều khi muốn ngồi bên em uống một ly cà phê
Mặc thời gian trôi qua bình thân
Nhìn ra trời mây bay tản mạn
Nói vu vơ câu chuyện cuộc đời*

*Nắm tay em để khỏi chia rời
Dù rồi trong chốc lát rồi em cũng quay về phía ấy
Tôi biết em sẽ là như vậy
Mà chẳng cam lòng thôi mộng寐 về nhau*

*Phổ chạnh buồn cho những thương đau
Đôi mắt phổ ghen hờn tình nhân thương tưởng
Cũng xin em thôi đừng ngăn ngưng
Để phơi pha tình phiêu lãng hôm nào*

*Mai về sau đi về nẻo chiêm bao
Đời bụi gió phong trần mơn mõi
Dưới cỏ xanh nghe tiếng thăm thì em nói
Tự tình về miền viễn ngàn xa*

*Em thường nghĩ tôi người đàn ông trắng hoa
Mỗi khi đọc thơ tôi tìm em giận dỗi
Thích gặp nhau rồi em đi rất vội
Khéo chối từ ra về khỏi bịn rịn phải không?*

*Cuộc tình không thể mãi màu hồng
Đôi khi đau khổ cũng để cho yêu thương lớn dậy
Oan nghiệt là tai ương nhưng có thể là phúc vậy
Cứ để cuộc đời trôi em hãy sống hồn nhiên...*

Tuyến Hải Hành Mới, Vấn Chuyện Trên Tàu



Mấy năm qua tôi đi đi lại lại trên vùng Baltic và biển Bắc châu Âu, đã quen khí hậu nơi đó: mùa xuân gió mát, nắng ấm vào mùa hè và những ngày đầu thu. Rồi tới cuối thu sang đông thì gió, mưa, tiếp theo là băng, tuyết lạnh buốt da. Tôi rất thích cảnh rừng thông ngút ngàn và quý trọng đất nước con người trên bán đảo Scandinavia. Tuy nhiên dù cho những người dân nơi đó hiền hoà, thân thiện và cảnh nơi đó có đẹp như tranh vẽ mà cứ lẫn lộn hoài trong một vùng thì cũng thấy bình thường và nhàm chán. Cho nên khi nghe được đổi qua tàu khác, đi tuyến đường mới thì trong lòng tôi phấn khởi và vui tươi, cộng thêm háo hức. Dù sao đến một địa danh lạ, quang cảnh mới, con người khác vẫn thích thú hơn.

Từ hải cảng Rotterdam - Hoà Lan qua hải cảng Villagarcia - Tây Ban Nha mất hơn hai ngày hải hành. Suốt chuyến qua Tây Ban Nha tôi không tắt điện thoại, hể nghe tín hiệu, dù đương ngủ tôi cũng thức dậy xem để biết tàu chạy ngang một hải phận hay một địa danh nào. Khi tàu vô eo biển Manche, tôi thích thú ra boong đứng nhìn. Ban ngày thì lúc thấy bên này bờ là nước Anh, khi thấy bên kia bờ là nước Pháp. Ban đêm rất nhiều đèn của tàu buôn xuôi ngược và hợp cùng ánh sáng của những thành phố trên đất liền hiện ra từng chòm. Những chòm đèn gần thì ánh sáng toả nhiều màu sắc, xa thì nhấp nhá như đom đóm, xa hơn nữa thì ánh sáng hừng toả phía chơn trời. Tàu hải hành ra khơi, bốn phương là biển, nhưng ngồi trong phòng, không cần xem nhiệt kế, cũng cảm nhận được thời tiết thay đổi qua mỗi vĩ tuyến và nghe lòng háo hức lạ thường khi trông thấy một bán đảo hay một con voi xa mờ lấp thắp trên mặt nước. Nhứt là lúc chiều lên, khi mặt trời sắp lặn, nhìn được mặt trời tròn như cái mâm nung đỏ sắp chìm xuống viền nước phía trời Tây, lúc này mới thấy được thời gian trôi qua chậm chậm, tuy thấy chậm nhưng lơ là day qua, day lại thì nguyên cái mâm

đỏ biến mất tiêu. Giữa đại dương minh mông, bốn phương trời nước, sắc màu của không gian cũng dần thay đổi từ màu hồng sang màu xám, chẳng bao lâu bóng đêm tràn ngập và vài vì sao trên bầu trời hiện lên nhấp nhá.

Ông thuyền trưởng lái tàu từ hải cảng Rotterdam qua hải cảng Villagarcia xong ông trở về Hoà Lan. Hôm qua bà thuyền trưởng vừa đổi xuống thì cũng vừa lúc tàu khởi hành. Tới giờ ăn chiều bà xuống bắt tay tôi và khoe vừa đi tour Việt Nam mới về. Tôi hỏi bà đi từ đâu tới đâu. Bà nói, bà xuống phi trường Hà Nội nhưng trước tiên bà tham quan vịnh Hạ Long, Mai Châu rồi lần vô Hội An, Huế, Mũi Né, Hồ Chí Minh City, Cần Thơ xong ra Phú Quốc. Bà khen nước Việt Nam đẹp, người Việt Nam dễ thương, nhứt là xuống bến Ninh Kiều đi đò trên sông Cần Thơ và xem chợ nổi Cái Răng, bà rất thích sông nước và con người ở đây, ai gặp bà cũng vui vẻ cười chào. Những địa danh nổi tiếng tôi nghe đã quen, chỉ có Mai Châu thì tôi chưa nghe tới, tôi sợ bà nói lộn nên hỏi lại:

– Lai Châu hay Mai Châu?

Bà lấy giấy viết ra viết hai chữ Mai Châu có dấu rõ ràng rồi chia qua tôi xem. Bà cười cười, gạt gạt cái đầu ra vẻ hiểu biết và nói:

– Mai Châu là một làng nhỏ ở miền cao, phần đông người dân tộc thiểu số, sống bằng nghề dệt vải.

– Oh, đất nước, con người và văn hoá của nước tui mà tui hồng biết, vậy là bà biết nhiều hơn tui rồi.

Ngày đầu bà kể tôi nghe được bao nhiêu, nhưng rồi mạnh ai nấy làm việc đó. Những năm gần đây bạn đồng nghiệp của tôi đi tour, hay hải hành ghé Việt Nam, không gặp được thì thường gửi tin nhắn, khoe là được ghé Việt Nam. Hể gặp mặt là phấn khởi khoe, lúc nào tôi cũng nghe khen Việt Nam vui, ăn thức ăn ngon, cảnh đẹp lắm... Nhìn gương mặt hớn hở và nghe họ hả hê khoe khoang thành tích những chuyến du lịch, trong đầu tôi miên man suy nghĩ và thường hiện ra câu hỏi. Nếu những người này họ sống trong xã hội Việt Nam, cũng như những người dân bình thường nơi đó, thì họ có thời gian, tiền bạc để đi du lịch và thưởng thức những món ngon, những vẻ đẹp như họ đã được hưởng trọn vẹn trong chuyến đi hay không? Hay là tới lúc đó họ mới thấm thía câu 'có tiền mua tiên cũng được'? Chiếc Alinda chạy tuyến Villagarcia ra Santa Cruz, một hải cảng của đảo Tenerife, cùng với Las Palmas là quần đảo nằm về châu Phi nhưng thuộc vương quốc Tây Ban Nha. Xuống hàng tại cảng Villagarcia, chiều hoặc tối thứ sáu khởi hành, trưa thứ Hai ra tới Santa Cruz de Tenerife, thứ Ba qua Las Palmas lên hàng, xuống hàng

xong rồi trở về tới Villagarcia vào sáng thứ Sáu, như vậy chuyến ra, chuyến vô đúng một tuần lễ. Đúng một tuần tàu trở vô đất liền lúc khuya và neo trong vòm Villagarcia. Sáng lại tôi lên phòng lái mượn ống dòm. Bà thuyền trưởng thấy tôi phóng ống dòm nhìn những bè nuôi tôm, cá dọc theo bờ biển. Bà nói:

– Ở Phú Quốc cũng có nhiều bè nuôi tôm, cá.
– Ờ, đúng rồi, nhưng bà thấy bè ở đây có khác hơn ở Phú Quốc không?

– Bè nuôi tôm, cá là bè nuôi tôm, cá tui thấy khác gì đâu?

– Khác chớ, những bè nuôi tôm, cá ở Phú Quốc, nói chung là ở Việt Nam đều có cất chòi cho người ở canh chừng ăn trộm, bọn ăn trộm ban đêm chúng hay bơi xuống ra bè trộm cá hoặc phá phách. Có những bè cất chòi đủ cho cả một gia đình sống luôn trên đó. Cho nên từ bờ sông hay bờ biển nhìn ra những dãy bè trông giống như những căn nhà nhỏ nổi bình bồng trên mặt nước. Những bè nuôi cá, tôm bên này không có những căn chòi và cũng hông có người canh nên thấy nằm lè phè gần như ngang bằng mặt nước.

– Ờ ờ...

Tôi hỏi bà:

– Bà đi từ Bắc Việt vô Nam Việt bà có ấn tượng nào không?

– Oh, nhiều lắm như Vịnh Hạ Long cảnh đẹp, Mai Châu tui có mua được chiếc khăn choàng cổ vải rất mềm, rồi phố cổ Hội An, Huế, Mũi Né nơi nào thức ăn cũng ngon, nơi nào cũng hấp dẫn, chỗ nào tui cũng thích.

– Nhưng bà thấy chỗ nào ấn tượng nhất?

Bà chu cái mỏ, đưa tay lắc lắc ra chiều suy nghĩ, một chút sau bà nói:

– Phú Quốc, chỗ người ta phơi cá cơm và hăng nước mắm thú vị kinh khủng...

Đoạn bà kể tôi nghe chuyện bà tham quan hăng nước mắm và cách người ta phơi cá cơm. Bà có mua mấy bọc cá cơm khô và hai chai nước mắm, bà nói nặng quá bà hông mua được nhiều, bà khen:

– Đảo Phú Quốc rất đẹp...

Nói tới đây chợt có tiếng gọi của văn phòng bên cảng, bà bắt ống nghe. Thấy bà bận nói chuyện, tôi bỏ đi xuống tầng dưới và ra boong đứng hóng gió.

Mùa xuân Âu Châu nơi nào cũng mát mẻ và bình minh chuyển màu cũng rất nhanh. Khi mặt trời thông thả nhô lên và soi hừng đồi núi nằm lưng lửng trong một vịnh nhỏ thông ra Đại Tây Dương. Mực nước biển sâu, trong xanh và gió xuân nhẹ nhàng thổi tạt sóng nước gợn gợn đủ để nhấp nhô những chiếc bè nuôi cá của dân ngư thả neo bành bồng dọc ngang trên mặt nước. Trong khi tôi đứng nhìn những bè cá và cảnh mặt trời lên, thì nghe tiếng máy tàu nổ. Viên

thuyền phó người Lithuania từ trên đi xuống, thấy tôi đứng hán dừng lại, đi tới bên tôi, chào và nói:

– Tàu sắp nhỏ neo.

– Oh! Có chuyện gì không?

Tiếp theo hán hỏi:

– Nhỏ neo xong tui vô ăn sáng, ông chiên cho tui hai cái trứng được hông?

– Dĩ nhiên.

Qui chế ăn uống mỗi ngày trên tàu Hoà Lan, ontbijt tiếng hoà Lan là ăn sáng, bữa ăn sáng trên tàu có bánh mì, bơ, thịt nguội, phó mát, trứng gà, sữa, nước trái cây, trà và cà phê. Nếu hôm qua còn dư cơm nguội, tôi đem chiên với trứng hoặc xào mì gói cho người In Đô hoặc người nào hông ăn được bánh mì. Maaltijd là ăn trưa, bữa trưa là bữa ăn chính có súp, rau, thịt, khoai tây, cơm và đồ tráng miệng có trái cây tươi, trái cây đóng hộp, yoghurt, pudding hoặc kem. Diner là ăn chiều, bữa ăn chiều dọn bàn cũng giống như bữa điểm tâm và ăn đồ ăn dư của bữa trưa còn lại hoặc thêm xúc xích, hamburger, pizza... Hôm nào siêng tôi làm món chả giò, gần bốn mươi năm nấu cho nhiều giống dân và nhiều hạng người ăn, tôi chưa từng nghe dân nước nào, hạng người nào chê món chả giò Việt Nam (Vietnamese loempia) là dở hết.

Hỏi tôi còn phụ bếp, nhiều đầu bếp nấu nhiều món không hợp khẩu vị dân tứ xứ làm thủy thủ đoàn ăn hông được, thức ăn dư rất nhiều, đầu bếp kêu tôi bụng những thức ăn dư đồ bỏ. Mỗi lần bụng thức ăn đem đồ, tôi không cảm được nước mắt. Tôi nhớ lại quê hương tôi trong những ngày chiến tranh, chạy giặc phải ăn cháo loãng và những ngày vượt biển tị nạn Cộng Sản sau này. Trên bước đường gian khổ, hông có đồ ăn, nhiều người chết đói, thậm chí đói quá người còn sống ăn thịt người đã chết. Cho nên khi làm đầu bếp, tôi tìm tòi học hỏi, lựa chọn chế biến những món ăn nào nhiều người có thể ăn được. Dĩ nhiên nấu cho tập thể ăn, hông tránh được thức ăn thừa, nhưng tôi cố gắng làm sao cho thức ăn dư càng ít càng tốt. Cho tới nay, hơn bốn mươi năm làm bếp tàu buôn, tôi rất hài lòng công việc của mình và lương tâm tôi cũng hông bị ray rức vì tôi biết độ số lượng nấu cho bao nhiêu người ăn và ra menu hợp khẩu vị nhiều người, cho nên mỗi ngày thức ăn thừa rất ít, thường là ngày nào hết ngày nấy, có khi ngon miệng bà con hỏi thêm, ít khi thức ăn bị đồ bỏ. Hông phải chỉ pha chế nấu nướng cho ngon, đầu bếp cũng cần để ý văn hoá ăn uống của mỗi người và mỗi vùng nữa. Nếu đầu bếp được thủy thủ đoàn quý mến thì chuyện đó ký về văn hoá, chủng tộc cũng giảm đi, ít ra chỉ là bề mặt.

Có lẽ nhờ để ý học hỏi, dần dà tôi khám phá ra, không khí trên tàu vui hay buồn một phần cũng

do đầu bếp, ngoài cách ăn uống khác nhau, tánh tình, ý tưởng của mỗi dân tộc cũng khác nhau và con người khó hoà hợp với nhau lắm. Nhứt là những người lớn tuổi, như viên thuyền phó trong chuyến đi này, hần nhỏ hơn tôi vài ba tuổi, muốn ăn giờ nào thì ăn, uống giờ nào thì uống, hổng giờ giấc gì ráo và không khi nào ngồi bàn ăn chung với ai hết. Thuyền trưởng người Hoà Lan cũng chịu thua hần luôn. Trước kia gặp thành phần như viên thuyền phó tôi khó chịu lắm, nhưng hổng lẽ mỗi lần đụng chuyện mỗi lần chửi bới, chẳng ra thể thống gì hết. Tôi mới nghĩ ra cách, sau giờ ăn tôi để phần ăn của những người chưa ăn ra ngoài và nói với họ muốn ăn giờ nào thì tự lấy ăn nhưng phải rửa đĩa sạch sẽ và dọn dẹp cho gọn gàng, tưởng làm cách đó là ổn, nhưng phiền cái là thặng tới trước lấy nhiều quá, có khi lấy sạch luôn, thặng tới sau hổng có ăn rồi cũng tìm tôi mắng vốn. Thấy vậy tôi mới chia phần ăn ra mỗi người một đĩa, bao giấy kiếng lại rồi để ra bàn, cách này coi vậy mà hữu hiệu và cũng từ đó cho tới nay tôi mới được yên thân. Hôm rồi ngồi nói chuyện chơi với viên thuyền phó, thấy không khí vui vẻ, tôi mới hỏi hần:

– Bên nước ông giờ giấc ăn uống thế nào?

Hần lắc đầu nói:

– Muốn ăn giờ nào cũng được, đói giờ nào ăn giờ đó.

– Ai cũng vậy sao?

– Ờ, tất cả mọi người.

Tôi cười thành tiếng:

– Oh! Thiệt hông cha nội?

– Thiệt mà.

– Nếu đi tuyến đường sang Mỹ, mỗi khi qua một vĩ tuyến, thay đổi giờ giấc ông làm sao?

Hần nhún vai:

– Thì cũng vậy, khi nào đói thì ăn.

Hần rất thích thịt gà, hôm nào làm gà chiên, gà luộc, gà kho, nói chung món nào cũng được miễn là gà, người khác ăn dư ra bao nhiêu hần đớp hết bấy nhiêu.

Thấy vậy tôi hỏi:

– Bộ ở nước ông hổng có thịt nào khác hơn gà sao?

Ông trả lời:

– Có chứ, nhưng gà ở bên nước tui rẻ tiền hơn những thứ thịt khác.

Thiệt tình mà nói, nói chuyện với những người này khó tin và khó hiểu họ lắm. Ăn, uống tùy tiện, nói sao họ cũng nói được hết.

Trước đây thì đầu bếp ghi đơn đặt thực phẩm đưa thuyền trưởng đặt mua, có khi thuyền trưởng và đầu bếp cùng đi siêu thị mua thêm rau cải và trái cây tươi. Mỗi tháng đặt hàng một lần, đầu bếp tự phân chia làm sao đủ trong một tháng cho tuyến đường gần, ba tháng cho chuyến đi

xa. Ngoại trừ những tuyến đường xa, không mua được rau tươi thì ăn đồ đông đá, nếu đầu bếp kinh nghiệm, khéo tay thì chế biến đồ đông đá ra những món ăn cũng ngon lành.

Tôi còn nhớ hồi bốn mươi năm trước, lúc đó thủy thủ đoàn người In đơ, Tây Ban Nha, còn officers là người Hoà Lan, đầu bếp người Hoà Lan và người Cape Verde. Không hiểu sao hồi đó người cung cấp thực phẩm chất lượng rất tốt và một hai tuần thuyền trưởng đưa tiền cho đầu bếp mua thêm rau và trái cây tươi. Còn rượu nho, rượu mạnh, bia, nước lọc, nước ngọt, thuốc lá những thứ này thì thủy thủ tự trả tiền với giá miễn thuế, lúc nào trên tàu cũng đầy đủ. Từ ngày những người Nga và những người Đông Âu sang làm việc, nhứt là người Nga, họ uống rượu say rồi phá phách nhiều quá, có người say xỉn gây lộn sao đó rồi đổ dầu, châm lửa đốt tàu, vì vậy công ty cấm không cho dự trữ rượu mạnh trên tàu. Và cũng từ đó cho tới bây giờ, thức ăn tuy không thiếu nhưng những món thịt mắc tiền và loại thịt bò bit tết công ty cũng không cho đặt nữa. Bị công ty giảm phần ăn và đầu bếp cũng hổng còn được đi chợ mua thêm rau, trái cây tươi nữa. Thực phẩm mỗi tháng lấy một lần, dĩ nhiên đầu bếp ghi đơn đặt hàng, đưa thuyền trưởng gửi về công ty đặt, chớ thuyền trưởng không trực tiếp đặt như trước kia. Theo tôi thì khắp thế giới này bọn phân phối thực phẩm cho tàu buôn hổng có người nào lương thiện hết, ngoài rau và trái cây tươi họ làm mật để giữ mối ra, còn lại những thứ khác như thịt bò đông đá thì gân, mỡ nhiều hơn thịt và dai như vỏ bánh xe, heo tuy không dai nhưng thịt ít mỡ nhiều, đồ đóng hộp và đông đá thường là những thứ gần hết hạn. Hôm rồi ông thợ máy người Ukraine cầm miếng thịt heo ba chỉ muối rất mặn đem xuống đưa cho tôi và nói:

– Vợ tui làm cho tui đem theo, nhưng ông nấu lúc nào tui cũng ăn no nên tui hổng cần nữa, ông lấy làm gì thì làm.

Tôi hỏi:

– Bộ vợ ông sợ trên tàu thiếu thịt hả?

Ông nhún vai:

– Có nhiều tàu hổng có thịt heo.

– Cái này làm gì ăn?

– Hổng làm gì hết, để vậy ăn.

– Oh!

Theo tôi biết người Ukraine và người Nga có món cá thu muối trộn gia vị ăn sống, bây giờ tôi mới biết thêm món thịt ba rọi muối, gia vị rất nặng mùi, họ cũng ăn sống luôn. Tôi cũng có nghe nhiều thủy thủ tàu khác, nước khác, công ty khác than phiền trên tàu có khi bị thiếu đồ ăn. Cả đời làm bếp cho tàu Hoà Lan, thức ăn trên tàu dạo sau này tuy chất lượng có hơi kém, nhưng tàu nào dự trữ thức ăn cũng dư, không bao giờ

thiếu. Vậy mà những bữa ăn dọn ra đầy bàn, người Hoà Lan thì vào ngồi ăn, ít có người vào bếp hỏi món này món kia và cũng hổng dám chê khen, trứng gà thì người Hoà Lan ăn rất ít, có người hổng ăn. Những người Nga và Đông Âu thì thường xông vào bếp, đòi này, đòi nọ và kéo nài thêm một hai cái trứng chiên, trứng luộc. Họ cũng biết menu của một ngày giống nhau vậy mà thỉnh thoảng có người vô bếp hỏi:

– Bếp, ông có món nào khác không?

Khi tôi hỏi lại:

– Món gì?

Thì họ đừ cái bản mặt ra lắc đầu nói hổng biết. Nhứt là những người cỡ tuổi tôi, còn ảnh hưởng cái văn hoá nước Nga thời Cộng Sản. Cái văn hoá tham ăn, keo kiệt, nhỏ nhen và ích kỷ. Mặt mày lúc nào cũng nặng chịt nhăn nhó khó chịu, hễ mở miệng ra thì dùng ngôn ngữ tuyên truyền, phóng đại, nói sai sự thật mà hổng biết ngượng. Dân chúng nghèo thiếu thốn, vậy mà nói ra cái gì bên nước họ cũng có hết. Người thất nghiệp thì đi khắp thế giới tìm việc làm, ai hỏi tới thì nói ở nước họ việc làm thiếu gì. Thật ra thì tôi cũng có một số bạn trẻ người Nga, họ sống rất văn minh, những người này còn trẻ, hội nhập với thế giới tự do rất nhanh nên tánh tình cởi mở, thân thiện và dễ gần gũi hơn. Có lần tôi nói với viên thuyền phó người Nga:

– Người Nga mày phần đông gương mặt lúc nào cũng buồn bã, ít khi cười tươi.

Nó tươi cười và nói:

– Hồi đó dân nước tui, nếu ai mà thoải mái vui vẻ cười tươi thì bị nghi ngờ, hoặc nói thật lòng đôi khi bị đi tù, nên họ làm lì chịu đựng riết rồi thành thói quen.

“Làm lì chịu đựng riết rồi thành thói quen.” Câu nói của viên thuyền phó làm tôi chạnh lòng và cảm thấy buồn buồn. Sao mà giống y chang ở nước tôi! Quả thật xã hội nào, con người đó. Cũng từ đó trở đi tôi thay đổi cách nhìn và mặc cỡ không dám trêu chọc và phê bình, chê bai đất nước con người bất cứ ở nơi đâu.

Những năm sau này thủy thủ tạp nhạp nhiều hơn. Mặc dù tôi hổng còn trẻ trung nữa, nhưng tôi thích tiếp cận với mấy đứa nhỏ, cũng nhờ thân thiện với chúng nên tôi mới thấy được sự tiến bộ và sự đổi thay trên thế giới này. Dần dà tôi cũng quen với mọi đổi thay trong cuộc sống, cho nên đi tới một đất nước lạ, gặp con người mới hoặc hoàn cảnh khác hay thời tiết biến chuyển, tôi thích nghi rất dễ dàng. Có lẽ đây là nguyên nhân do cuộc sống luôn xô dịch của tôi và cũng có lẽ là do càng lớn tuổi trải nghiệm càng nhiều nên tôi nhìn cuộc đời thông thoáng hơn.

Nguyễn Lê Hồng Hưng

Santa Cruz De Tenerife 10-6-2019

Nhà hàng Deli Tasty



**Cần 2 nhân viên giúp việc nhà bếp
và 2 nhân viên phục vụ khách (chạy
bàn).**

Mọi chi tiết xin liên qua địa chỉ:

Deli Tasty

Meent 40

3011 JL Rotterdam

Email: naambestelling@live.nl

M: 010-4111116

Vliet Service



Reparatie van koelcel, vriescel,
koelapparatuur, airco, softijsmachine,
ventilatie, Keuken afzuigventilatie,
verwarming ketels, geyser, boiler, friteuse,
opwarming- apparatuur, magnetron,
oven, vaat wasmachine, gasapparatuur,
koffie-espresso, luchtbehandelingkast, zak
filters, koolstof filters.

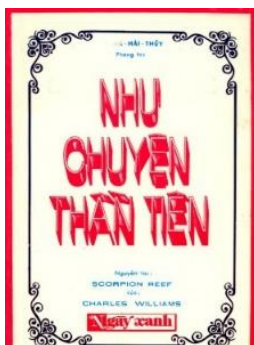
**Verkoop van horeca-
apparatuur.**

Contact dhr Vliet Nguyen

Tel. 030-2688630

Mob. 06-44464380

Như Chuyện Thần Tiên



Nguyên tác : The
Scorpion Reef

Hoàng Hải Thủy

Chương 4

Tôi nhìn theo nàng uyển chuyển đi về chỗ đậu chiếc Falcon. Một phút sau nàng đã không còn bên tôi nữa. Gió biển thổi mạnh nhưng tôi vẫn như ngửi thấy mùi hương của nàng phảng phất quanh tôi. Tôi đứng dậy đi vài bước vu vơ. Giờ này hãy còn sớm quá, tôi chưa muốn trở về căn phòng cô độc trợ trợ của tôi ở một căn nhà lầu gần bến tàu. Tôi trở vào quầy và gọi rượu uống.

Và hình ảnh nàng ám ảnh tôi mãi, nhiều tưởng tượng đến với tôi làm cho tôi rạo rức. Tôi hiểu trường hợp của tôi vẫn đề chỉ là đã lâu rồi tôi không gần đàn bà, không giải quyết sinh lý. Nay một người đàn bà quyền rũ làm nổi dậy sự thèm muốn xác thịt đó trong tôi. Tôi chỉ cần một người đàn bà. Tôi nghĩ đến chuyện đi tìm vài người đàn bà chơi bời tôi quen trong thành phố, nhưng không hiểu vì sao tôi cứ ngồi chết ở quán nước bên bãi vắng này.

Chợt nhớ rằng tôi đói. Từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì, tôi gọi thức ăn và ngồi nhẩn nha uống rượu một mình, ăn một mình. Trí óc tôi không cần suy nghĩ về Diễm Lan. Bất cứ tôi nghĩ đến việc gì, dòng tư tưởng của tôi rồi cũng đưa tôi về Diễm Lan.

Tôi tự nhủ : “Mình chẳng biết gì nhiều về người đàn bà ấy, ngoài việc nàng đã có chồng và chồng nàng dính líu với một bọn côn đồ, bị bọn chúng tìm bắt và chồng nàng đang phải lánh mặt, phải trốn tránh. Nàng thật đẹp và quyền rũ nhưng nàng đâu có phải là người đàn bà đẹp, đa tình đầu tiên mình gặp trong đời ? Mình đã 36 tuổi rồi, đã một đời vợ... Mình đâu còn non dại gì mà hoảng hốt nao loạn vì sự xuất hiện của một người đàn bà ? “

Rồi tôi nghĩ đến cái việc tôi được đề nghị làm. Tất nhiên đó là việc khó, nhưng cũng không khó khăn quá lắm. Nếu không khó khăn, người ta đã chẳng phải nhờ đến tôi. Nếu Vũ Dương, biết rõ

chỗ phi cơ rơi, hoặc giả nếu y ghi sai địa điểm cũng chẳng sao — việc không tìm được xác phi cơ sẽ không phải là lỗi ở tôi — chuyến đi và tìm vớt sẽ kéo dài nhiều lắm là một tháng. Ba mươi ngày sống trên du thuyền giữa biển với Diễm Lan và chồng nàng. Ba người, hai gã đàn ông và một ả đàn bà trên du thuyền. Nếu không có anh chồng nàng thì đẹp quá. Tôi tự cười tôi ngần ngại với ý nghĩ đó. Ở đời, nếu những ước ao của chúng ta thành sự thật thì... loạn.

Ba mươi ngày trên mặt biển với vợ chồng nàng rồi tôi sẽ trở thành chủ nhân chiếc du thuyền lý tưởng. Và 5,000 đô la ? Cuộc đời quá đẹp, tôi được đãi thọ quá hậu. Tôi còn đòi hỏi gì nữa ? Với số tiền ấy, và chiếc du thuyền, tôi có thể thực hiện được chuyến đi vòng quanh thế giới. Đi trong hai năm cũng chưa tiêu hết tiền. Tôi sẽ tới những hải cảng lạ không có cả tên trên bản đồ thế giới. Và tôi sẽ có điều kiện viết du ký. Viết vẫn là giấc mộng đẹp nhất trong những giấc mộng đẹp của tôi. Tôi vẫn nghĩ tôi là một văn sĩ chưa viết và loại văn tôi thích viết nhất là du ký.

Tám giờ tối, tôi rời quán nước và đi lang thang ven biển. Vào khoảng mười giờ đêm, tôi về tới bến tàu. Tôi sống trên căn phòng ở trên lầu một căn nhà sau kho hàng Thanh Long. Căn nhà này nằm trong vòng rào của kho hàng và phải đi qua cổng có người gác cửa kho hàng. Khi tôi về tới đó, ông Tám — Ông già gác kho ban đêm — ra hiệu cho tôi vào trạm gác của ông. Ông Tám ngồi buồn nên thích nói chuyện, thích nhậu lai rai. Nhưng tối buồn, tôi vẫn ra đây ngồi uống la-ve, đánh cờ tướng với ông cho qua thời gian.

- Ông Chương.. — Ông bảo tôi — Có người tới tìm ông. Vẫn còn chờ ông trong đó..

Tôi nghĩ ngay đến Diễm Lan:

- Người đến tìm tôi là đàn ông hay đàn bà ? Tôi hỏi lại.

- Đàn ông. Người lạ. Mới tới đây lần đầu. Không phải bạn quen của ông đâu. Y có nói với tôi là y muốn nhờ ông một việc gì đó.

Mười giờ đêm rồi, nếu có người nào cần tôi và chịu khó chờ tôi đến giờ này chắc phải là việc quan trọng. Nhưng phòng tôi khoá cửa, hẳn chờ tôi ở đâu ? Ông Tám như đoán biết ý nghĩ của tôi nên nói ngay :

- Y có xe hơi. Y nói y sẽ ngồi trong xe chờ ông.

Tôi đi qua sân xi-măng và vòng ra đằng sau kho hàng. Nơi đây khuất và đầy bóng tối. Bên chiếc xe camionette của Các và tôi có một chiếc xe hơi lạ. Tôi biết đó là xe của ông khách quý nào đó

đến tìm tôi. Qua làn kiến xe, tôi trông thấy trong xe có đốm lửa thuốc lá đỏ.

Tôi vừa huýt gió vừa đi đến chiếc xe hơi. Đốm lửa đỏ trong xe cũng chuyển động. Người ngồi trong xe bước ra. Khi nhận ra người đó là ai, tiếng huýt gió tự động tắt trên môi tôi.

Người đến tìm tôi và chịu khó chờ tôi đến giờ này là tên Trâu Lăn — Quý Xe Tăng, cựu võ sĩ Quyền Anh nhà nghề — tên côn đồ đã đánh Diễm Lan và bị tôi tấn công bất ngờ hồi trưa nay trong căn nhà mát bên hồ nước. Nơi đây tuy nhiều bóng tối nhưng tôi vẫn nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn và căm thù của gã sáng trong khuôn mặt sần sùi. Về khựng lại ngạc nhiên của tôi làm cho gã thích thú. Thân nhiên chậm rãi, gã cất giọng khàn khàn :

- Chú mày không ngờ thằng đến lại là tao hả ? Sự ngạc nhiên làm tôi quên đề phòng. Tôi hỏi gã

- .. Tìm làm gì ?

Gã cười phè phè:

- Có chuyện cần đến chú mày thì tao mới đến chứ. Chuyện quan trọng. Ông chủ cần cho chú mày coi cái này.

Gã quăng điều thuốc đi và thò tay vào túi áo, đồng thời gã bước đến gần tôi. Đột nhiên, hai nắm tay gã vung ra và nhanh như chớp gã đấm liền tôi hai trái vào bụng. Trái đấm thứ ba của gã là một quả direct tay mặt tổng thẳng vào mặt tôi...

Nếu trúng quả direct đó, chắc chắn tôi phải ngất. Nhưng phản ứng của tôi tuy đến chậm nhưng vẫn đến. Kinh nghiệm cận chiến của tôi từ những ngày sống trong quân ngũ giúp tôi ngã được ra đằng sau và trái đấm của Trâu Lăn bay sát mặt tôi. Nhưng cánh tay của gã cũng chạm vào mặt tôi và tôi ngã ngửa xuống đồng dây chấu.

Những cú đấm cũng làm tôi choáng váng. Tôi nhìn lên. Trâu Lăn đứng dang hai chân trên tôi và gã cười hềnh hếch:

- Ông chủ là toa. Biết chưa ? Ông chủ đến cho mày một bài học về phép lịch sự. Không thằng nào đụng đến ông chủ mà không bị vỡ mặt. Hồi này, trước mặt dĩ, mày hào hùng lắm kia mà ? Gã thò tay ra ngoắc ngoắc :

- Đứng lên con. Đứng lên ông cho con bài học. Ông không ưa đánh những thằng nằm dưới chân ông.

Tôi nhớ lại cũng bàn tay lớn tướng như cái quạt nan đó của gã đã tát vào má Diễm Lan, chính gã là thằng đã chặn đầu gối lên lòng Diễm Lan giữ

nàng ngồi chặt trên ghế để hành hạ nàng. Và tôi điên lên. Tôi đã dợm chồm lên nhưng ngay lúc đó, ý nghĩ nếu không đối phó khéo léo, tôi sẽ bị gã đánh như tử đến phải đi nằm nhà thương đêm nay làm tôi tỉnh lại. Đánh thì phải đánh rồi, nhưng gã là võ sĩ nhà nghề, gã lại khoẻ hơn tôi quá nhiều, và gã nhất định đánh cho tôi phải mang thương tích...

Tôi chỉ có một lợi điểm hơn Trâu Lăn. Đó là điểm gã không biết tôi từng ở trong đoàn Người Nhái và từng được huấn luyện về cận chiến như một Biệt Kích. Gã coi thường tôi và gã nghĩ rằng đêm nay gã sẽ nện cho tôi một trận thỏa thích. Tôi cần cho gã tin tưởng hơn như thế.

Cách hay nhất để gã coi thường tôi là dùng Quyền Anh đối phó gã. Đánh Boxe, tất nhiên tôi phải thua. Gã đứng dạng chân chờ tôi đứng dậy mới đánh. Gã có quyền tỏ ra anh hùng.

Tôi xông tới dùng thế Quyền Anh đánh gã và lãnh thêm một cú móc, một cú suynh. Tôi chỉ cố gắng tránh đòn để gã đấm trúng mặt. Bị một đấm tóa đom đóm mắt là sau đó có giờ đòn giang hồ ra cũng đi đứt. Gã cười hềnh hếch và lại đứng thủ thế chờ cho tôi lồm cồm bò dậy. Gã như con mèo vờn con chuột.

Nhập nội lần thứ ba, tôi mới giờ ngón nghề. Tôi bắt được tay phải của gã và gã không hiểu tôi đánh đòn gì mà lại quay lưng lại áp vào ngực gã. Trước khi quật gã qua vai, tôi đánh cùi chỏ tay trái vào bụng gã. Hự. Gã học lên trên vai tôi và lãnh đòn. Nhưng gã nặng quá. Để gã tới trăm ký. Lâu rồi tôi không dượt nên đòn quật qua vai tôi chỉ đủ sức liệng gã ngã vào đồng dây chấu và dây xích ở góc sân.

Không ngờ ăn đòn, như con trâu điên gã vùng dậy. Gã nhào đến tôi, hùng hục nhào đến không khác gì cái xe tăng. Tôi cũng đã nóng mắt lên, không còn tránh đòn hay giả vờ nữa, tôi dùng hết sức đánh lại. Gã đấm quá mạnh. Tay tôi đã gạt được quyền của gã nhưng vẫn bị trúng quyền vào vai. Cú đấm làm tôi lạng người ra đằng sau. Chân tôi vướng vào đồng dây sắt và tôi ngã ngửa...

Không còn anh hùng chờ tôi đứng lên nữa. Trâu Lăn nhảy tới đá tôi. Tôi tránh được cú đá thứ nhất và bắt được chân gã khi gã đá tôi cú thứ hai. Lấy hết sức, tôi hất mạnh gã. Gã mất đà loạng choạng. Đến lượt tôi nhảy mạnh đá vào bụng gã.

Nơi chúng tôi đánh nhau bây giờ là sát mé sân kho. Bên dưới là biển. Nước thủy triều đã rút và

từ trên sân này xuống mặt nước cao tới 4 thước. Trâu Lăn ngã từ trên sân xuống biển. Nhưng trước khi rơi xuống mặt nước, đầu gã đập vào thành sắt của chiếc tàu không người đạu ngay đó. Như trong cơn ác mộng tôi nghe tiếng xương sọ đập rộp vào thành sắt rồi Trâu Lăn rơi ùm xuống nước...

Gã chìm mất luôn...

Đứng bên trên, tôi vừa thở vừa nhìn xuống, chờ đợi thấy gã nổi lên. Trên mặt nước màu đen loáng ánh đèn, tôi chỉ thấy những bọt nước òng ọc theo nhau nổi lên nhưng không thấy người...

Chỉ có những ý nghĩ hoảng loạn trong tôi nổi lên. Tôi có thể đánh nhau với Trâu Lăn, gã có thể nện cho tôi một trận như tử phải đi nằm nhà thương hoặc ngược lại nhưng tôi không thể đánh chết gã. Gã mà chết vì thương tích, trận đánh lộn sẽ trở thành án mạng và tôi trở thành sát nhân. Khi té xuống, đầu va phải thành tàu dưới kia, Trâu Lăn đã ngất đi và gã sẽ chết chìm dưới đó nếu tôi không nhảy xuống cứu được gã lên.

Tôi đã biết rõ mực nước ở bến tàu này. Chỗ này rất sâu. Vào giờ này tuy nước thủy triều xuống nơi này vẫn còn sâu tới 10 thước từ mặt nước xuống dưới đáy.

Trâu Lăn nặng lắm. Tôi lại không biết chắc gã đang nằm đúng chỗ nào. Cần có bình dưỡng khí mới có thể mang gã lên được. Nhưng đến lúc đó tôi mới chợt nhớ là bình dưỡng khí nhỏ của tôi cùng kiến đeo mắt còn nằm trong thùng xe của Diễm Lan. Nếu chạy vào mở kho lấy bình dưỡng khí lớn ra dùng, phải nhanh lắm là 10 phút tôi mới lặn xuống được, 10 phút thì gã chết trương lên rồi còn gì.

Ý nghĩ Trâu Lăn chết dưới đó làm tôi như người bị điện giật. Tôi chỉ kịp cầm chiếc đèn bấm chuyên dùng dưới nước để trên sàn tàu và nhảy xuống nước. Đúng như tôi nghĩ chỗ này nước thật sâu. Dưới đáy đầy những cọc sắt dây thép và hàng trăm thứ không tên khác.

Tôi tìm thấy Trâu Lăn nhanh hơn tôi tưởng.

Gã nằm ngửa, dựa lưng vào một thành xi-măng, không cần sờ tay vào người gã, tôi đã biết là gã đã chết. Từ mái tóc gã một vệt mờ bốc lên. Đó là máu...

o o o

Tôi không biết tôi nổi lên mặt nước vào lúc nào...

Khi tỉnh lại tôi thấy tôi quì gối trên sàn xi-măng giữa một vũng nước. Và tôi nghĩ ngay tới cái chết của Trâu Lăn cùng hậu quả của nó.

Tôi không cố ý giết gã, nhưng cố ý hay không thì quan trọng gì ? Pháp luật chỉ biết rằng tôi đánh gã và gã chết. Luật pháp có danh từ riêng để chỉ trường hợp này. Và một án tù thích nghi. Năm năm hay mười năm gì đó.

Nhưng người chết đã chết rồi. Bây giờ tôi có than khóc hay hối hận mấy nữa cũng vậy mà thôi. Tôi mệt mỏi ngồi dậy. Đến lúc đó một ý nghĩ khác đến làm tôi choáng váng : Diễm Lan. Tôi phạm tội giết người vì nàng. Nếu sáng nay nàng đừng tới tìm tôi, nếu tôi đừng theo nàng tới căn nhà bên hồ và chạm trán hai tên côn đồ này, giờ này tôi đã yên lành nằm ngủ. Hoặc đi tìm một chị đàn bà trong thành phố đề nghị làm một cuộc ái ân còm... Tất cả đều có nguyên nhân từ Diễm Lan.

Và điều làm tôi ngạc nhiên là tôi không giận trách gì nàng. Tôi thấy lo cho nàng, và lo cả cho tôi khi nghĩ đến việc nàng nhờ tôi, đến hy vọng thoát thân nàng đặt ở tôi và phản ứng của bọn côn đồ đồng đảng với tên Trâu Lăn. Không có tôi, Diễm Lan không thể thoát được. Và bọn côn đồ chắc chắn sẽ giết tôi khi chúng biết tôi đã đánh chết tên Trâu Lăn anh em của chúng.

Tôi phải làm sao bây giờ ?

Tôi sẽ không báo cho cảnh sát biết về cái chết của Trâu Lăn. Tôi không hào hứng gì khi thấy gã chết nhưng phần nào lỗi cũng ở gã. Nếu gã đừng hung hăng tới đây. Tôi cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm một thuở giúp tôi làm chủ được chiếc du thuyền. Tôi bỗng nhận thấy rõ hơn ai hết rằng chỉ có cộng tác với Diễm Lan tôi mới thoát ra được ngõ bí này.

Nhưng dù có cộng tác với Diễm Lan, dù không có chuyện gì bất trắc xảy ra, chúng tôi cũng chưa thể đi ngay được. Việc mua tàu, làm giấy, sửa lại tàu cũng phải mất nửa tháng là nhanh lắm. Mà xác Trâu Lăn thì chỉ ngày mai, ngày mốt là nổi lên. Ông Tám gác đàn là người biết gã vào đâu chờ gặp tôi. Ông Tám sẽ khai chuyện đó với cảnh sát và người bị tình nghi là thủ phạm thứ nhất mà các anh Cóm vỗ vắn là tôi. Trên mặt tôi, trên hai tay tôi lại có nhiều vết xây sát chứng tỏ tôi vừa qua một trận ẩu đả dữ dội. Chẳng cần phải tìm hiểu người ta cũng biết ngay tôi là thủ phạm.

Phải có một biện pháp nào giúp tôi chạy tội chứ ? Tôi đi lên bến, tôi móc gói thuốc lá trong túi áo và đốt một điếu. Tôi ngồi xuống góc sân, tôi vừa hút thuốc vừa suy nghĩ. Cảnh vật quanh tôi vẫn yên lặng, vắng vẻ và không có gì lạ. Ông Tám

chắc đang ngủ gật ngoài kia. Nơi đây xa với chỗ ông ngồi gác, ông ta lại hơi nặng tai, chắc chắn ông không biết có trận đánh nhau trong này. Nếu biết ông ta đã mò vào coi rồi.

Tôi suy nghĩ thật gấp để tìm một lối thoát. Tôi có thể giữ cho xác Trâu Lăn không nổi lên mặt nước bằng cách đem dây chèo xuống buộc chặt xác gã vào những thân cột sắt dưới đó. Gã có thể nằm ở dưới đó cả mười năm cũng không ai biết. Chỉ cần một năm thôi, khi tôi đã đi khỏi đây và sau mười hai tháng, nếu người ta có tìm thấy bộ xương dưới biển, sẽ không còn ai nhớ đến tôi. Ông Tám gác đàn cũng đã quên vụ đêm nay nếu tới ngày đó ông còn làm gác đàn ở đây.

Tôi nhớ đến chiếc xe hơi của Trâu Lăn và một tia sáng loé lên trong óc tôi. May ra thì thoát. Tôi sẽ lái chiếc xe của gã ra khỏi đây và ông Tám ngồi trong phòng gác nhìn ra, nhập nhoạng, sẽ nghĩ rằng người lái xe đi ra là Trâu Lăn. Ông khách tới hỏi tôi đã đi về. Tôi sẽ bỏ xe của Trâu Lăn ở ngoài phố. Bọn côn đồ sẽ nghi là Trâu Lăn bị bắt hay mất tích. Việc của tôi sau đó là việc lên trở về nhà mà ông Tám không biết.

Tôi tới xem chiếc xe của Trâu Lăn. Nhưng xe không có chìa khoá công tắc. Chìa khoá nằm trong túi gã và thế nào tôi cũng phải lặn trở xuống đó thắm gã một lần nữa. Lần này tôi phải mang mắt kiếng và bình dưỡng khí, vì tôi bắt buộc phải ở lâu dưới đó.

Trở xuống đó với xác Trâu Lăn, hai mắt mở trừng trừng nửa đầu nát bậy là một cơn ác mộng đối với tôi. Nhưng không thể chạy trốn được ác mộng nếu tôi muốn được sống ở ngoài những bức tường u ám của nhà tù. Một lần nữa, tôi lấy hết can đảm để bắt tay vào việc.

Khi tôi trở xuống. Trâu Lăn cũng nằm nguyên chỗ cũ. Tránh nhìn vào mặt gã, tôi móc tất cả những vật trong túi gã ra. Bao da chìa khoá nằm ở túi quần gã. Chiếc ví da cùng những giấy tờ khác của gã được tôi vùi sâu xuống bùn. Tôi cởi cả chiếc đồng hồ tay của gã và vùi xuống bùn luôn. Nếu chẳng may vài ngày nữa cảnh sát có tìm thấy cái xác sinh chương này, họ cũng khó tìm ra được căn cước gã. Bọn côn đồ chắc chắn sẽ không tới khai báo với cảnh sát. Song tôi mở cuộn dây thép mang theo, dằng xác gã thật chặt vào góc cột...

Khi tôi trở lên, một vùng trời đầy sao lấp lánh chờ đón tôi. Chưa bao giờ tôi thấy cuộc đời đáng sống và cảnh vật trên mặt đất đẹp đẽ, dễ chịu

đến thế. Tôi nhìn đồng hồ. Đã 45 phút trôi qua kể từ lúc tôi về tới cổng kho hàng này.

Tôi trở lên phòng thay quần áo và ngồi vào chiếc xe Trâu Lăn. Tôi sẽ lái xe ra cổng kho và hy vọng ông Tám, giờ này đã say rượu nhập nhèm, sẽ tưởng lầm tôi là Trâu Lăn. Chỉ sợ một điều là nếu ông ta quá cẩn thận, chặn xe lại để hỏi thì lời thôi to. Nhưng không còn cách nào khác hơn. Tôi phải liều đưa chiếc xe của Trâu Lăn ra khỏi đây. May sao ông Tám đang mãi đọc báo. Ông ta không cả thèm ngừng lên nhìn khi chiếc xe chạy qua cổng.

Tôi bỏ chiếc xe của Trâu Lăn ở khu gần chợ và trở về bằng tắc xi. Xe ngừng ở cổng kho và tôi đi bộ qua cổng. Lần này ông Tám nhìn thấy tôi. Ông ra hiệu cho tôi tới gần.

- Thầy Chương... Sao tối nay thầy đông khách quá đi...

Ai tới nữa? Trái tim tôi đập hụt một nhịp. Đồng đảng của Trâu Lăn đến tìm gã ư?

- Có một bà vừa gọi điện thoại tới hỏi thầy — Ông già tiếp — Tôi tưởng thầy còn ở trên phòng nên đang định vào gọi thầy...

- Tôi cùng ra với ông khách hỏi này, ông không thấy tôi ư?

- Vậy sao ? Có thầy ngồi trong xe hơi chạy ra hỏi này sao ? Tôi tưởng chỉ có mình ông khách..

- Bà nào gọi đây nói cho tôi đó có nhắn gì không, ông Tám ?

- Bà ấy nói cần liên lạc với ông gấp..

Ông Tám ngạc nhiên khi nhìn thấy những vết bầm tím trên mặt tôi :

- Ủa... thầy sao vậy ?

- Hồi này tôi bị té ở cầu thang... Không sao...

- Mặt thầy tím bầm và có chỗ sưng đó. Sao thầy không bôi thuốc đi ? Đến mai nó mới đau ạ...

Ông lục trong túi lấy ra một mảnh giấy:

- Về bà khách của ông gọi tới thì đây... Bà ấy nhắn ông gọi điện thoại lại gấp số này. Bà ấy còn chờ ông ở đó tới 12 giờ đêm..

Hy vọng đến như giông bão. Tôi cần gặp Diễm Lan ngay đêm nay. Tôi sẽ nhận lời đề nghị của nàng ngay đêm nay và bảo nàng đưa ngay tiền để tôi mua chiếc du thuyền, chỉ có cách đó tôi mới thoát được tình trạng rắc rối này...

Diễm Lan cần gặp tôi ? Cũng có thể là nàng phải đối phó với những nguy hiểm nào đó vừa mới xảy ra. Nơi nàng hẹn tôi là một quán ăn đêm ở ven biển. Tôi biết quán này mở cửa rất khuya nhưng tôi cũng biết nàng không thể ngồi một mình quá lâu ở đó.

(Còn tiếp)

Giải trí có giải thưởng SUDOKU

Luật chơi: Có tất cả 9 hàng, 9 cột và 9 khung. Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng nửa năm báo VNNS (4 số). Giải trúng quý độc giả cũng có thể gửi tặng người thân. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 10-07-2019.

Độc giả trúng giải thưởng:

Xin chúc mừng độc giả:

Trần Quốc Toàn (764 – Hoorn).

Độc giả Trần Quốc Toàn sẽ được giải thưởng nửa năm báo (4 số). độc giả có thể kiểm chứng ở etiket trang bìa sau của VNNS.

	2				3	9	8	
3		4			5			
				8				5
2				9			4	
		8				3		
	5			1				6
4				6				
			7			8		9
	7	5	2				6	

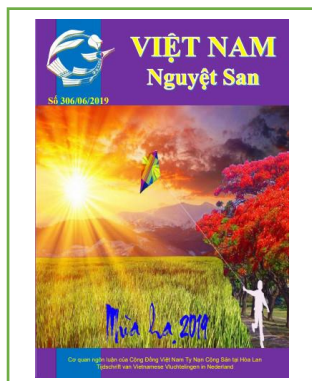
Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình bè bạn

- tên người giới thiệu:
- số độc giả:
- địa chỉ:
- giới thiệu độc giả mới tên:
- địa chỉ:

Giới thiệu 1 độc giả mới sẽ nhận được giải thưởng 6 tháng báo VNNS.



ĐỌC VÀ ỦNG HỘ BÁO VIỆT NAM NGUYỆT SAN



30 € / 1 năm

Địa chỉ liên lạc
Tòa Soạn báo Việt Nam Nguyệt San
Van Der Hagenstraat 711- 6717DK –Ede

E-Mail: vietbaohoalan@yahoo.com
Tel: +31 (0)318-640625

IBAN:NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

“Tòa soạn đón nhận mọi ý kiến đóng góp xây dựng của quý độc giả”

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự



Lts. Trong số này VNNS xin hân hạnh giới thiệu đến quý độc giả bài viết đang được lan truyền rộng rãi trên các diễn đàn xã hội dân sự của facebooker Phạm Minh Vũ. Kính mời quý độc giả theo dõi sau đây:

* * *

QUỐC GIA HƯNG VONG, THẤT PHU HỮU TRÁCH VÀ NHỮNG NGƯỜI TRẺ ĐI LÀM LỊCH SỬ

Hôm nay tôi đọc được 1 stt của một bạn nhắc về Nguyễn Viết Dũng, bạn đó gọi Dũng là người tù CÔ ĐƠN tôi bỗng giật mình, từ giật mình và hoảng hốt vì tôi thấy một tiếng kêu thật đau đớn. Vài hôm trước tôi cũng thấy có người nhắc tới Phúc đang có dấu hiệu bị trại giam đầu độc, Hoá thì hôm nay gia đình bị từ chối thăm nuôi do biệt giam! Không biết sống chết ra sao? Tôi rất lo lắng cho họ.



Từ khi nghĩ đến Dũng Phi Hồ, tôi lại nhớ đến Phan Kim Khánh, Nguyễn Văn Hóa, rồi sinh viên Huỳnh Đức Thanh Bình, Trần Hoàng Phúc ...5 cái tên mà mấy hôm nay tôi lại nhớ tới họ mà chẳng biết nói gì, nhớ tới họ và tất cả Tù nhân chính trị đang bị bỏ tù bởi nhà cầm quyền cộng sản, nhưng tôi nhớ tới 5 cậu Thanh niên này bởi vì họ có tuổi đời rất trẻ, thế hệ 9X. Có phải chẳng mình vô tâm mà quên mất họ?

Những ngày tháng qua tôi vốn chẳng quan tâm đến những nhân tình thế thái mà bỗng quên mất tới họ, những mầm non cho tương lai đất nước.

Tôi nhớ không nhầm Nguyễn Viết Dũng (1986) Với thành tích học tập xuất sắc, năm học lớp 12 (2004) Dũng được chọn tham dự cuộc thi “Đường lên đỉnh Olympia”, kết cuộc Dũng lọt đến kì thi Quý và đoạt giải ba. Kỳ thi đại học năm 2004, Dũng đậu Đại Học Bách Khoa Hà Nội với số điểm 29/30, đứng đầu tỉnh Nghệ An lúc đó. Tôi cũng nhớ không nhầm Bạn Huỳnh Đức Thanh Bình (1996) là sinh viên ngành Luật kinh tế, Trường đại học tài chính kinh tế UEF. Sinh viên Phan Kim Khánh, sinh năm 1993, nguyên là Chủ tịch Hội sinh viên Khoa Quốc tế, Đại học Thái Nguyên. Nguyễn Văn Hóa (1995) là một nhà báo và đưa hình ảnh về cuộc biểu tình của người dân Hà Tĩnh trước công ty Gang Thép Hưng Nghiệp (Formosa) và phản đối mạnh mẽ vụ việc gây chấn động thế giới đó. Và Trần Hoàng Phúc sinh năm 1994 đã học hết năm cuối khoa luật, trường đại học luật Tp.HCM. Vì dẫn thân hoạt động dân chủ nên Phúc bị nhà trường làm khó dễ và không trao bằng tốt nghiệp.

Phúc là thành viên nhóm Sáng kiến Lãnh đạo Đông Nam Á (YSEALI) do Obama sáng lập nhằm thúc đẩy tiềm năng lãnh đạo của thanh niên trẻ ở Đông Nam Á để nâng cao kiến thức và kỹ năng giao lưu quốc tế.

Nếu không có gì thay đổi, rất có thể VN chúng ta sau này có nhà ngoại giao giỏi như Phan Kim Khánh, sẽ có một kỹ sư giỏi có tâm huyết, sáng chế ra những cái gì thuộc về tư duy VN như Nguyễn Viết Dũng, rất có thể một luật gia đứng về người thấp cổ bé họng bị bóc lột như Huỳnh Đức Thanh Bình, hoặc một nhà báo có tâm đứng về nhân dân để phản đối sai trái của nhà cầm quyền như Hóa, Và một luật sư trẻ bảo vệ cho công lý như Trần Hoàng Phúc, Có thể chứ?

Nhưng các bạn đó đã không chọn cho mình một lối đi theo cách chăm lo chải vuốt bộ lông cho bản thân mình, mà các bạn đó, sinh ra khắp mọi đất nước nhưng cùng chung một thái độ trước thời cuộc, các bạn đó dứt khoát, cũng từng sợ hãi, cũng từng run sợ những màn tra tấn trong đồn công an, cũng từng sợ hãi nhà tù... nhưng với nỗi niềm thao thức trước vận mệnh dân tộc đã giúp họ vượt qua nỗi sợ hãi đó.

Tôi không nhớ nổi mặt của Huỳnh Đức Thanh Bình vì tôi chưa gặp cậu ta, cũng như Hóa, tôi chưa từng gặp, Phan Kim Khánh cũng thế, duy chỉ một lần gặp Dũng ở Hà Nội và Phúc ở Saigon nhưng tôi không thể nào quên ánh mắt kiên định khi Hóa, khi Dũng, hay Phúc khi họ ra tòa, tôi không thể hiểu lý do giữa những lựa chọn cho tương lai tươi sáng hơn mà họ lại lao vào dẫn thân để rồi bây giờ họ ngồi tù, và tôi đã quên họ.

Tôi tự vấn bản thân, nếu không có họ, không những hành động quả cảm đó, thì tương lai nào cho VN? Nếu họ vẫn như bao sinh viên khác thì đất nước rồi sẽ về đâu?

Cha ông ta từng dạy Quốc Gia Hưng Vong Thất Phu Hữu Trách, thực hiện lời dạy đó của Cha ông, các bạn trẻ đã lên tiếng, đã dám ném những viên đá xuống hồ mặc dù không thay đổi được nhiều nhưng cũng tạo được một làn sóng lăn tăn, không phải chúng ta chờ đợi ai để giúp chúng ta thì hãy cùng tỏ thái độ ghép nhiều viên đá nhỏ để thành một tảng đá lớn, để ném xuống biển, biển cũng tạo thành con sóng lớn, càng nhiều viên đá ghép lại sẽ tạo thành một con sóng đủ mạnh để quét sạch đi những gì dơ bẩn trên quê hương chúng ta.

Hôm nay, tôi nhớ về họ, nhớ về họ mà suy nghĩ đến vận mệnh của đất nước này, mà thầm cảm ơn những viên đá nhỏ đó đã chứng minh cho bạo quyền thấy lớp trẻ của chúng tôi không những là thủ thách cho chế độ độc tài mà còn là những mầm non tương lai sẽ kiến tạo đất nước, nhà cầm quyền bỏ tù họ như đã bỏ tù tương lai đất nước. Chính nhà cầm quyền đã tiêu diệt đi tương lai tốt đẹp của dân tộc ta. Cộng sản họ tự khắc vào bảng ghi những tội ác để lưu lại như là vết nhơ trong lịch sử muôn đời.

Và họ, các bạn trẻ dám dẫn thân ấy sẽ được tôi và nhiều người khác nhớ tới và mãi nhắc về họ.

Những người anh em của tôi.

Phạm Minh Vũ.

Thế nào là từ thiện !

Từ tâm : Trước cảnh người dân khổ nghèo do thiên tai, bão lụt và những mảnh đời bất hạnh, tình thần lá lành đùm lá rách thật trân quý biết chừng nào? Có thể nói việc làm chính nghĩa của những người hy sinh đứng ra tổ chức bất vụ lợi, tài chính thu chi rõ ràng, công khai minh bạch và quan trọng hơn là nơi gửi đến và người nhận tất nhiên là có một vài người làm đại diện chuyển tiếp tại quê nhà mà mọi người biết và tin tưởng, có con số và xác tín thông tin qua kiểm chứng sự thật như một số hội, tổ chức đã từng làm và được duy trì cho đến ngày hôm nay.

* Chúng ta biết rằng "**Nghị Quyết 36**" của VC tung ra hải ngoại, đã mọc thêm lên những hội đoàn từ thiện, những bầu làm show ca nhạc qui mô hơn, có các thành phần ca sĩ mang danh từ thiện hay nói đúng hơn là làm theo nghị quyết 36 của VC " gọi là giao lưu văn hóa, để ru ngủ tinh thần đấu tranh của đồng bào tỵ nạn " bởi lẽ có những người, những hội làm từ thiện, không muốn hay không dám nói đến cội nguồn phát sinh nên thảm hại cho xã hội như hiện nay và dù là người tỵ nạn cộng sản nhưng rất sợ phải tham gia các cuộc gặp gỡ sinh hoạt cộng đồng hoặc không muốn nghe hay nói đến chủ đề " tỵ nạn cộng sản!"

*"Điều đơn giản rất dễ hiểu là vì chánh sách bất di bất dịch của VC là tuyệt đối cấm không cho bất cứ tổ chức từ thiện nào, kể cả của người nước ngoài, không được tự do vào VN để làm công tác từ thiện. Điều này có nghĩa là, tất cả mọi công tác từ thiện, dù bằng tiền mặt hay bằng phẩm vật... đều phải qua tay "nhà nước" làm trung gian. CS Hà Nội còn từ chối cả tàu Hồng Thập Tự của Hải Quân Mỹ tới Sài Gòn và Đà Nẵng giúp giải phẫu bệnh tật miễn phí cho đồng bào ta. Không bao giờ VC cho phép các tổ chức người Việt hải ngoại trực tiếp cứu giúp người dân." Vì thế những người làm từ thiện không minh bạch hay là kẻ sống 2 mặt ,làm kinh tài tiếp sức nuôi sống chế độ VC rất sợ bị lộ?

Từ thiện không thật tâm: có những ca sĩ mượn danh btc hay ban tổ chức làm show đã bán đấu giá phẩm vật mà không thuyết phục được tâm lý người ham mộ và từ tâm như:

- Không giới thiệu về giá trị của sản phẩm thực là bao nhiêu tiền?
- Giá khởi điểm thì cao vút vượt xa quá tầm giá trị hiện thực (theo khách quan dự đoán giá ngoài thị trường)
- Cách mời gọi cho giá đấu phẩm vật không tế nhị, một sự nài nỉ trực tiếp khi tiếp cận lập lại nhiều lần gây cho người tham dự có cảm giác khó chịu như bắt buộc (há miệng mắc quai) khác gì cái độ ? - Và số tiền bán đấu giá trong buổi từ thiện tất nhiên người ủng hộ đấu giá cho phẩm vật nghĩ rằng số tiền này sẽ được cộng chung trong tổng số gây quỹ của một buổi tổ chức? quý vị có biết hay không ? quý vị có quyền đặt câu hỏi cho sự minh bạch với ban tổ chức ! và chờ đợi công báo tài chính công khai nơi người nhận như tôi đã nêu trên!

* Kính thưa quý vị: Việc làm từ thiện ít khi chúng ta nghe nói đến từ thiện giúp đỡ cho Thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa, từ thiện giúp đỡ cho những gia đình có người bị tù tội vì dám lên tiếng phản đối chính quyền tiếp tay cho Formosa và các nhà máy xả thải làm ảnh hưởng nguy hại đến môi trường! hay làm từ thiện cho những người đấu tranh vì tự do tôn giáo, tự do nhân quyền, hoặc từ thiện giúp cho dân oan? Chúng ta còn nợ lời cảm ơn với các anh TPB / VNCH và vì sự can đảm dấn thân, hy sinh của những người đi tù vì quê hương có hoàn cảnh này phải không?

* "**Đừng để bị lợi dụng bởi những kẻ cơ hội từ nghị quyết 36 VC" tổ chức từ thiện trá hình và chúng ta biết sự thật thì hãy tẩy chay.**

* Tại sao chúng ta chưa quan tâm đến sự tồn vong của quốc gia dân tộc ?

**" Có Tổ Có Tiên Tổ Tiên Có
Còn Nước Còn Non Nước Non Còn"**

Mong lắm thay !

Fb Quang Ke



Cười Chút Chơi

Ngày đẹp trời

Hai người cùng đi cắm trại. Gần sáng, Hoàng đánh thức Khanh dậy và hỏi:

- Khanh, nhìn xem, anh thấy cái gì?
- Tôi thấy rất nhiều sao.
- Vậy theo anh, điều này có nghĩa là gì?
- Nghĩa là chúng ta sẽ có một ngày đẹp trời. Còn anh?
- Theo tôi, điều này có nghĩa là ai đó đã đánh cắp cái lều của chúng ta.

Tự trọng

Trong dịp nghỉ hè, nhà văn Victor Hugo đến một ngôi làng xinh đẹp. Cuộc sống ở đây thật thanh bình, ngày nào ông cũng thả ngựa gặm cỏ trên cánh đồng, còn mình thì lim dim tựa gốc cây tìm ý tưởng... Một hôm, choàng dậy thì ông đã thấy con ngựa biến mất. Tức điên lên, nhà văn bỏ đi tìm nhưng vô ích. Trên đường về nhà, gặp một ông cụ nông dân đi dạo trên đường, nhà văn than phiền về con ngựa. Ông cụ nhìn Hugo như một "quái vật" rồi khẽ đáp:

- Làng này toàn người tự trọng cả, không ai làm chuyện ấy đâu.
- Bỗng như nhớ ra điều gì, ông nông dân nói tiếp:
- À, cách đây mấy ngày, nghe nói có một ông nhà văn gì đấy từ Paris đến. Hay là...

Bói toán

Hùng rất thích bói chữ. Anh ta vẫn tự cho mình có tài về việc này.

Một hôm, một bà cụ đưa cho ông xem một cuốn vở đã cũ và nhờ ông đoán giúp tính tình, số phận của cậu học trò đó.

Hùng chăm chú xem cuốn vở, lật đi lật lại hồi lâu rồi nhận xét:

- Xin lỗi bà, dầu điều này có làm bà phiền lòng, tôi cũng buộc phải nói thẳng ra rằng, đứa bé này cầu thả, đần độn. Sau này may mắn lắm nó cũng chỉ làm nổi một chức thầy ký tỉnh lẻ là cùng.

Khi Hùng dứt lời, bà cụ chậm rãi nói:

- Thưa ông, lẽ nào ông lại không nhận ra bà giáo cũ và cuốn vở của ông?

Tái Phát

Một bệnh nhân đến bác sĩ khám bệnh.

- Thưa bác sĩ, tôi bị ghê!- Anh hãy thử điều trị bằng cách tắm kỹ xem sao.

Hai tháng sau, người bệnh lại đến bác sĩ và nói: Không khỏi, thưa bác sĩ.

- Thế anh đã tắm kỹ chưa?
- Dạ, tôi cũng đã thử, nhưng ngừng điều trị một tháng thì tái phát.

Đánh vợ

Một ông đi uống bia với bạn, về nhà trễ sợ vợ rầy la. Trên đường về nhà nghĩ ra diệu kế... Về đến nhà, anh giả vờ say, vợ chưa bao giờ thấy anh ta say như thế, chạy vội ra đỡ. Anh ta bỗng tát nhẹ vợ một cái và la lớn: "Cô là đứa nào, ngoài vợ tôi ra, chưa có đứa con gái nào đụng được vào người tôi nghe chưa".

Ngày hôm sau, thấy chồng dậy, người vợ không la rầy mà còn dọn cơm cho chồng ăn, mặt mày rạng rỡ.

Anh chồng cười thâm trong bụng vì được đánh vợ mà vẫn còn được cưng chiều.

Đánh giá cao

Một họa sĩ mới thành tài khoe với bạn: Năm rồi tôi có vẽ một bức cho Viện Hàn Lâm Nghệ thuật đấy!

Thế có được treo không?

Có chứ! Treo ngay cổng chính ra vào ai cũng có thể nhìn thấy nó.

Thế anh vẽ cái gì mà được đánh giá cao vậy! Một tấm bảng đề: "Nhà vệ sinh".

Sinh viên MARKETING

3 anh sinh viên học Marketing mới ra trường đến một công ty xin việc. Một anh người Pháp, một anh người Mỹ và một anh người Việt Nam. Giám đốc công ty trực tiếp phỏng vấn:

-Hiện nay sản phẩm của chúng tôi là máy giặt đang tung ra bán trên thị trường, các anh thử đề nghị một chương trình quảng cáo truyền hình cho sản phẩm đó. Ai có đề nghị hay nhất sẽ được nhận.

Anh người Pháp trả lời ngay:

-Cho một chiếc áo bẩn vào trong máy giặt, vài phút sau lấy ra chiếc áo trắng sạch tinh.

-Như thế thì thường quá, ai chẳng làm được.

Anh người Mỹ sau 5 phút suy nghĩ:

-Cho một chiếc áo màu vào máy, vài phút sau lấy ra chiếc áo trắng tinh.

-Có sáng tạo, nhưng ai còn dám cho áo màu vào giặt, không được.

Anh người Việt Nam nói:

-Cho vào máy một anh chàng da đen, vài phút sau mở máy, bước ra một anh chàng da trắng.

-Tốt! Tốt! ông giám đốc kêu lên. Anh được nhận vào làm.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@



Lời Tò soạn

Kính thưa quý ACE cộng tác viên, cùng quý độc giả kính mến,
Xuân đến Thu đi Hạ lại về, thắm thoát thời gian qua nhanh, mọi người mọi nhà đang chuẩn bị cho kỳ nghỉ phép trong những ngày hè thật nhiều kỷ niệm và tòa soạn VNNS cũng không ngoại lệ là sẽ tạm ngưng công việc phát hành trong 2 tháng 7 & tháng 8/2019.

VNNS sẽ tiếp tục phát hành vào giữa tháng 9 /2019 với chủ đề “ Tình Mẹ Cha “
Bài vở xin quý vị cộng tác viên gửi bài về tòa soạn trước ngày 25/8 /2019 theo địa chỉ
Vietbaohoalan@yahoo.com

Tòa soạn VNNS xin chân thành cảm ơn và kính chúc quý vị cùng gia quyến nhiều sức khỏe.

Trân trọng
Tòa soạn Việt Nam Nguyệt San

*** Lưu ý:**

- Quý vị khi trả tiền báo nhớ ghi số độc giả của mình, giúp cho tòa soạn dễ dàng cập nhật danh sách gia hạn báo.
- Và quý độc giả có con, cháu đóng tiền báo giúp xin lưu ý nhớ ghi tên độc giả và số độc giả của người nhận báo.
- Tòa soạn thường gửi giấy báo nhắc nhở quý độc giả gần hết hạn báo là việc làm thường xuyên, vì có một số độc giả vì bận rộn công việc nên quên.

Xin chân thành cảm ơn
VNNS

Danh sách độc giả trả tiền báo từ 6/5/2019 đến 4/6/2019					
số t/t	ngày	tên	số Độc Giả	số tiền	ghi chú
	07/05/2019	H.Truong	368	30	
	08/05/2019	Am Khoa Trương	261	100	3 năm
	13/05/2019	LDK Vu	706	30	
	16/05/2019	THH Le	628	30	
	17/05/2019	DD Nguyen	855	30	
	19/05/2019	DT Tran	825	60	2 năm
	20/05/2019	C.Nguyen-TH Nguyen	160	30	
		VD Tran	772	30	
		P.Le	272	30	
		Ly Thi Hoang	223	30	
	26/05/2019	TD Nguyen	219	30	
		Nguyen TS	94	30	
	27/05/2019	Thanh phong Le	745	30	
	02/06/2019	KL Ta	411	30	
	04/06/2019	KN Duong	394	30	

Đôi Mắt

Nhạc : Nguyễn Quyết Thắng

Thơ : Đoàn Văn Khánh

♩ = 90

Musical score for the song "Đôi Mắt". The score is written in treble clef with a 4/4 time signature. The key signature changes from one sharp (F#) to three sharps (F#, C#, G#) during the piece. The tempo is marked as ♩ = 90. The lyrics are written below the notes.

Mắt nhìn em sắc như dao. Trách chi anh
chả, trách chi anh chả đêm ngày lao đao. Thế là ngát ngát cơn
say. Thế là giấc ngủ mộng hoài, mộng hoài đó em. Thế
là riu rít như chim. Trời mưa cũng rảng đi tìm mới nghe. Được
hôn lên đôi mắt đen, tròn xoe hạt nhân quen. Ồ
đôi mắt đẹp vô song. Cho dù chết cũng há lòng đó em. Sao
tua chín cái ối a nằm kề. Sao mình hai
dứa chả về với nhau. Mắt nhìn em sắc như
dao. Trách chi anh chả lao đao đêm ngày. Mắt nhìn em sắc như
dao. Trách chi anh chả lao đao đêm ngày.

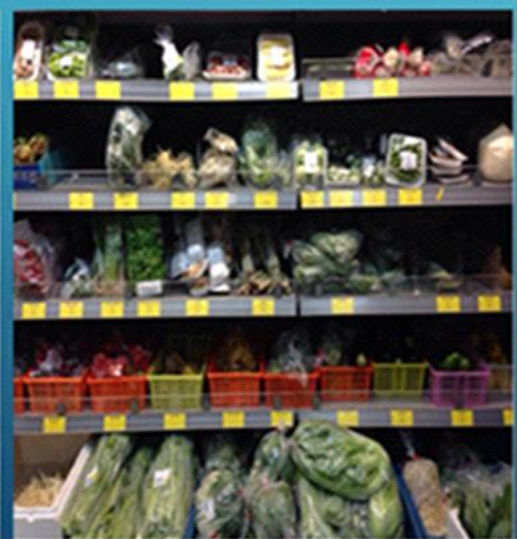
Vietnamese Toko Kim Lan

Bán các thực phẩm Châu Á tươi, khô và đông lạnh bảo đảm chất lượng cao, giá phải chăng, cửa hàng khang trang và đầy đủ các mặt hàng thực phẩm Việt Nam phục vụ quý khách.

Toko Kim Lan tọa lạc tại Nieuwstraat 50

74II LM Deventer.

Telefoon: 0570 644 289



**Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi.
Xin kính mời !**